

---

adhyAtmarAmAyaNe yuddhakANDam

——
अध्यात्मरामायणे युद्धकाण्डम्

——
Document Information

Text title : adhyAtma rAmAyaNa yuddha kANDa

File name : adhyaatmaRamyuddha.itx

Category : adhyAtmarAmAyaNa, raama, vyAsa

Location : doc_raama

Author : Shri Veda Vyas

Transliterated by : Vishwas Bhide vishwas underscore bhide at yahoo.com

Proofread by : Vishwas Bhide, PSA EASWARAN

Latest update : July 22, 2006, April 4, 2015

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 19, 2024

sanskritdocuments.org

अध्यात्मरामायणे युद्धकाण्डम्

॥ प्रथमः सर्गः ॥

श्रीमलादेव उवाच ।

यथावद्भाषितं वाक्यं श्रुत्वा रामो हनूमतः ।

उवाचानन्तरं वाक्यं उर्षेण मडतावृतः ॥ १ ॥

कार्यं कृतं हनूमता देवैरपि सुदृष्टरम् ।

मनसापि यदन्धेन स्मर्तुं शक्यं न भूतले ॥ २ ॥

शतयोजनविस्तीर्णं लङ्घयेत्सः पयोनिधिम् ।

लङ्कां च राक्षसैर्गुप्तां को वा धर्षयितुं क्षमः ॥ ३ ॥

भृत्यकार्यं हनूमता कृतं सर्वमशेषतः ।

सुग्रीवस्येदृशो लोके न भूतो न भविष्यति ॥ ४ ॥

अहं च रघुवंशश्च लक्ष्मणश्च कपीश्वरः ।

जानक्या दृशनिनाथ रक्षिताः स्मो हनूमता ॥ ५ ॥

सर्वथा सुकृतं कार्यं जानक्याः परिमार्गणम् ।

समुद्रं मनसा स्मृत्वा सीदतीव मनो मम ॥ ६ ॥

कथं नङ्कञ्चाडीर्णं समुद्रं शतयोजनम् ।

लङ्घयित्वा रिपुं हन्यां कथं द्रक्ष्यामि जानकीम् ॥ ७ ॥

श्रुत्वा तु रामवचनं सुग्रीवः प्राह राघवम् ।

समुद्रं लङ्घयिष्यामो मडानङ्कञ्चाडुलम् ॥ ८ ॥

लङ्कां च विधमिष्यामो हनिष्यामोऽथ रावाणम् ।

चिन्तां त्यज रघुश्रेष्ठ चिन्ता कार्यविनाशिनी ॥ ९ ॥

अेतान् पश्य मडासत्वान् शूरान् वानरपुङ्गवान् ।

त्वत्प्रियार्थं समुद्युक्तान् प्रवेष्टुमपि पावकम् ॥ १० ॥

समुद्रतरणे बुद्धिं कुरुष्व प्रथमं ततः ।
दृष्ट्वा लङ्कां दशग्रीवो हत धृत्येव मन्मते ॥ ११ ॥
नहि पश्याम्यहं कञ्चित्त्रिषु लोकेषु राघव ।
गृहीतधनुषो यस्ते तिष्ठेदभिमुषो रणे ॥ १२ ॥
सर्वथा नो जयो राम भविष्यति न संशयः ।
निमित्तानि य पश्यामि तथा भूतानि सर्वशः ॥ १३ ॥
सुग्रीववचनं श्रुत्वा भक्तिवीर्यसमन्वितम् ।
अङ्गीकृत्याभ्रवीद्रामो हनूमन्तं पुरःस्थितम् ॥ १४ ॥
येन केन प्रकारेण लङ्घयामो मહार्णवम् ।
लङ्कास्वतृपं मे भूहि ह्युसाध्यं देवदानवैः ॥ १५ ॥
ज्ञात्वा तस्य प्रतीकारं कश्चिन्मि कपीश्वर ।
श्रुत्वा रामस्य वचनं हनूमान् विनयान्वितः ॥ १६ ॥
उवाच प्राञ्जलिर्देव यथा दृष्टं भ्रवीमि ते ।
लङ्का दिव्या पुरी देव त्रिकूटशिखरे स्थिता ॥ १७ ॥
स्वर्णप्राकारसङ्घिता स्वर्णार्द्रालकसंयुता ।
परिभाभिः परिवृता पूर्णानिर्निर्मलोदकैः ॥ १८ ॥
नानोपवनशोभाढ्या दिव्यवापीभिरावृता ।
गृहैर्विचित्रशोभाढ्यैर्मण्डितभ्रमभयैः शुभैः ॥ १९ ॥
पश्चिमद्वारमासाद्य गजवाहाः सलस्रशः ।
उत्तरे द्वारि तिष्ठन्ति साश्रवाहाः सपत्तयः ॥ २० ॥
तिष्ठन्त्यर्बुदसङ्ख्याकाः प्राच्यामपि तथैव य ।
रक्षिणो राक्षसा वीरा द्वारं दक्षिणामश्रिताः ॥ २१ ॥
मध्यकक्षेऽप्यसङ्ख्याता गजश्वरथपत्तयः ।
रक्षयन्ति सदा लङ्कां नानास्त्रकुशलाः प्रभो ॥ २२ ॥
सङ्क्रमैर्विविधैर्लङ्का शतघ्नीभिश्च संयुता ।
अेवं स्थितेऽपि देवेश शृणु मे तत्र येष्टितम् ॥ २३ ॥
दशाननबलौघस्य यतुर्थाशो मया हतः ।
दग्ध्वा लङ्कां पुरीं स्वर्णप्रासादो धर्षितो मया ॥ २४ ॥

शतद्वयः सङ्कमाश्चैव नाशिता मे रघूत्तम ।
 देव त्वदर्शनादेव लङ्का भस्मीकृता भवेत् ॥ २५ ॥
 प्रस्थानं कुरु देवेश गच्छामो लवणाम्बुधेः ।
 तीरं सद्य मलावीरैर्वानरौघैः समन्ततः ॥ २६ ॥
 श्रुत्वा उनूमतो वाक्यमुवाच रघुनन्दनः ।
 सुग्रीव सैनिकान् सर्वान् प्रस्थानायाभिन्नोदय ॥ २७ ॥
 धृष्टकेतुर्विजयो मुहुर्तः परिवर्तते ।
 अस्मिन्मुहुर्ते गत्वाहं लङ्कां राक्षससङ्कुलाम् ॥ २८ ॥
 सप्राकारां सुदुर्धर्षां नाशयामि सरावणाम् ।
 आनेष्यामि य सीतां मे दक्षिणाक्षि स्फुरत्यधः ॥ २९ ॥
 प्रयातु वाहिनी सर्वा वानराणां तरस्विनाम् ।
 रक्षन्तु यूथपाः सेनामग्रे पृष्ठे य पार्श्वयोः ॥ ३० ॥
 उनूमन्तमथारुह्य गच्छाम्यग्रेऽङ्गदं ततः ।
 आरुह्य लक्ष्मणो यातु सुग्रीव त्वं मया सद्य ॥ ३१ ॥
 गजो गवाक्षो गवयो मैन्दो द्विविध एव य ।
 नलो नीलः सुषेणश्च जाम्बवांश्च तथापरे ॥ ३२ ॥
 सर्वे गच्छन्तु सर्वत्र सेनायाः शत्रुघातिनः ।
 धृष्ट्याऽप्य उरीन् रामः प्रतस्थे सद्यलक्ष्मणः ॥ ३३ ॥
 सुग्रीवसहितो हर्षात्सेनामध्यगतो विभुः ।
 वारणेन्द्रनिभाः सर्वे वानराः कामरूपिणः ॥ ३४ ॥
 क्ष्वेलन्तः परिगर्जन्तो जग्मुस्ते दक्षिणां दिशम् ।
 भक्षयन्तो ययुः सर्वे हृलानि य मधुनि य ॥ ३५ ॥
 ब्रुवन्तो राघवस्याग्रे धनिष्ठामोऽद्य रावणाम् ।
 अयं ते वानरश्रेष्ठा गच्छन्त्यतुलविडम्बाः ॥ ३६ ॥
 उरिभ्यामुड्यमानौ तौ शुशुभाते रघूत्तमौ ।
 नक्षत्रैः सेवितौ यद्गच्छन्द्रसूर्याविवाम्भरे ॥ ३७ ॥
 आवृत्य पृथिवीं कृत्स्नां जगाम मडती यमूः ।

प्रस्फोटयन्तः पुच्छाग्रानुद्ध्रुतश्च पादपान् ॥ ३८ ॥

शैलानारोहयन्तश्च जग्मुर्मरुतवेगतः ।

असङ्ख्याताश्च सर्वत्र वानराः परिपूरिताः ॥ ३९ ॥

दृष्टास्ते जग्मुरत्यर्थं रामेण परिपालिताः ।

गता यमूर्ध्वैवारान् क्वचिन्नासज्जत क्षणम् ॥ ४० ॥

काननानि विचित्राणि पश्यन्मलयसङ्ग्रहोः ।

ते सङ्ग्रहं समतिक्रम्य मलयं च तथा गिरिम् ॥ ४१ ॥

आययुश्चानुपूर्व्येण समुद्रं भीमनिःस्वनम् ।

अवतीर्य हनूमन्तं रामः सुग्रीवसंयुतः ॥ ४२ ॥

सलिलाभ्याशमासाद्य रामो वचनमब्रवीत् ।

आगताः स्मो वयं सर्वे समुद्रं मकरालयम् ॥ ४३ ॥

एतो गन्तुमशक्यं नो निरुपायेन वानराः ।

अत्र सेनानिवेशोऽस्तु मन्त्रयामोऽस्य तारणे ॥ ४४ ॥

श्रुत्वा रामस्य वचनं सुग्रीवः सागरान्तिके ।

सेनां न्यवेशयत् क्षिप्रं रक्षितां कपिकुञ्जरैः ॥ ४५ ॥

ते पश्यन्तो विषेदुस्तं सागरं भीमदर्शनम् ।

महोन्नततरङ्गाढ्यं भीमनङ्कभयङ्करम् ॥ ४६ ॥

अगाधं गगनाकारं सागरं वीक्ष्य द्रुम्भिताः ।

तरिष्यामः कथं घोरं सागरं वरुणालयम् ॥ ४७ ॥

हन्तव्योऽस्माभिरथैव रावणो राक्षसाधमः ।

एति चिन्ताकुलाः सर्वे रामपार्श्वे व्यवस्थिताः ॥ ४८ ॥

रामः सीतामनुस्मृत्य द्रुम्भेन महतावृतः ।

विलप्य जनकीं सीतां बहुधा कार्यमानुषः ॥ ४९ ॥

अद्वितीयश्चिदात्मैकः परमात्मा सनातनः ।

यस्तु जानाति रामस्य स्वरूपं तत्त्वतो जनः ॥ ५० ॥

तं न स्पृशति द्रुम्भादि किमुतानन्दमव्ययम् ।

द्रुम्भर्षभयङ्कोधलोभमोहमदादयः ॥ ५१ ॥

अज्ञानलिङ्गान्धेतानि कुतः सन्ति विद्यात्मनि ।
देहाभिमानिनो दृग्भं न देहस्य विद्यात्मनः ॥ ५२ ॥

सम्प्रसादे द्रयाभावात्सुभमात्रं हि दृश्यते ।
बुद्ध्याद्यभावात्संशुद्धे दृग्भं तत्र न दृश्यते ।
अतो दृग्भादिकं सर्वं बुद्धेरेव न संशयः ॥ ५३ ॥

रामः परात्मा पुरुषः पुराणो
नित्योदितो नित्यसुप्नो निरीडः ।
तथापि मायागुणसङ्गतोऽसौ
सुप्नीव दृग्भीव विभाव्यतेऽबुधैः ॥ ५४ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामलेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे
प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

॥ द्वितीयः सर्गः ॥

श्रीमलादेव उवाच ।
लङ्कायां रावणो दृष्ट्वा कृतं कर्म उनूमता ।
दुष्करं देवतैर्वाऽपि द्वित्र्या किञ्चिदवाऽभुजः ॥ १ ॥
आडूय मन्त्रिणः सर्वानिदं वचनमब्रवीत् ।
उनूमता कृतं कर्म भवद्भिर्दृष्टमेव तत् ॥ २ ॥
प्रविश्य लङ्कां दुर्यर्षा दृष्ट्वा सीतां दुरासदाम् ।
उत्वा य राक्षसान् वीरानक्षं मन्दोदरीसुतम् ॥ ३ ॥
दग्ध्वा लङ्कामशेषेण लङ्घयित्वा य सागरम् ।
युष्मान् सर्वानतिक्रम्य स्वस्थोऽगात्पुनरेव सः ॥ ४ ॥
किं कर्तव्यमितोऽस्माभिर्यूथं मन्त्रविशारदाः ।
मन्त्रयध्वं प्रयत्नेन यत्कृतं मे छितं भवेत् ॥ ५ ॥
रावणस्य वचः श्रुत्वा राक्षसास्तमथाब्रुवन् ।
देव शङ्का कुतो रामात्तव लोकाजितो राणे ॥ ६ ॥
छन्दस्तु बद्ध्वा निक्षिप्तः पुत्रेण तव पत्तने ।

जित्वा कुबेरमानीय पुष्पकं भुजयते त्वया ॥ ७ ॥

यमो जितः कालदण्डाद्भयं नाभूत्तव प्रभो ।

वरुणो दुःकृतेनैव जितः सर्वेऽपि राक्षसाः ॥ ८ ॥

मयो मडासुरो भीत्या कन्यां दत्त्वा स्वयं तव ।

त्वद्भ्रशे वर्ततेऽद्यापि किमुतान्ये मडासुराः ॥ ९ ॥

हनूमर्द्धर्षां यत्तु तदवज्ञाकृतं य नः ।

वानरोऽयं किमस्माकमस्मिन् पौरुषदर्शने ॥ १० ॥

धृत्युपेक्षितमस्माभिर्धर्षां तेन किं भवेत् ।

वयं प्रमत्ताः किं तेन वञ्चिताः स्मो हनूमता ॥ ११ ॥

जानीमो यदि तं सर्वे कथं श्रुवन् गमिष्यति ।

आज्ञापय जगत्कृत्स्नमवानरममानुषम् ॥ १२ ॥

कृत्वायास्यामहे सर्वे प्रत्येकं वा नियोजय ।

कुम्भकर्णस्तदा प्राह रावणं राक्षसेश्वरम् ॥ १३ ॥

आरब्धं यत्त्वया कर्म स्वात्मनाशाय केवलम् ।

न दृष्टोऽसि तदा भाग्यात्त्वं रामेण मडात्मना ॥ १४ ॥

यदि पश्यति रामस्त्वां श्रुवन्नायासि रावण ।

रामो न मानुषो देवः साक्षान्नारायणोऽव्ययः ॥ १५ ॥

सीता भगवती लक्ष्मी रामपत्नी यशस्विनी ।

राक्षसानां विनाशाय त्वयानीता सुमध्यमा ॥ १६ ॥

विषपिण्डमिवागीर्यं मडामीनो यथा तथा ।

आनीता जानकी पश्चात्त्वया किं वा भविष्यति ॥ १७ ॥

यद्यप्यनुशितं कर्म त्वया कृतमजानता ।

सर्वं समं करिष्यामि स्वस्थयित्तो भव प्रभो ॥ १८ ॥

कुम्भकर्णवयः श्रुत्वा वाक्यमिन्द्रजिह्वव्रीत् ।

देहि देव ममानुज्ञां हत्वा रामं सलक्ष्मणम् ।

सुग्रीवं वानरांश्चैव पुनर्यास्यामि तेऽन्तिकम् ॥ १९ ॥

तत्रागतो भागवतप्रधानो

विभीषणो बुद्धिमतां वरिष्ठः ।

श्रीरामपादद्वय ऐकतानः ।

प्राणम्य देवारिमुपोपविष्टः ॥ २० ॥

विलोक्य कुम्भश्रवणार्णवैत्यान्

मत्तप्रभत्तानतिविस्मयेन ।

विलोक्य कामातुरमप्रभत्तो

दशाननं प्राड विशुद्धबुद्धिः ॥ २१ ॥

न कुम्भकर्णोन्द्रजितौ य राजन्

तथा मडापार्श्वमडोदरौ तौ ।

निकुम्भकुम्भौ य तथातिकायः

स्थातुं न शक्ता युधि राघवस्य ॥ २२ ॥

सीताभिधानेन मडाग्रडेण

अस्तोऽसि राजन् न य ते विमोक्षः ।

तामेव सत्कृत्य मडाधनेन

दत्त्वाभिरामाय सुभी भव त्वम् ॥ २३ ॥

यावन्न रामस्य शिताः शिलीमुष्वा

लङ्गामभिव्याप्य शिरांसि रक्षसाम् ।

छिन्दन्ति तावद्रघुनायकस्य भो-

स्तां जनकीं त्वं प्रतिदातुमर्हसि ॥ २४ ॥

यावन्नगाभाः उपयो मडाभला

उरीन्द्रतुल्या नभदंष्ट्रयोधिनः ।

लङ्गां समाकृम्य विनाशयन्ति ते

तावद्द्रुतं देहि रघूत्तमाय ताम् ॥ २५ ॥

शुवन्न रामेण विमोक्ष्यसे त्वं

गुमः सुरेन्द्रैरपि शङ्करेण ।

न देवराजङ्गतो न मृत्योः

पाताललोकानपि सम्प्रविष्टः ॥ २६ ॥

शुभं छितं पवित्रं य विभीषणवयः भलः ।

प्रतिजग्राड नैवासौ म्रियमाणो धवौषधम् ॥ २७ ॥

कालेन नोदितो दैत्यो विभीषणमथाब्रवीत् ।

मदत्तभोगैः पुष्टाङ्गो मत्समीपे वसन्नपि ॥ २८ ॥

प्रतीपमायरत्येष ममैव छितकारिणः ।

मित्रभावेन शत्रुर्मे जातो नास्त्यत्र संशयः ॥ २९ ॥

अनार्येण कृतघ्नेन सङ्गतिर्मे न युज्यते ।

विनाशमभिकाङ्क्षन्ति ज्ञातीनां ज्ञातयः सदा ॥ ३० ॥

योऽन्यस्त्वेवंविधं ब्रूयाद्वाक्यमेकं निशाचरः ।

उन्मि तस्मिन् क्षणे एव धिक् त्वां रक्षःकुलाधमम् ॥ ३१ ॥

रावणेनैवमुक्तः सन् परुषं स विभीषणः ।

उत्पपात सभामध्याद्द्रुदापाणिर्मडाबलः ॥ ३२ ॥

यतुर्भिर्मन्त्रिभिः सार्धं गगनस्थोऽब्रवीद्भयः ।

कोधेन मलताविष्टो रावणं दशकन्धरम् ।

मा विनाशमुपैछि त्वं प्रियवादिनमेव माम् ॥ ३३ ॥

धिक्करोषि तथापि त्वं ज्येष्ठो भ्राता पितुः समः ।

कालो राघवःपुत्रेण जातो दशरथालये ॥ ३४ ॥

काली सीताभिधानेन जाता जनकनन्दिनी ।

तावुभावागतावत्र भूमैर्भारापनुत्तये ॥ ३५ ॥

तेनैव प्रेरितस्त्वं तु न शृणोषि छितं मम ।

श्रीरामः प्रकृतेः साक्षात्परस्तात्सर्वदा स्थितः ॥ ३६ ॥

अडिरन्तश्च भूतानां समः सर्वत्र संस्थितः ।

नामःप्रादिभेदेन तत्तन्मय एवामलः ॥ ३७ ॥

यथा नानाप्रकारेषु वृक्षेष्वेको मलानलः ।

तत्तदाकृतिभेदेन विधत्तेऽज्ञानयक्षुषाम् ॥ ३८ ॥

पञ्चकोशादिभेदेन तत्तन्मय एवाबलौ ।

नीलपीतादियोगेन निर्मलः स्फटिको यथा ॥ ३९ ॥

स एव नित्यमुक्तोऽपि स्वमायागुणभिम्भितः ।

कालः प्रधानं पुरुषोऽव्यक्तं येति यतुर्विधः ॥ ४० ॥

प्रधानपुरुषाभ्यां स जगत्कृत्स्नं सृजत्यजः ।

कालःपुत्रेण कलनां जगतः कुरुतेऽव्ययः ॥ ४१ ॥

कालरूपी स भगवान् रामरूपेण मायया ॥ ४२ ॥

ब्रह्मणा प्रार्थितो देवस्त्वद्भ्रुवार्धमिडागतः ।

तदन्यथा कथं कुर्यात्सत्यसङ्कुल्य षष्ठरः ॥ ४३ ॥

उनिष्यति त्वां रामस्तु सपुत्रबलवाहनम् ।

उन्यमानं न शक्नोमि द्रष्टुं रामेण रावण ॥ ४४ ॥

त्वां राक्षसकुलं कृत्स्नं ततो गच्छामि राघवम् ।

मयि याते सुभीभूत्वा रामस्व भवने यिरम् ॥ ४५ ॥

विभीषणो रावणवाक्यतः क्षणा-

द्विसृज्य सर्वं सपरिच्छदं गृहम् ।

जगाम रामस्य पदारविन्दयोः

सेवाभिकाङ्क्षी परिपूर्वमानसः ॥ ४६ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे द्वितीयः

सर्गः ॥ २ ॥

॥ तृतीयः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।

विभीषणो मडाभागश्चातुर्भिर्मन्त्रिभिः सह ।

आगत्य गगने रामसम्भुषे समवस्थितः ॥ १ ॥

उच्यैरुवाच भोः स्वामिन् राम राजवलयन ।

रावणस्यानुजोऽहं ते दारुर्तुर्विभीषणः ॥ २ ॥

नाम्ना भ्रात्रा निरस्तोऽहं त्वामेव शरणं गतः ।

छितमुक्तं मया देव तस्य याविद्वितात्मनः ॥ ३ ॥

सीतां रामाय वैदेहीं प्रेषयेति पुनः पुनः ।

उक्तोऽपि न शृणोत्येव कालपाशवशं गतः ॥ ४ ॥

उन्तुं मां ऋग्मादाय प्राद्रवद्राक्षसाधमः ।

ततोऽचिरेण सखिवैश्वतुर्भिः सखितो भयात् ॥ ५ ॥

त्वामेव भवमोक्षाय मुमुक्षुः शरणां गतः ।
 विभीषणवचः श्रुत्वा सुग्रीवो वाक्यमब्रवीत् ॥ ६ ॥
 विश्वासाद्धीं न ते राम मायावी राक्षसाधमः ।
 सीताडर्तुर्विशेषेण रावणस्यानुजो बली ॥ ७ ॥
 मन्त्रिभिः सायुधैरस्मान् विवरे निडनिष्यति ।
 तदाज्ञापय मे देव वानरैर्लन्यतामयम् ॥ ८ ॥
 ममैवं भाति मे राम बुद्ध्या किं निश्चितं वद ।
 श्रुत्वा सुग्रीववचनं रामः सस्मितमब्रवीत् ॥ ९ ॥
 यदीच्छामि उपश्रेष्ठ लोकान् सर्वान् सडेश्वरान् ।
 निमिषार्धेन संडन्यां सृजामि निमिषार्धतः ॥ १० ॥
 अतो मयाऽभयं दत्तं शीघ्रमानय राक्षसम् ॥ ११ ॥
 सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति य याचते ।
 अबयं सर्वभूतेभ्यो ददाभ्येतद्द्वयं मम ॥ १२ ॥
 रामस्य वचनं श्रुत्वा सुग्रीवो लृष्टमानसः ।
 विभीषणमथानाय्य दश्यामास राघवम् ॥ १३ ॥
 विभीषणस्तु साष्टाङ्गं प्रणिपत्य रघूत्तमम् ।
 डर्षगद्गदया वाचा भक्त्या य परयान्वितः ॥ १४ ॥
 रामं श्यामं विशालाक्षं प्रसन्नमुपपङ्कजम् ।
 धनुर्बाणधरं शान्तं लक्ष्मणेन समन्वितम् ॥ १५ ॥
 कृताञ्जलिपुटो भूत्वा स्तोतुं समुपयङ्कमे ॥ १६ ॥
 विभीषण उवाच ।
 नमस्ते राम राजेन्द्र नमः सीतामनोरम ।
 नमस्ते याऽऽडोदण्ड नमस्ते भक्तवत्सल ॥ १७ ॥
 नमोऽनन्ताय शान्ताय रामायामिततेजसे ।
 सुग्रीवमित्राय य ते रघूणां पतये नमः ॥ १८ ॥
 जगद्गुत्तिनाशानां कारणाय मडात्मने ।
 त्रैलोक्यगुरवेऽनादिगृहस्थाय नमो नमः ॥ १९ ॥

त्वमादिर्जगतां राम त्वमेव स्थितिकारणम् ।
 त्वमन्ते निधनस्थानं स्वेच्छायास्त्वमेव हि ॥ २० ॥
 यरायराणां भूतानां बहिरन्तश्च राघव ।
 व्याप्यव्यापकउपोषा भवान् भाति जगन्मयः ॥ २१ ॥
 त्वन्मायया हृतज्ञाना नष्टात्मानो वियेतसः ।
 गतागतं प्रपद्यन्ते पापपुण्यवशात्सदा ॥ २२ ॥
 तावत्सत्यं जगद्भाति शुक्तिकारजतं यथा ।
 यावन्न ज्ञायते ज्ञानं येतसानन्यगामिना ॥ २३ ॥
 त्वदज्ञानात्सदा युक्ताः पुत्रदारगृहादिषु ।
 रमन्ते विषयान् सर्वानन्ते दुःखप्रदान् विभो ॥ २४ ॥
 त्वमिन्द्रोऽग्निर्ग्रिमो रक्षो वरुणश्च तथानिलः ।
 कुबेरश्च तथा रुद्रस्त्वमेव पुरुषोत्तम ॥ २५ ॥
 त्वमणोरथ्यणीयांश्च स्थूलात् स्थूलतरः प्रभो ।
 त्वं पिता सर्वलोकानां माता धाता त्वमेव हि ॥ २६ ॥
 आदिमध्यान्तरहितः परिपूर्णाऽय्युतोऽव्ययः ।
 त्वं पाणिपादरहितश्चक्षुःश्रोत्रविवर्जितः ॥ २७ ॥
 श्रोता द्रष्टा त्रडीता य जवनस्त्वं भरान्तक ।
 कोशेभ्यो व्यतिरिक्तस्त्वं निर्गुणो निरुपाश्रयः ॥ २८ ॥
 निर्विकल्पो निर्विकारो निराकारो निरीश्वरः ।
 षड्भावरहितोऽनादिः पुरुषः प्रकृतेः परः ॥ २९ ॥
 मायया गृह्यमाणास्त्वं मनुष्य एव भाव्यसे ।
 ज्ञात्वा त्वां निर्गुणमजं वैष्णवा मोक्षगामिनः ॥ ३० ॥
 अहं त्वत्पादसद्भक्तिनिःश्रेणीं प्राप्य राघव ।
 छेयामि ज्ञानयोगाभ्यं सौधमारोढुमीश्वर ॥ ३१ ॥
 नमः सीतापते राम नमः कारुणिकोत्तम ।
 रावणारे नमस्तुभ्यं त्राहि मां भवसागरात् ॥ ३२ ॥
 ततः प्रसन्नः प्रोवाच श्रीरामो भक्तवत्सलः ।
 वरं वृणीष्व भद्रं ते वाञ्छितं वरदोऽस्म्यहम् ॥ ३३ ॥

विभीषण उवाच ।

धन्योऽस्मि कृतकृत्योऽस्मि कृतकार्योऽस्मि राघव ।
त्वत्पाददर्शनादेव विमुक्तोऽस्मि न संशयः ॥ ३४ ॥

नास्ति मत्सदृशो धन्यो नास्ति मत्सदृशः शुचिः ।
नास्ति मत्सदृशो लोके राम त्वन्मूर्तिदर्शनात् ॥ ३५ ॥

कर्मबन्धविनाशाय त्वज्ज्ञानं भक्तिवक्ष्यामि ।
त्वद्ग्रन्थानं परमार्थं य द्देहि मे रघुनन्दन ॥ ३६ ॥

न याये राम राजेन्द्र सुभं विषयसम्भवम् ।
त्वत्पादकमले सक्ता भक्तिरेव सदास्तु मे ॥ ३७ ॥

ओमित्युक्त्वा पुनः प्रीतो रामः प्रोवाच राक्षसम् ।
शृणु वक्ष्यामि ते भद्रं रघुस्यं मम निश्चितम् ॥ ३८ ॥

मद्भक्तानां प्रशान्तानां योगिनां वीतरागिणाम् ।
दृष्टये सीतया नित्यं वसाम्यत्र न संशयः ॥ ३९ ॥

तस्मात्त्वं सर्वदा शान्तः सर्वकल्मषवर्जितः ।
मां ध्यात्वा भोक्ष्यसे नित्यं धीरसंसारसागरात् ॥ ४० ॥

स्तोत्रमेतत्पठेद्यस्तु लिप्तेद्यः शृणुयादपि ।
मत्प्रीतये ममाभीष्टं सादृष्यं समवाप्नुयात् ॥ ४१ ॥

एत्युक्त्वा लक्ष्मणं प्राड श्रीरामो भक्तभक्तिमान् ।
पश्यत्विदानीमेवैष मम सन्दर्शने क्लमम् ॥ ४२ ॥

लङ्काराज्येऽभिषेक्ष्यामि जलमानय सागरात् ।
यावन्न्यन्द्रश्च सूर्यश्च यावत्तिष्ठति मेदिनी ॥ ४३ ॥

यावन्मम कथा लोके तावद्राज्यं करोत्वसौ ।
एत्युक्त्वा लक्ष्मणेनाम्बु ख्यानाय्य कलशेन तम् ॥ ४४ ॥

लङ्काराज्याधिपत्यार्थमभिषेकं रमापतिः ।
कारयामास सचिवैर्लक्ष्मणेन विशेषतः ॥ ४५ ॥

साधु साध्विति ते सर्वे वानरास्तुष्टुवुर्भुशम् ।
सुग्रीवोऽपि परिष्वज्य विभीषणमथाब्रवीत् ॥ ४६ ॥

विभीषण वयं सर्वे रामस्य परमात्मनः ।
 किङ्करास्तत्र मुष्यस्त्वं भक्त्या रामपरिग्रहात् ।
 रावणस्य विनाशे त्वं साहाय्यं कर्तुमर्हसि ॥ ४७ ॥

विभीषण उवाच ।
 अहं कियान् सहायत्वे रामस्य परमात्मनः ।
 किं तु दास्यं करिष्येऽहं भक्त्या शक्त्या ह्यमायया ॥ ४८ ॥

दशग्रीवेषु सन्दिष्टः शुको नाम महासुरः ।
 संस्थितो ह्यम्बरे वाक्यं सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ ४९ ॥

त्वामाह रावणो राजा भ्रातरं राक्षसाधिपः ।
 महाकुलप्रसूतस्त्वं राजसि वनधारिणाम् ॥ ५० ॥

मम भ्रातृसमानस्त्वं तव नास्त्यर्थविफलवः ।
 अहं यदहंरं भार्या राजपुत्रस्य किं तव ॥ ५१ ॥

किञ्चिन्धां याहि हरिर्मिर्लङ्गा शक्या न दैवतैः ।
 प्राप्तुं किं मानवैरल्पसत्त्वैर्वानरयूथपैः ॥ ५२ ॥

तं प्रापयन्तं वयनं तूर्णमुत्प्लुत्य वानराः ।
 प्रापयन्त तदा क्षिप्रं निहन्तुं दृढमुष्टिभिः ॥ ५३ ॥

वानरैर्हन्यमानस्तु शुको राममथाब्रवीत् ।
 न हृतान् घ्नन्ति राजेन्द्र वानरान् वारय प्रभो ॥ ५४ ॥

रामः श्रुत्वा तदा वाक्यं शुकस्य परिदेवितम् ।
 मा वधिष्टेति रामस्तान् वारयामास वानरान् ॥ ५५ ॥

पुनरम्बरमासाद्य शुकः सुग्रीवमब्रवीत् ।
 ब्रूहि राजन् दशग्रीवं किं वक्ष्यामि प्रजाम्यहम् ॥ ५६ ॥

सुग्रीव उवाच ।

यथा वाली मम भ्राता तथा त्वं राक्षसाधम ।
 हन्तव्यस्त्वं मया यत्नात्सपुत्रबलवाहनः ॥ ५७ ॥

ब्रूहि मे रामचन्द्रस्य भार्यां हृत्वा क्व यास्यसि ।
 ततो रामाज्ञया धृत्वा शुकं अध्वान्वरक्षयत् ॥ ५८ ॥

शार्दूलोऽपि ततः पूर्वं दृष्ट्वा कपिबलं मडत् ।

यथावत्तथयामास रावणाय स राक्षसः ॥ ५८ ॥

दीर्घश्रिन्तापरो भूत्वा निःश्वसन्नास मन्दिरे ।

ततः समुद्रमावेक्ष्य रामो रक्तान्तलोचनः ॥ ६० ॥

पश्य लक्ष्मणो दृष्टोऽसौ वारिधिर्भामुपागतम् ।

नाभिनन्दति दृष्टात्मा दर्शनार्थं ममानघ ॥ ६१ ॥

जानाति मानुषोऽयं मे किं करिष्यति वानरैः ।

अथ पश्य मलाभाखो शोषयिष्यामि वारिधिम् ॥ ६२ ॥

पादेनैव गमिष्यन्ति वानरा विगतज्वराः ।

धृत्युक्त्वा क्रोधताम्राक्ष आरोपितधर्नुर्धरः ॥ ६३ ॥

तूष्णीराद्भागमादाय कालाग्निसदृशप्रभम् ।

सन्धाय यापमाकृष्य रामो वाक्यमथाब्रवीत् ॥ ६४ ॥

पश्यन्तु सर्वभूतानि रामस्य शरविक्रमम् ।

धृष्टनीं भस्मसात्कुर्यां समुद्रं सरितां पतिम् ॥ ६५ ॥

अेवं ब्रुवति रामे तु सशैलवनकानना ।

यथाल वसुधा धौश्व दिशश्च तमसावृताः ॥ ६६ ॥

युक्षुभे सागरो वेलां भयाद्योजनमत्यगात् ।

तिमिनःकञ्जषा भीनाः प्रतप्ताः परितत्रसुः ॥ ६७ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे साक्षात्सागरो दिव्यरूपधृक् ।

दिव्याभरणसम्पन्नः स्वभासा भासयन् दिशः ॥ ६८ ॥

स्वान्तःस्थदिव्यरत्नानि कराभ्यां परिगृह्य सः ।

पादयोः पुरतः क्षिप्त्वा रामस्योपायनं बहु ॥ ६९ ॥

दण्डवत्प्रणित्याह रामं रक्तान्तलोचनम् ।

त्राडि त्राडि जगन्नाथ राम त्रैलोक्यरक्षक ॥ ७० ॥

जडोऽहं राम ते सृष्टः सृजता निष्पिलं जगत् ।

स्वभावमन्यथा कर्तुं कः शक्तो देवनिर्मितम् ॥ ७१ ॥

स्थूलानि पञ्चभूतानि जडान्येव स्वभावतः ।

सृष्टानि भवतैतानि त्वदाज्ञां लङ्घयन्ति न ॥ ७२ ॥

तामसादभो राम भूतानि प्रभवन्ति हि ।
 कारणानुगमात्तेषां जडत्वं तामसं स्वतः ॥ ७३ ॥
 निर्गुणस्त्वं निराकारो यदा मायागुणान् प्रभो ।
 वीलयामुङ्गीकरोषि त्वं तदा वैराजनामवान् ॥ ७४ ॥
 गुणात्मनो विराजश्च सत्त्वाद्देवा बभूविरे ।
 रजोगुणात्प्रजेशाद्या मन्योर्भूतपतिस्तव ॥ ७५ ॥
 त्वामलं मायया छत्रं वीलयामानुषाकृतिम् ॥ ७६ ॥
 जडबुद्धिर्जडो मूर्खः कथं जानामि निर्गुणाम् ।
 दण्डयेव हि मूर्खाणां सन्मार्गप्रापकः प्रभो ॥ ७७ ॥
 भूतानामभरश्रेष्ठ पशूनां लगुडो यथा ।
 शरणां ते व्रजामीशं शरण्यं भक्तवत्सल ।
 अब्रयं देहि मे राम लङ्कामार्गं ददामि ते ॥ ७८ ॥
 श्रीराम उवाच ।
 अभोघोडयं मडाभाणः कस्मिन् देशे निपात्यताम् ।
 लक्ष्यं दर्शय मे शीघ्रं बाणस्यामोघपातिनः ॥ ७९ ॥
 रामस्य वचनं श्रुत्वा करे दृष्ट्वा मडाशरम् ।
 मडोदधिर्मडातेजा राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥ ८० ॥
 रामोत्तरप्रदेशे तु द्रुमकुल्ये षति श्रुतः ।
 प्रदेशस्तत्र भडवः पापात्मानो द्विवानिशम् ॥ ८१ ॥
 बाधन्ते मां रघुश्रेष्ठ तत्र ते पात्यतां शरः ।
 रामेण सृष्टो बाणस्तु क्षणादाभीरमाण्डलम् ॥ ८२ ॥
 उत्वा पुनः समागत्य तूष्णीरे पूर्ववत्स्थितः ।
 ततोऽब्रवीद्रघुश्रेष्ठे सागरो विनयान्वितः ॥ ८३ ॥
 नलः सेतुं करोत्वस्मिन् जले मे विश्वकर्माणः ।
 सुतो धीमान् समर्थोऽस्मिन् कार्ये लब्धवरो हरिः ॥ ८४ ॥
 कीर्तिं जानन्तु ते लोकाः सर्वलोकमलापडाम् ।
 इत्युक्त्वा राघवं नत्वा ययौ सिन्धुरदृश्यताम् ॥ ८५ ॥
 ततो रामस्तु सुग्रीवलक्ष्मणाभ्यां समन्वितः ।

नलमाज्ञापयच्छीघ्रं वानरैः सेतुबन्धने ॥ ८६ ॥

ततोऽतिदृष्टः प्लवगेन्द्रयूथपै-

र्मडानगेन्द्रप्रतिमैर्युतो नलः ।

बबन्ध सेतुं शतयोजनायतं

सुविस्तृतं पर्वतपादपैर्दृढम् ॥ ८७ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे

तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

॥ यतुर्थः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।

सेतुमारभमाणस्तु तत्र रामेश्वरं शिवम् ।

संस्थाप्य पूजयित्वाड रामो लोडडिताय च ॥ १ ॥

प्रणमेत्सेतुबन्धं यो दृष्ट्वा रामेश्वरं शिवम् ।

ब्रह्मडत्याडिपापेभ्यो मुख्यते मधनुगुडात् ॥ २ ॥

सेतुबन्धे नरः स्नात्वा दृष्ट्वा रामेश्वरं डरम् ।

सङ्कुल्पनियतो भूत्वा गत्वा वाराणसीं नरः ॥ ३ ॥

आनीय गङ्गासलिलं रामेशमभिषिच्य च ।

समुद्रे क्षिमतद्भारो ब्रह्म प्राप्नोत्यसंशयम् ॥ ४ ॥

कृतानि प्रथमेनाह्ना योजनानि यतुर्दश ।

द्वितीयेन तथा याह्ना योजनानि तु विंशतिः ॥ ५ ॥

तृतीयेन तथा याह्ना योजनान्येकविंशतिः ।

यतुर्थेन तथा याह्ना द्वाविंशतिरिति श्रुतम् ॥ ६ ॥

पञ्चमेन त्रयोविंशद्योजनानि समन्ततः ।

बबन्ध सागरे सेतुं नलो वानरसत्तमः ॥ ७ ॥

तेनैव जग्मुः कपयो योजनानां शतं द्रुतम् ।

असङ्ख्याताः सुवेलाद्रिं रुरुधुः प्लवगोत्तमाः ॥ ८ ॥

आरुड्य मारुतिं रामो लक्ष्माणोऽप्यङ्गदं तथा ।

द्दृक्षू राघवो लङ्कामारुरोडाचलं मडत् ॥ ९ ॥
 दृष्ट्वा लङ्कां सुविस्तीर्णां नानाचित्रध्वजाकुलाम् ।
 चित्रप्रासादसम्भाधां स्वर्णप्राकारतोरणाम् ॥ १० ॥
 परिभाभिः शतघ्नीभिः सङ्कमैश्च विराजिताम् ।
 प्रासादोपरि विस्तीर्णप्रदेशे दशकन्धरः ॥ ११ ॥
 मन्त्रिभिः सङ्घितो वीरैः किरीटदशकोज्ज्वलः ।
 नीलाद्रिशिष्यराकारः कालमेघसमप्रभः ॥ १२ ॥
 रत्नदण्डैः सितच्छत्रैरनेकैः परिशोभितः ।
 अेतस्मिन्नन्तरे बद्धो मुक्तो रामेण वै शुक्रः ॥ १३ ॥
 वानरैस्ताडितः सम्यग् दशाननमुपागतः ।
 प्रहसन् रावणः प्राह पीडितः किं परैः शुक्र ॥ १४ ॥
 रावणस्य वयः श्रुत्वा शुक्रो वयनमब्रवीत् ।
 सागरस्थोत्तरे तीरेऽब्रवं ते वयनं यथा ।
 तत उत्प्लुत्य कपयो गृहीत्वा मां क्षणान्ततः ॥ १५ ॥
 मुष्टिभिर्नभदन्तैश्च लन्तुं लोभुं प्रयत्नमुः ।
 ततो मां राम रक्षेति कोशान्तं रघुपुङ्गवः ॥ १६ ॥
 विसृज्यतामिति प्राह विसृष्टोऽहं कपीश्वरैः ।
 ततोऽहमागतो भीत्या दृष्ट्वा तद्गानरं बलम् ॥ १७ ॥
 राक्षसानां बलौघस्य वानरेन्द्रबलस्य च ।
 नैतयोर्विद्यते सन्धिर्वैवदानवयोरिव ॥ १८ ॥
 पुरप्राकारमायान्ति क्षिप्रमेकतरं कुरु ।
 सीतां वास्मै प्रयच्छाशु युद्धं वा दीयतां प्रभो ॥ १९ ॥
 मामाह रामस्त्वं ब्रूहि रावणं मद्द्वयः शुक्र ।
 यद्बलं य समाश्रित्य सीतां मे हृतवानसि ॥ २० ॥
 तद्दर्शय यथाकामं ससैन्यः सहबान्धवः ।
 श्वःकाले नगरीं लङ्कां सप्राकारां सतोरणाम् ॥ २१ ॥
 राक्षसं य बलं पश्य शरैर्विध्वंसितं मया ।
 घोररोषमहं मोक्ष्ये बलं धारय रावण ॥ २२ ॥

धृत्युक्त्वोपररामाथ रामः कमललोचनः ।
 ओकस्थानगता यत्र यत्वारः पुरुषर्षभाः ॥ २३ ॥
 श्रीरामो लक्ष्मणश्चैव सुग्रीवश्च विभीषणः ।
 येत येव समर्थास्ते लङ्कां नाशयितुं प्रभो ॥ २४ ॥
 उत्पाट्य भस्मीकरणे सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ।
 तस्य यादृग् बलं दृष्टं त्रुपं प्रडरणानि य ॥ २५ ॥
 वधिष्यति पुरं सर्वमेकस्तिष्ठन्तु ते त्रयः ।
 पश्य वानरसेनां तामसङ्ख्यातां प्रपूरिताम् ॥ २६ ॥
 गर्जन्ति वानरास्तत्र पश्य पर्वतसन्निभाः ।
 न शक्यास्ते गणयितुं प्राधान्येन ब्रवीमि ते ॥ २७ ॥
 अेष योऽभिमुष्णो लङ्कां नदंस्तिष्ठति वानरः ।
 यूथपानां सडस्राणां शतेन परिवारितः ॥ २८ ॥
 सुग्रीवसेनाधिपतिर्नीलो नामाग्निनन्दनः ।
 अेष पर्वतशृङ्गाभः पद्मकिञ्जल्कसन्निभः ॥ २९ ॥
 स्फोटयत्यभिसंरब्धो लाङ्गूलं य पुनः पुनः ।
 युवराजोऽङ्गदो नाम वालिपुत्रोऽतिवीर्यवान् ॥ ३० ॥
 येन दृष्टा जनकजा रामस्यातीववल्लभा ।
 उन्नूमानेष विष्यातो उत्तो येन तवात्मजः ॥ ३१ ॥
 श्वेतो रजतसङ्काशो मडाबुद्धिपराङ्मः ।
 तूर्णं सुग्रीवमागत्य पुनर्गच्छति वानरः ॥ ३२ ॥
 यस्त्वेष सिंहासङ्काशः पश्यत्यतुलविक्रमः ।
 रम्भो नाम मडासत्त्वो लङ्कां नाशयितुं क्षमः ॥ ३३ ॥
 अेष पश्यति वै लङ्कां द्विषक्षन्निव वानरः ।
 शरभो नाम राजेन्द्र कोटियूथपनायकः ॥ ३४ ॥
 पनसश्च मडावीर्यो मैन्दश्च द्विविदस्तथा ।
 नलश्च सेतुकर्ताऽसौ विश्वकर्मसुतो बली ॥ ३५ ॥
 वानराणां वार्णने वा सङ्ख्याने वा क ईश्वरः ।

शूराः सर्वे मलाकायाः सर्वे युद्धाभिकाङ्क्षिणः ॥ ३६ ॥
 शक्ताः सर्वे यूष्णयितुं लङ्कां रक्षोगणैः सल ।
 अतेषां बलसङ्ख्यानं प्रत्येकं वस्मि ते शृणु ॥ ३७ ॥
 अेषां कोटिसहस्राणि नव पञ्च य सप्त य ।
 तथा शङ्खसहस्राणि तथार्बुदशतानि य ॥ ३८ ॥
 सुग्रीवसचिवानां ते बलमेतत्प्रकीर्तितम् ।
 अन्येषां तु बलं नाहं वक्तुं शक्तोऽस्मि रावण ॥ ३९ ॥
 रामो न मानुषः साक्षादाद्दिनारायणः परः ।
 सीता साक्षाज्जगद्धेतुश्चिच्छक्तिर्जगदात्मिका ॥ ४० ॥
 ताभ्यामेव समुत्पन्नं जगत्स्थावरजङ्गमम् ।
 तस्माद्रामश्च सीताय जगतस्तस्थुषश्च तौ ॥ ४१ ॥
 पितरौ पृथिवीपाल तयोर्वैरी कथं भवेत् ।
 अजानता त्वयानीता जगन्मातैव जानकी ॥ ४२ ॥
 क्षणनाशिनो संसारे शरीरे क्षणभङ्गुरे ।
 पञ्चभूतात्मके राज्ञश्चतुर्विंशतितत्त्वके ॥ ४३ ॥
 मलमांसास्थिदुर्गन्धभूयिष्ठेऽलङ्कृताये ।
 कैवास्था व्यतिरिक्तस्य काये तव जडात्मके ॥ ४४ ॥ var कैवास्य
 यत्कृते भ्रमलत्यादिपातकानि कृतानि य ।
 भोगभोक्ता तु यो देहः स देहोऽत्र पतिष्यति ॥ ४५ ॥
 पुण्यपापे समायातो ज्ञेवेन सुभद्रुभयोः ।
 कारणे देहयोगादिनाऽऽत्मनः कुरुतोऽनिशम् ॥ ४६ ॥
 यावद्देहोऽस्मि कर्तास्मीत्यात्माऽङ्गुलुतेऽवशः ।
 अध्यासात्तावदेव स्याज्जन्मनाशादिसम्भवः ॥ ४७ ॥
 तस्मात्त्वं त्यज देहाद्यवभिमानं मलामते ।
 आत्मातिनिर्मलः शुद्धो विज्ञानात्माऽयलोऽव्ययः ॥ ४८ ॥
 स्वाज्ञानवशातो बन्धं प्रतिपद्य विमुच्यति ।
 तस्मात्त्वं शुद्धभावेन ज्ञात्वात्मानं सदा स्मर ॥ ४९ ॥

विरतिं भज सर्वत्र पुनरदारगृहादिषु ।
 निरयेष्वपि भोगः स्याच्छ्ववशूकरतनावपि ॥ ५० ॥
 दैलं लब्ध्वा विवेकाढ्यं द्विजत्वं च विशेषतः ।
 तत्रापि भारते वर्षे कर्मभूमौ सुदुर्लभम् ॥ ५१ ॥
 को विद्वानात्मसात्कृत्वा दैलं भोगानुगो भवेत् ।
 अतस्त्वं ब्राह्मणो भूत्वा पौलस्त्यतनयश्च सन् ॥ ५२ ॥
 अज्ञानीव सदा भोगाननुधावसि किं मुधा ।
 एतः परं वा त्यक्त्वा त्वं सर्वसङ्गं समाश्रय ॥ ५३ ॥
 राममेव परात्मनं भक्तिभावेन सर्वदा ।
 सीतां समर्प्य रामाय तत्पादानुयरो भव ॥ ५४ ॥
 विमुक्तः सर्वपापेभ्यो विष्णुलोकं प्रयास्यसि ।
 नो येद्गमिष्यसेऽधोऽधः पुनरावृत्तिवर्जितः ।
 अङ्गीकुरुष्व मद्वाक्यं छितमेव वदामि ते ॥ ५५ ॥
 सत्सङ्गतिं कुरु भजस्व हरिं शरण्यं
 श्रीराघवं मरकतोपलकान्तिकान्तम् ।
 सीतासमेतमनिशं धृतयापभाणं
 सुग्रीवलक्ष्मणविभीषणसेविताङ्घ्रिम् ॥ ५६ ॥
 एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे
 यतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

॥ पञ्चमः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।
 श्रुत्वा शुक्रमुज्ज्वीतं वाक्यमज्ञाननाशनम् ।
 रावणः क्रोधताम्राक्षो दडन्निव तमभ्रवीत् ॥ १ ॥
 अनुश्रुत्य सुदुर्बुद्धे गुरुवद्भाषसे कथम् ।
 शासितालं त्रिजगतां त्वं मां शिक्षत्र लज्जसे ॥ २ ॥
 एदानीमेव उन्मि त्वां किन्तु पूर्वकृतं तव ।

स्मरामि तेन रक्षामि त्वां यद्यपि वधोचितम् ॥ ३ ॥

एतो गच्छ विमूढ त्वमेवं श्रोतुं न मे क्षमम् ।

महाप्रसाद एत्युक्त्वा वेपमानो गृहं ययौ ॥ ४ ॥

शुकोऽपि ब्राह्मणः पूर्वं ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मवित्तमः ।

वानप्रस्थविधानेन वने तिष्ठन् स्वकर्मकृत् ॥ ५ ॥

देवानामभिवृद्ध्यर्थं विनाशाय सुरद्विषाम् ।

यकार यज्ञविततिमविच्छिन्नां महामतिः ॥ ६ ॥

राक्षसानां विरोधोऽभूच्छुको देवहितोद्यतः ।

वज्रदंष्ट्र एति प्यातस्तत्रैको राक्षसो मडान् ॥ ७ ॥

अन्तरं प्रोत्सुरातिष्ठच्छुकापकरणोद्यतः ।

कदाचिदागतोऽगस्त्यस्तस्याश्रमपदं मुनेः ॥ ८ ॥

तेन सम्भूजितोऽगस्त्यो भोजनार्थं निमन्त्रितः ।

गते स्नातुं मुनौ कुम्भसम्भवे प्राप्य यान्तरम् ॥ ९ ॥

अगस्त्यरूपधृक् सोऽपि राक्षसः शुक्रमब्रवीत् ।

यदि दास्यसि मे ब्रह्मन् भोजनं देहि सामिषम् ॥ १० ॥

बहुकालं न भुक्तं मे मांसं छागाऽगसम्भवम् ।

तथेति कारयामास मांसभोज्यं सविस्तरम् ॥ ११ ॥

उपविष्टे मुनौ भोक्तुं राक्षसोऽतीव सुन्दरम् ।

शुकभार्यावपुर्धृत्वा तां यान्तर्भोऽयन् भलः ॥ १२ ॥

नरमांसं ददौ तस्मै सुपक्वं बहुविस्तरम् ।

दत्त्वैवान्तर्दधे रक्षस्ततो दृष्ट्वा युकोप सः ॥ १३ ॥

अमेध्यं मानुषं मांसमगस्त्यः शुक्रमब्रवीत् ।

अभक्ष्यं मानुषं मांसं दत्तवानसि दुर्मते ॥ १४ ॥

मह्यं त्वं राक्षसो भूत्वा तिष्ठ त्वं मानुषाशनः ।

एति शमः शुको भीत्या प्राडागस्त्यं मुने त्वया ॥ १५ ॥

एदानीं भाषितं मेऽद्य मांसं देहीति विस्तरम् ।

तथैव दत्तं भो देव किं मे शापं प्रदास्यसि ॥ १६ ॥

श्रुत्वा शुक्रस्य वचनं मुहूर्तं ध्यानमास्थितः ।
 ज्ञात्वा रक्षःकृतं सर्वं ततः प्राड शुक्रं सुधीः ॥ १७ ॥
 तवापकारिणा सर्वं राक्षसेन कृतं त्विदम् ।
 अविचार्यैव मे दत्तः शापस्ते मुनिसत्तम ॥ १८ ॥
 तथापि मे वयोऽमोघमेवमेव भविष्यति ।
 राक्षसं वपुरास्थाय रावणस्य सहायकृत् ॥ १९ ॥
 तिष्ठ तावधेदा रामो दृशाननवधाय हि ।
 आगमिष्यति लङ्कायाः समीपं वानरैः सः ॥ २० ॥
 प्रेषितो रावणेन त्वं यारो भूत्वा रघूत्तमम् ।
 दृष्ट्वा शापाद्विनिर्मुक्तो बोधयित्वा च रावणम् ॥ २१ ॥
 तत्त्वज्ञानं ततो मुक्तः परं पदमवाप्स्यसि ।
 धृत्युक्तोऽगस्त्यमुनिना शुक्रो ब्राह्मणसत्तमः ॥ २२ ॥
 बभूव राक्षसः सद्यो रावणं प्राप्य संस्थितः ।
 धेदानीं यारउपेण दृष्ट्वा रामं सहानुजम् ॥ २३ ॥
 रावणं तत्त्वविज्ञानं बोधयित्वा पुनर्दूतम् ।
 पूर्ववद्ब्राह्मणो भूत्वा स्थितो वैभानसैः सः ॥ २४ ॥
 ततः समागमद्भृष्टो मात्यवान् राक्षसो मडान् ।
 बुद्धिमानीतिनिपुणो राज्ञो मातुः प्रियः पिता ॥ २५ ॥
 प्राड तं राक्षसं वीरं प्रशान्तेनान्तरात्मना ।
 शृणु राजन् वयो मेऽद्य श्रुत्वा कुरु यथेप्सितम् ॥ २६ ॥
 यदा प्रविष्टा नगरीं जानकी रामवल्लभा ।
 तदादि पुर्यां दृश्यन्ते निमित्तानि दृशानन ॥ २७ ॥
 घोराणि नाशहेतूनि तानि मे वदतः शृणु ।
 भरस्तनितनिर्घोषा मेघा अतिभयङ्कराः ॥ २८ ॥
 शोणितेनाभिवर्षन्ति लङ्कामुषणेन सर्वदा ।
 रुदन्ति देवलिङ्गानि स्विद्यन्ति प्रचलन्ति च ॥ २९ ॥
 कालिका पाण्डुरैर्दन्तैः प्रहसत्यग्रतः स्थिता ।
 भरा गोषु प्रजायन्ते मूषका नकुलैः सः ॥ ३० ॥

माज्जिरेण तु युद्धं धन्ति पन्नगा गरुडेन तु ।
 करालो विकटो मुण्डः पुरुषः कृष्णपिङ्गलः ॥ ३१ ॥
 कालो गृहाणि सर्वेषां काले काले त्ववेक्षते ।
 येतान्यन्यानि दृश्यन्ते निमित्तान्युद्भवन्ति य ॥ ३२ ॥
 अतः कुलस्य रक्षार्थं शान्तिं कुरु दशानन ।
 सीतां सत्कृत्य सधनां रामायाश्च प्रयच्छ भोः ॥ ३३ ॥
 रामं नारायणं विद्धि विद्वेषं त्यज राघवे ।
 यत्पादपोतमाश्रित्य ज्ञानिनो भवसागरम् ॥ ३४ ॥
 तरन्ति भक्तिपूतान्तास्ततो रामो न मानुषः ।
 भजस्व भक्तिभावेन रामं सर्वदृष्टालयम् ॥ ३५ ॥
 यद्यपि त्वं दुरायारो भक्त्या पूतो भविष्यसि ।
 मद्भाज्यं कुरु राजेन्द्र कुलकौशललेतवे ॥ ३६ ॥
 तत्तु मात्व्यवतो वाक्यं छित्तमुक्तं दशाननः ।
 न मर्षयति दृष्टात्मा कालस्य वशमागतः ॥ ३७ ॥
 मानवं कृपणं राममेकं शाभामृगाश्रयम् ।
 समर्थं मन्यसे केन लीनं पित्रा मुनिप्रियम् ॥ ३८ ॥
 रामेण प्रेषितो नूनं भाषसे त्वमनर्गलम् ।
 गच्छ वृद्धोऽसि अन्युस्त्वं सोढं सर्वं त्वयोदितम् ॥ ३९ ॥
 एतो मन्त्रार्णपदवीं दृष्ट्येतद्भयस्तव ।
 एत्युक्त्वा सर्वसन्धिवैः सञ्चितः प्रस्थितस्तदा ॥ ४० ॥
 प्रासादात्त्रे समासीनः पश्यन् वानरसैनिकान् ।
 युद्धायायोजयत्सर्वराक्षसान् समुपस्थितान् ॥ ४१ ॥
 रामोऽपि धनुरादाय लक्ष्मणेन समाहृतम् ।
 दृष्ट्वा रावणमासीनं कोपेन कलुषीकृतः ॥ ४२ ॥
 डिरीटिनं समासीनं मन्त्रिभिः पस्त्रिवेष्टितम् ।
 शशाङ्गार्धनिभेनैव आणेनैकेन राघवः ॥ ४३ ॥
 श्वेतच्छत्रसदस्त्राणि डिरीटदशकं तथा ।

शिख्रेऽनिमिषार्धेन तदद्भुतमिवाभवत् ॥ ४४ ॥
 लज्जितो रावणस्तूर्णं विवेश भवनं स्वकम् ।
 आढूय राक्षसान् सर्वान् प्रहस्तप्रभुभान् भलः ॥ ४५ ॥
 वानरैः सद्युद्धाय नोदयामास सत्वरः ।
 ततो भेरीमृदङ्गाद्यैः पणवानकगोमुपैः ॥ ४६ ॥
 मण्डिषोष्टैः भरैः सिद्धैर्द्रोपिभिः कृतवाचनाः ।
 भङ्गाशूलधनुःपाशयष्टितोमरशक्तिभिः ॥ ४७ ॥
 लक्षिताः सर्वतो लङ्कां प्रतिद्वारमुपाययुः ।
 तत्पूर्वमेव रामेण नोदिता वानरर्षभाः ॥ ४८ ॥
 उद्यम्य गिरिशङ्काणि शिभराणि मडान्ति य ।
 तद्भ्रूत्पाट्य विविधान् युद्धाय हरियूथपाः ॥ ४९ ॥
 प्रेक्षमाणा रावणस्य तान्यनीकानि भागशः ।
 राघवप्रियकामार्थं लङ्कामारुरुडुस्तदा ॥ ५० ॥
 ते द्रुमैः पर्वताग्रैश्च मुष्टिभिश्च प्लवङ्गमाः ।
 ततः सडस्रयूथाश्च कोटियूथाश्च यूथपाः ॥ ५१ ॥
 कोटीशतयुताश्चान्ये रुरुधुर्नगरं भृशम् ।
 आप्लवन्तः प्लवन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः ॥ ५२ ॥
 रामो जयत्यतिबलो लक्ष्मणश्च मडाभलः ।
 राजा जयति सुग्रीवो राघवोऽणुपालितः ॥ ५३ ॥
 एत्येवं घोषयन्तश्च सभं युयुधिरेऽरिभिः ।
 उनूमानङ्गादृशैव कुमुदो नील एव य ॥ ५४ ॥
 नलश्च शरभश्चैव मैन्तो द्विविद एव य ।
 जाम्भवान् दधिवङ्गश्च केसरी तार एव य ॥ ५५ ॥
 अन्ये य भलिनः सर्वे यूथपाश्च प्लवङ्गमाः ।
 द्वाराण्युत्प्लुत्य लङ्कायाः सर्वतो रुरुधुर्भृशम् ।
 तदा वृक्षैर्मडाकायाः पर्वताग्रैश्च वानराः ॥ ५६ ॥
 निजघृस्तानि रक्षांसि नभैर्दन्तैश्च वेगिताः ।
 राक्षसाश्च तदा भीमा द्वारेभ्यः सर्वतो रुषा ॥ ५७ ॥

निर्गत्य भिन्दिपालैश्च भङ्गैः शूलैः परश्वधैः ।
 निजघूर्वानरानीकं मडाकाया मडाबलाः ॥ ५८ ॥
 राक्षसांश्च तथा जघूर्वानरा जितकाशिनः ।
 तदा बभूव समरो मांसशोणितकर्मः ॥ ५९ ॥
 रक्षसां वानराणां य सम्भूवाद्भुतोपमः ।
 ते ह्यैश्च गजैश्चैव रथैः काञ्चनसन्निभैः ॥ ६० ॥
 रक्षोव्याघ्रा युयुधिरे नादयन्तो दृशो दश ।
 राक्षसाश्च कपीन्द्राश्च परस्परजयैषिणः ॥ ६१ ॥
 राक्षसान् वानरा जघूर्वानरांश्चैव राक्षसाः ।
 रामेण विष्णुना दृष्टा हरयो द्विविंशतिजः ॥ ६२ ॥
 बभूवुर्बलिनो दृष्टास्तदा पीतामृता एव ।
 सीताभिर्मर्षापापेन रावणेनाभिपालितान् ॥ ६३ ॥
 उतश्रीकान् उतबलान् राक्षसान् जघुरोजसा ।
 यतुर्थाशावशेषेण निहतं राक्षसं बलम् ॥ ६४ ॥
 स्वसैन्यं निहतं दृष्ट्वा मेघनादोऽथ द्रुष्टधीः ।
 ब्रह्मदत्तवरः श्रीमानन्तर्धानं गतोऽसुरः ॥ ६५ ॥
 सर्वास्त्रकुशलो व्योम्नि ब्रह्मास्त्रेण समन्ततः ।
 नानाविधानि शस्त्राणि वानरानीकमर्दयन् ॥ ६६ ॥
 ववर्ष शरजालानि तद्दृष्टुमिवाभवत् ।
 रामोऽपि मानयन् ब्राह्ममस्त्रमस्त्रविदां वरः ॥ ६७ ॥
 क्षणं तूष्णीमुवासाथ ददर्श पतितं बलम् ।
 वानराणां रघुश्रेष्ठश्चुकोपानलसन्निभः ॥ ६८ ॥
 यापमानय सौमित्रे ब्रह्मास्त्रेणासुरं क्षणात् ।
 भस्मीकरोमि मे पश्य बलमद्य रघूत्तम ॥ ६९ ॥
 मेघनादोऽपि तश्चुत्वा रामवाक्यमतन्द्रितः ।
 तूर्णं जगाम नगरं माथया मायिकोऽसुरः ॥ ७० ॥
 पतितं वानरानीकं दृष्ट्वा रामोऽतिदुःभितः ।

उवाच मारुतिं शीघ्रं गत्वा क्षीरमडोदधिम् ॥ ७१ ॥
 तत्र द्रोणगिरिर्नाम दिव्यौषधिसमुद्भवः ।
 तमानय द्रुतं गत्वा सञ्जवय मडामते ॥ ७२ ॥
 वानरौघान् मडासत्वान् कीर्तिस्ते सुस्थिरा भवेत् ।
 आज्ञाप्रमाणमित्युक्त्वा जगामानिलनन्दनः ॥ ७३ ॥
 आनीय य गिरिं सर्वान् वानरान् वानरर्षभः ।
 ज्वयित्वा पुनस्तत्र स्थापयित्वाऽऽययौ द्रुतम् ॥ ७४ ॥
 पूर्ववद्भैरवं नाहं वानराणां बलौघतः ।
 श्रुत्वा विस्मयमापन्नो रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥ ७५ ॥
 राघवो मे मडान् शत्रुः प्राप्नो देवविनिर्मितः ।
 उन्तुं तं समरे शीघ्रं गच्छन्तु मम यूथपाः ॥ ७६ ॥
 मन्त्रिणो भान्यवाः शूरा ये य मत्प्रियकाङ्क्षिणः ।
 सर्वे गच्छन्तु युद्धाय त्वरितं मम शासनात् ॥ ७७ ॥
 ये न गच्छन्ति युद्धाय भीरवः प्राणविप्लवात् ।
 तान् उन्निष्पाम्यहं सर्वान् मच्छासनपराङ्मुखां ॥ ७८ ॥
 तच्छ्रुत्वा भयसन्त्रस्ता निर्जम्बू रणकोविदाः ।
 अतिक्रयः प्रहस्तश्च मडानाहमडोदरौ ॥ ७९ ॥
 देवशत्रुर्निडुम्भश्च देवान्तकनरान्तकौ ।
 अपरे बलिनः सर्वे ययुर्बुद्धाय वानरैः ॥ ८० ॥
 अते यान्ये य बडवः शूराः शतसहस्रशः ।
 प्रविश्य वानरं सैन्यं ममन्थुर्बलदरिपिताः ॥ ८१ ॥
 भुशुण्डीभिन्दिपालैश्च बाणैः भङ्गैः परश्वधैः ।
 अन्यैश्च विविधैरस्त्रैर्निजघ्नुर्दरियूथपान् ॥ ८२ ॥
 ते पादपैः पर्वताग्रैर्नभदंष्ट्रैश्च मुष्टिभिः ।
 प्राणैर्विमोचयामासुः सर्वराक्षसयूथपान् ॥ ८३ ॥
 रामेण निहताः केचित्सुग्रीवेण तथापरे ।
 उन्मता याङ्गदेन लक्ष्मणेन मडात्मना ।
 यूथपैर्वानराणां ते निहताः सर्वराक्षसाः ॥ ८४ ॥

રામતેજઃ સમાવિશ્ય વાનરા બલિનોડભવન્ ।
રામશક્તિવિહીનાનામેવં શક્તિઃ કુતો ભવેત્ ॥ ૮૫ ॥

સર્વેશ્વરઃ સર્વમથો વિધાતા
માયામનુષ્યત્વવિડમ્બનેન ।
સદા ચિદાનન્દમયોડપિ રામો
યુદ્ધાદિલીલાં વિતનોતિ માયામ્ ॥ ૮૬ ॥

ઇતિ શ્રીમદધ્યાત્મરામાયણે ઉમામહેશ્વરસંવાદે યુદ્ધકાણ્ડે
પચ્ચમઃ સર્ગઃ ॥ ૫ ॥

॥ ષષ્ઠઃ સર્ગઃ ॥

શ્રીમહાદેવ ઉવાચ ।
શ્રુત્વા યુદ્ધે બલં નષ્ટમતિકાયમુખં મહત્ ।
રાવાણો દુઃખસન્તમઃ ક્રોધેન મહતાડડવૃતઃ ॥ ૧ ॥
નિધાયેન્દ્રજિતં લહ્કારક્ષણાર્થં મહાદ્યુતિઃ ।
સ્વયં જગામ યુદ્ધાય રામેણ સહ રાક્ષસઃ ॥ ૨ ॥
દિવ્યં સ્યન્દનમારુહ્ય સર્વશસ્ત્રાસ્ત્રસંયુતમ્ ।
રામમેવાભિદુદ્રાવ રાક્ષસેન્દ્રો મહાબલઃ ॥ ૩ ॥
વાનરાન્ બહુશો હત્વા બાણૈરાશીવિષોપમૈઃ ।
પાતયામાસ સુગ્રીવપ્રમુખાન્ યૂથનાયકાન્ ॥ ૪ ॥
ગદાપાણિં મહાસત્ત્વં તત્ર દૃષ્ટ્વા વિભીષણમ્ ।
ઉત્સસર્જ મહાશક્તિં મયદત્તાં વિભીષણે ॥ ૫ ॥
તામાપતન્તીમાલોક્ય વિભીષણાવિઘાતિનીમ્ ।
દત્તાભયોડયં રામેણ વધાર્હો નાયમાસુરઃ ॥ ૬ ॥
ઇત્યુક્ત્વા લક્ષ્મણો ભીમં ચાપમાદાય વીર્યવાન્ ।
વિભીષણસ્ય પુરતઃ સ્થિતોડકમ્પ ઇવાચલઃ ॥ ૭ ॥
સા શક્તિર્લક્ષ્મણતનું વિવેશામોઘશક્તિતઃ ।

यावन्त्यः शक्तयो लोके मायायाः सम्भवन्ति हि ॥ ८ ॥

तासामाधारभूतस्य लक्ष्मणस्य मलात्मनः ।

मायाशक्त्या भवेत्किं वा शेषांशस्य उरेस्तनोः ॥ ९ ॥

तथापि मानुषं भावमापन्नस्तदनुव्रतः ।

मूर्च्छितः पतितो भूमौ तमादातुं दृशाननः ॥ १० ॥

उस्तैस्तोलयितुं शक्तो न बभूवातिविस्मितः ।

सर्वस्य जगतः सारं विराजं परमेश्वरम् ॥ ११ ॥

कथं लोकाश्रयं विष्णुं तोलयेत्त्वद्युराक्षसः ।

अडीतुकामं सौमित्रिं रावणं वीक्ष्य मारुतिः ॥ १२ ॥

आजघानोरसि कुम्भो वज्रकल्पेन मुष्टिना ।

तेन मुष्टिप्रदारेण जनुभ्यामपतद्भुवि ॥ १३ ॥

आस्यैश्च नेत्रश्रवणैरुद्धमन् रुधिरं बभु ।

विदूर्वाभाननयनो रथोपस्थ उपाविशत् ॥ १४ ॥

अथ लक्ष्मणमादाय उन्माम् रावणार्दितम् ।

आनयद्रामसामीप्यं बाहुभ्यां परिगृह्य तम् ॥ १५ ॥

उन्मत्तः सुदृत्त्वेन भक्त्या य परमेश्वरः ।

लघुत्वमगमद्देवो गुरुराणं गुरुशयजः ॥ १६ ॥

सा शक्तिरपि तं त्यक्त्वा ज्ञात्वा नारायणांशजम् ।

रावणस्य रथं प्रागाद्रावणोऽपि शनैस्ततः ॥ १७ ॥

सञ्ज्ञामवाप्य जग्राह बाणासनमथो रुषा ।

राममेवाभिदुद्राव दृष्ट्वा रामोऽपि तं कुधा ॥ १८ ॥

आरुह्य जगतां नाथो उन्मन्तं मलाबलम् ।

रथस्थं रावणं दृष्ट्वा अभिदुद्राव राघवः ॥ १९ ॥

ज्याशब्दमकरोत्तीव्रं वज्रनिष्पेषनिष्ठुरम् ।

रामो गम्भीरया वाचा राक्षसेन्द्रमुवाच उ ॥ २० ॥

राक्षसाधम तिष्ठाद्य क्व गमिष्यसि मे पुरः ।

कृत्वापराधमेवं मे सर्वत्र समदर्शिनः ॥ २१ ॥

येन बाणेन निहता राक्षसास्ते जनालये ।
 तेनैव त्वां हनिष्यामि तिष्ठाद्य मम गोचरे ॥ २२ ॥
 श्रीरामस्य वयः श्रुत्वा रावणो मारुतात्मजम् ।
 वलन्तं राघवं सङ्गृह्ये शरैस्तीक्ष्णैरताडयत् ॥ २३ ॥
 हतस्यापि शरैस्तीक्ष्णैर्वायुसूनोः स्वतेजसा ।
 व्यवर्धत पुनस्तेजो ननर्द य मडाकपिः ॥ २४ ॥
 ततो दृष्ट्वा हनूमन्तं सप्रणं रघुसत्तमः ।
 क्रोधमाहारायामास कालरुद्रं धवापरः ॥ २५ ॥
 साश्रुं रथं ध्वजं सूतं शस्त्रौघं धनुस्त्रयसा ।
 छत्रं पताकां तरसा चिच्छेद शितसायकैः ॥ २६ ॥
 ततो मडाशरेणाशु रावणं रघुसत्तमः ।
 विव्याध वज्रकल्पेन पाकाशिरिव पर्वतम् ॥ २७ ॥
 रामबाणहतो वीरश्चयाल य मुमोह य ।
 हस्तान्निपतितश्चापस्तं समीक्ष्य रघूत्तमः ॥ २८ ॥
 अर्धयन्द्रेण चिच्छेद तत्किरीटं रविप्रभम् ।
 अनुजानामि गच्छ त्वमिदानीं बाणपीडितः ॥ २९ ॥
 प्रविश्य लङ्कामाश्रास्य श्वः पश्यसि बलं मम ।
 रामबाणेन संविद्धो हतदर्पोऽथ रावणः ॥ ३० ॥
 महुत्या लज्जया युक्तो लङ्कां प्राविशदातुरः ।
 रामोऽपि लक्ष्मणं दृष्ट्वा मूर्च्छितं पतितं भुवि ॥ ३१ ॥
 मानुषत्वमुपाश्रित्य लीलयानुशुशोच ह ।
 ततः प्राह हनूमन्तं वत्स ज्वलय लक्ष्मणम् ॥ ३२ ॥
 मडौषधीः समानीय पूर्ववद्भानरानपि ।
 तथेति रघवेणोक्तो जगामाशु मडाकपिः ॥ ३३ ॥
 हनूमान् वायुवेगेन क्षणात्तीर्त्वा मडोदधिम् ।
 अेतस्मिन्नन्तरे थारा रावणाय न्यवेद्यन् ॥ ३४ ॥
 रामेण प्रेषितो देव हनूमान् क्षीरसागरम् ।
 गतो नेतुं लक्ष्मणस्य ज्वनार्थं मडौषधीः ॥ ३५ ॥

श्रुत्वा तथ्यारवयनं राज्ञि चिन्तापरोऽभवत् ।
 जगाम रात्रावेकाकी कालनेमिगुलं क्षणात् ॥ ३६ ॥
 गृहागतं समालोक्य रावणं विस्मयान्वितः ।
 कालनेमिरुवाचेऽं प्राञ्जलिर्भयविह्वलः ।
 अर्धादिकं ततः कृत्वा रावणस्याग्रतः स्थितः ॥ ३७ ॥
 किं ते करोमि राजेन्द्र किमागमनकारणम् ।
 कालनेमिमुवाचेऽं रावणो ह्युभपीडितः ॥ ३८ ॥
 ममापि कालवशतः कष्टमेतदुपस्थितम् ।
 मया शक्या ढतो वीरो लक्ष्मणः पतितो भुवि ॥ ३९ ॥
 तं श्रुवयितुमानेतुमोषधीर्लनुमान् गतः ।
 यथा तस्य भवेद्भिन्नस्तथा कुरु मडामते ॥ ४० ॥
 मायया मुनिवेषेण मोडयस्व मडाकपिम् ।
 कालात्ययो यथा भूयात्तथा कृत्वैडि मन्दिरे ॥ ४१ ॥
 रावणस्य वयः श्रुत्वा कालनेमिरुवाच तम् ।
 रावणेश वयो मेऽद्य शृणु धारय तत्पतः ॥ ४२ ॥
 प्रियं ते करवाण्येव न प्राणान् धारयाम्यडम् ।
 मारीचस्य यथारण्ये पुराभून्मृगरूपिणः ॥ ४३ ॥
 तथैव मे न सन्देहो भविष्यति दृशानन ।
 डताः पुत्राश्च पौत्राश्च भान्यवा राक्षसाश्च ते ॥ ४४ ॥
 घातयित्वाऽसुरकुलं श्रुवितेनापि किं तव ।
 राज्येन वा सीतया वा किं देडेन जडात्मना ॥ ४५ ॥
 सीतां प्रयच्छ रामाय राज्यं देडि विभीषणे ।
 वनं याडि मडाभाडो रभ्यं मुनिगणाश्रयम् ॥ ४६ ॥
 स्नात्वा प्रातः शुभजले कृत्वा सन्ध्यादिकाः क्रियाः ।
 तत ऐकान्तमाश्रित्य सुभासनपरिग्रहः ॥ ४७ ॥
 विसृज्य सर्वतः सङ्गमितरान् विषयान् बडिः ।
 बडिःप्रवृत्ताक्षगाणं शनैः प्रत्यङ् प्रवाडय ॥ ४८ ॥

प्रकृतेर्भिन्नमात्मानं विचारय सदानघ ।
 थराथरं जगत्कृत्स्नं देहबुद्धीन्द्रियादिकम् ॥ ४८ ॥
 आभ्रलम्बस्तम्भपर्यन्तं दृश्यते श्रूयते य यत् ।
 सौषा प्रकृतिरित्युक्ता सैव मायेति कीर्तिता ॥ ५० ॥
 सर्गस्थितिविनाशानां जगद्भ्रूक्षस्य कारणम् ।
 लोडितश्चेतकृष्णादि प्रजाः सृजति सर्वदा ॥ ५१ ॥
 कामकोषादिपुत्राधान् खिंसातृष्णादिकन्यकाः ।
 मोडयन्त्यनिशं देवमात्मानं स्वैर्गुणैर्विबुम् ॥ ५२ ॥
 कर्तृत्वभोक्तृत्वमुभान् स्वगुणानात्मनीश्वरे ।
 आरोग्य स्ववशं कृत्वा तेन क्रीडति सर्वदा ॥ ५३ ॥
 शुद्धोऽप्यात्मा यथा युक्तः पश्यतीव सदा बलिः ।
 विस्मृत्य य स्वमात्मानं मायागुणविमोडितः ॥ ५४ ॥
 यदा सद्विरुणा युक्तो बोध्यते बोधरुपिणा ।
 निवृत्तदृष्टिरात्मानं पश्यत्येव सदा स्फुटम् ॥ ५५ ॥
 श्रवन्मुक्तः सदा देही मुच्यते प्राकृतैर्गुणैः ।
 त्वमध्येवं सदात्मानं विचार्य नियतेन्द्रियः ॥ ५६ ॥
 प्रकृतेरन्यमात्मानं ज्ञात्वा मुक्तो भविष्यसि ।
 ध्यातुं यद्यसमर्थोऽसि सगुणं देवमाश्रय ॥ ५७ ॥
 लृप्तमङ्गलिङ्के स्वर्णपीठे मणिगणान्विते ।
 मृदुश्वक्ष्णतरे तत्र जानक्या सल संस्थितम् ॥ ५८ ॥
 वीरासनं विशालाक्षं विद्युत्पुञ्जनिभाम्बरम् ।
 किरीटलारकेयूरकौस्तुभादिभिरन्वितम् ॥ ५९ ॥
 नूपुरैः कटकैर्भान्तं तथैव वनमालया ।
 लक्ष्मणेन धनुर्द्धन्द्धरेण परिसेवितम् ॥ ६० ॥
 अेवं ध्यात्वा सदात्मानं रामं सर्वलृष्टि स्थितम् ।
 भक्त्या परमया युक्तो मुच्यते नात्र संशयः ॥ ६१ ॥
 शर्णु वै यशितं तस्य भक्तैर्नित्यमनन्यधीः ।
 अेवं येऽतपूर्वाणि पापानि य मलान्त्यपि ।

क्षणादेव विनश्यन्ति यथाग्नेस्तूलराशयः ॥ ६२ ॥

भजस्व रामं परिपूर्वमेकं

विडाय वैरं निजभक्तियुक्तः ।

दृढा सदा भावितभावरूपं

अनामरूपं पुरुषं पुराणम् ॥ ६३ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे षष्ठः

सर्गः ॥ ६ ॥

॥ सप्तमः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।

कालनेमिवयः श्रुत्वा रावणोऽमृतसन्निभम् ।

जज्वाल कोधताम्राक्षः सर्पिरट्मिरिवाग्निमत् ॥ १ ॥

निडन्मि त्वां दुरात्मानं मग्धासनपराङ्मुष्मम् ।

परैः किञ्चिद्भृष्टीत्वा त्वं भाषसे रामकिङ्कुरः ॥ २ ॥

कालनेमिरुवाचेऽहं रावणं देव किं कुधा ।

न रोयते मे वयनं यद्वि गत्वा करोमि तत् ॥ ३ ॥

एत्युक्त्वा प्रययौ शीघ्रं कालनेमिर्महासुरः ।

नोदितो रावणेनैव हनूमद्विघ्नकारणात् ॥ ४ ॥

स गत्वा छिमवत्पार्श्वं तपोवनमकल्पयत् ।

तत्र शिष्यैः परिवृतो मुनिवेषधरः भलः ॥ ५ ॥

गच्छतो मार्गमासाद्य वायुसूनोर्महात्मनः ।

ततो गत्वा दृष्ट्वाथ हनूमानाश्रमं शुभम् ॥ ६ ॥

चिन्तयामास मनसा श्रीमान् पवननन्दनः ।

पुरा न दृष्टमेतन्मे मुनिमण्डलमुत्तमम् ॥ ७ ॥

मार्गो विभ्रंशितो वा मे भ्रमो वा चित्तसम्भवः ।

यद्भाऽऽविश्याश्रमपदं दृष्ट्वा मुनिमशेषतः ॥ ८ ॥

पीत्वा जलं ततो यामि द्रोणायलभनुत्तमम् ।

धृत्युक्त्वा प्रविवेशाथ सर्वतो योजनायतम् ॥ ८ ॥
 आश्रमं कदलीशालजम्बूरपनसादिभिः ।
 समावृतं पञ्चकृत्स्नैर्नग्नशापैश्च पादपैः ॥ १० ॥
 वैरभावाविनिर्मुक्तं शुद्धं निर्मललक्षणम् ।
 तस्मिन्महाश्रमे रभ्ये कालनेमिः स राक्षसः ॥ ११ ॥
 छन्द्रयोगं समास्थाय यकार शिवपूजनम् ।
 छनूमानभिविधाड गौरवेण मडासुरम् ॥ १२ ॥
 भगवन् रामदूतोऽहं छनूमानाम् नामतः ।
 रामकार्येण मडता क्षीराब्धिं गन्तुमुद्यतः ॥ १३ ॥
 तृषा मां बाधते ब्रह्मन्नुदकं कुत्र विद्यते ।
 यथेच्छं पातुमिच्छामि कथ्यतां मे मुनीश्वर ॥ १४ ॥
 तश्छुत्वा मारुतेर्वाङ्मयं कालनेमिस्तमब्रवीत् ।
 कमण्डलुगतं तोयं मम त्वं पातुमर्हसि ॥ १५ ॥
 भुङ्क्ष्व येमानि पञ्चानि कृत्वानि तदनन्तरम् ।
 निवसस्व सुभेनात्र निद्रामेहि त्वरास्तु मा ॥ १६ ॥
 भूतं भव्यं भविष्यं च जानामि तपसा स्वयम् ।
 उत्थितो लक्ष्मणः सर्वे वानरा रामवीक्षिताः ॥ १७ ॥
 तश्छुत्वा छनुमानाह कमण्डलुजलेन मे ।
 न शाम्यत्यधिका तृष्णा ततो दर्शय मे जलम् ॥ १८ ॥
 तथेत्याज्ञापयामास वट्टं मायाविकल्पितम् ।
 वटो दर्शय विस्तीर्णं वायुसूनोर्जवाशयम् ॥ १९ ॥
 निमील्य याक्षिणी तोयं पीत्वागच्छ ममान्तिकम् ।
 उपदेक्ष्यामि ते मन्त्रं येन द्रक्ष्यसि शौषधीः ॥ २० ॥
 तथेति दर्शितं शीघ्रं वटुना सलिलाशयम् ।
 प्रविश्य छनुमांस्तोयमपिबन्मीलितेक्ष्णः ॥ २१ ॥
 ततश्चागत्य मकरी मडाभाया मडाकपिम् ।
 अग्रसत्तं मडावेगान्मारुतिं धोररुपिणी ॥ २२ ॥

ततो ददर्श उनुमान् ग्रसन्तीं मकरीं रुषा ।
 दारयामास उस्ताभ्यां वदनं सा ममार उ ॥ २३ ॥
 ततोऽन्तरिक्षे दृष्टो दिव्यरूपधराङ्गना ।
 धान्यमावीति विप्याता उनुमन्तमथाब्रवीत् ॥ २४ ॥
 त्वत्प्रसादादहं शापाद्धिमुक्तास्मि कपीश्वर ।
 शमाहं मुनिना पूर्वमप्सरा कारणान्तरे ॥ २५ ॥
 आश्रमे यस्तु ते दृष्टः कालनेमिर्मडासुरः ।
 रावणप्रखितो मार्गे विघ्नं कर्तुं तवानघ ॥ २६ ॥
 मुनिवेषधरो नासौ मुनिर्विप्रविद्धिसकः ।
 जलि दृष्टे गच्छ शीघ्रं द्रोणाचलमनुत्तमम् ॥ २७ ॥
 गच्छाम्यहं ब्रह्मलोकं त्वत्स्पर्शाद्भ्रतकलमषा ।
 एत्युक्त्वा सा यथौ स्वर्गं उनुमानप्यथाश्रमम् ॥ २८ ॥
 आगतं तं समालोक्य कालनेमिरभाषत ।
 किं विलम्बेन मडता तव वानरसत्तम ॥ २९ ॥
 गृडाण मत्तो मन्त्रांस्त्वं देहि मे गुरुदक्षिणाम् ।
 एत्युक्तो उनुमान्भुष्टिं दृढं बद्ध्वा उ राक्षसम् ॥ ३० ॥
 गृडाण दक्षिणामेतामित्युक्त्वा निजघान तम् ।
 विसृज्य मुनिवेषं स कालनेमिर्मडासुरः ॥ ३१ ॥
 युयुधे वायुपुत्रेण नानामायाविधानतः ।
 मडामाधिकदूतोऽसौ उनुमान्मायिनां रिपुः ॥ ३२ ॥
 जघान मुष्टिना शीर्षिर्णो भङ्गमूर्धा ममार सः ।
 ततः क्षीरनिधिं गत्वा दृष्ट्वा द्रोणं मडागिरिम् ॥ ३३ ॥
 अदृष्ट्वा यौषधीस्तत्र गिरिमुत्पाट्य सत्वरः ।
 गृहीत्वा वायुवेगेन गत्वा रामस्य सन्निधिम् ॥ ३४ ॥
 उवाच उनुमान् राममानीतोऽयं मडागिरिः ।
 यद्युक्तं कुरु देवेश विलम्बो नात्र युज्यते ॥ ३५ ॥
 श्रुत्वा उनुमतो वाक्यं रामः सन्तुष्टमानसः ।
 गृहीत्वा यौषधीः शीघ्रं सुषेणेन मडामतिः ॥ ३६ ॥

ચિકિત્સાં કારયામાસ લક્ષ્મણાય મહાત્મને ।
 તતઃ સુમોત્થિત ઇવ બુદ્ધ્યા પ્રોવાચ લક્ષ્મણઃ ॥ ૩૭ ॥
 તિષ્ઠ તિષ્ઠ ક્વ ગન્તાસિ હન્મીદાનીં દશાનન ।
 ઇતિ બ્રુવન્તમાલોક્ય મૂર્ધ્યવઘ્નાય રાઘવઃ ॥ ૩૮ ॥
 મારુતિં પ્રાહ વત્સાદ્યે ત્વત્રસાદાન્મહાકપે ।
 નિરામયં પ્રપશ્યામિ લક્ષ્મણં ભ્રાતરં મમ ॥ ૩૯ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા વાનરૈઃ સાર્ધં સુગ્રીવેણ સમન્વિતઃ ।
 વિભીષણમતેનૈવ યુદ્ધાય સમવસ્થિતઃ ॥ ૪૦ ॥
 પાષાણૈઃ પાદપૈશ્ચૈવ પર્વતાગ્રૈશ્ચ વાનરાઃ ।
 યુદ્ધાયાભિમુખા ભૂત્વા યયુઃ સર્વે યુયુત્સવઃ ॥ ૪૧ ॥
 રાવણો વિવ્યથે રામબાણૈર્વિદ્ધો મહાસુરઃ ।
 માતડ્ગ ઇવ સિંહેન ગરુડેનેવ પન્નગઃ ॥ ૪૨ ॥
 અભિભૂતોડગમદ્રાજા રાઘવેણ મહાત્મના ।
 સિંહાસને સમાવિશ્ય રાક્ષસાનિદમબ્રવીત્ ॥ ૪૩ ॥
 માનુષેણૈવ મે મૃત્યુમાહ પૂર્વ પિતામહઃ ।
 માનુષો હિ ન માં હન્તું શક્તોડસ્તિ ભુવિ કશ્ચન ॥ ૪૪ ॥
 તતો નારાયણઃ સાક્ષાન્માનુષોડભૂન્ન સંશયઃ ।
 રામો દાશરથિર્ભૂત્વા માં હન્તું સમુપસ્થિતઃ ॥ ૪૫ ॥
 અનરણ્યેન યત્યૂર્વ શમોડહં રાક્ષસેશ્વર ।
 ઉત્પત્સ્યતે ચ મદ્દંશે પરમાત્મા સનાતનઃ ॥ ૪૬ ॥
 તેન ત્વં પુત્રપૌત્રૈશ્ચ બાન્ધવૈશ્ચ સમન્વિતઃ ।
 હનિષ્યસે ન સન્દેહ ઇત્યુક્ત્વા માં દિવં ગતઃ ॥ ૪૭ ॥
 સ શ્વેવ રામઃ સગ્જાતો મદર્થે માં હનિષ્યતિ ।
 કુમ્ભકર્ણસ્તુ મૂઢાત્મા સદા નિદ્રાવશં ગતઃ ॥ ૪૮ ॥
 તં વિબોધ્ય મહાસત્ત્વમાનયન્તુ મમાન્તિકમ્ ।
 ઇત્યુક્તાસ્તે મહાકાયાસ્તૂર્ણા ગત્વા તુ યત્નતઃ ॥ ૪૯ ॥
 વિબોધ્ય કુમ્ભશ્રવણં નિન્યૂ રાવણસન્નિધિમ્ ।

नमस्कृत्य स राजानमासनोपरि संस्थितः ॥ ५० ॥
 तमाह रावणो राजा भ्रातरं दीनया गिरा ।
 कुम्भकर्णं निबोध त्वं मल्लक्ष्मणमुपस्थितम् ॥ ५१ ॥
 रामेण निहताः शूराः पुत्राः प्रौत्राश्च भान्धवाः ।
 किं कर्तव्यमिदानीं मे मृत्युकाल उपस्थिते ॥ ५२ ॥
 अेष दाशरथी रामः सुग्रीवसहितो बली ।
 समुद्रं सजलस्तीर्त्वा मूलं नः परिकृन्तति ॥ ५३ ॥
 ये राक्षसा मुप्यतमास्ते उता वानरैर्युधि ।
 वानराणां क्षयं युद्धे न पश्यामि कदायन ॥ ५४ ॥
 नाशयस्व मडाभाडो यदर्थं परिबोधितः ।
 भ्रातुरर्थे मडासत्त्व कुरु कर्म सुदुष्करम् ॥ ५५ ॥
 श्रुत्वा तद्रावणेन्द्रस्य वचनं परितेवितम् ।
 कुम्भकर्णो जडासोश्चैर्वचनं येदमब्रवीत् ॥ ५६ ॥
 पुरा मन्त्रविद्यारे ते गदितं यन्मया नृप ।
 तदद्य त्वाभुपगतं कृलं पापस्य कर्मणः ॥ ५७ ॥
 पूर्वमेव मया प्रोक्तो रामो नारायणः परः ।
 सीता य योगमायेति बोधितोऽपि न बुध्यसे ॥ ५८ ॥
 अेकदाळं वने सानौ विशालायां स्थितो निशि ।
 दृष्टो मया मुनिः साक्षान्नारदो दिव्यदर्शनः ॥ ५९ ॥
 तमब्रवं मडाभाग कुतो गन्तासि मे वद ।
 एत्युक्तो नारदः प्राह देवानां मन्त्राणे स्थितः ॥ ६० ॥
 तत्रोत्पन्नमुदन्तं ते वक्ष्यामि शृणु तत्पतः ।
 युवाभ्यां पीडिता देवाः सर्वे विष्णुमुपागताः ॥ ६१ ॥
 उच्युस्ते देवदेवेशं स्तुत्वा भक्त्या समाहिताः ।
 जलि रावणमक्षोभ्यं देव त्रैलोक्यकण्टकम् ॥ ६२ ॥
 मानुषेण मृतिस्तस्य कल्पिता ब्रह्मणा पुरा ।
 अतस्त्वं मानुषो भूत्वा जलि रावणकण्टकम् ॥ ६३ ॥

तथेत्याह मडाविष्णुः सत्यसङ्कल्प ईश्वरः ।
 जातो रघुकुले देवो राम इत्यभिबिब्रुतः ॥ ६४ ॥
 स उनिष्यति वः सर्वानित्युक्त्वा प्रयथौ मुनिः ।
 अतो जानीहि रामं त्वं परं ब्रह्म सनातनम् ॥ ६५ ॥
 त्यज वैरं भजस्वाद्य मायामानुषविग्रहम् ।
 भजतो भक्तिभावेन प्रसीदति रघूत्तमः ॥ ६६ ॥
 भक्तिर्जनित्री ज्ञानस्य भक्तिर्मोक्षप्रदायिनी ।
 भक्तिहीनेन यत्किञ्चित् सर्वमसत्समम् ॥ ६७ ॥
 अवताराः सुबलवो विष्णोर्लीलानुकारिणः ।
 तेषां सलस्रसदृशो रामो ज्ञानमयः शिवः ॥ ६८ ॥
 रामं भजन्ति निपुणा मनसा वयसाऽनिशम् ।
 अनायासेन संसारं तीर्त्वा यान्ति उरैः पदम् ॥ ६९ ॥
 ये राममेव सततं भुवि शुद्धसत्त्वा
 ध्यायन्ति तस्य चरितानि पठन्ति सन्तः ।
 मुक्तास्त एव भवभोगमडाधिपाशैः
 सीतापतेः पदमनन्तसुषुं प्रयान्ति ॥ ७० ॥
 इति श्रीमदध्यात्मरामायणे उभामडेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे सप्तमः
 सर्गः ॥ ७ ॥

॥ अष्टमः सर्गः ॥

श्रीमडादेव उवाच ।
 कुम्भकर्णवयः श्रुत्वा लुकुटीविकटाननः ।
 दशग्रीवो जगादेदमासनाद्दुत्पतन्नव ॥ १ ॥
 त्वमानीतो न मे ज्ञानबोधनाय सुबुद्धिमान् ।
 मया कृतं समीकृत्य युध्यस्व यदि रोचते ॥ २ ॥
 नो येद्रथ सुषुम्यर्थं निद्रा त्वां बाधतेऽधुना ।
 रावणस्य वयः श्रुत्वा कुम्भकर्णो मडाबलः ॥ ३ ॥

रुष्टोऽयमिति विज्ञाय तूर्णं युद्धाय निर्ययौ ।
 स लङ्घयित्वा प्राकारं मडापर्वतसन्निभः ॥ ४ ॥
 निर्ययौ नगरात्तूर्णं भीषयन् उरिसैनिकान् ।
 स ननाद मडानादं समुद्रमभिनादयन् ॥ ५ ॥
 वानरान् कालयामास बाहुभ्यां भक्षयन् रुषा ।
 कुम्भकर्णं तदा दृष्ट्वा सपक्षमिव पर्वतम् ॥ ६ ॥
 द्रुद्रवुर्वाचराः सर्वे कालान्तकमिवाभिलाः ।
 भ्रमन्तं उरिवाङ्घ्र्यां मुद्गरेण मडाबलम् ॥ ७ ॥
 कालयन्तं उरीन् वेगाद्भक्षयन्तं समन्ततः ।
 यूर्णयन्तं मुद्गरेण पाणिपादैरनेकधा ॥ ८ ॥
 कुम्भकर्णं तदा दृष्ट्वा गदापाणिर्विभीषणः ।
 ननाम यरणं तस्य भ्रातुर्ज्येष्ठस्य बुद्धिमान् ॥ ९ ॥
 विभीषणोऽडं भ्रातुर्मे दयां कुरु मडामते ।
 रावणस्तु मया भ्रातर्बहुधा परिभोषितः ॥ १० ॥
 सीतां देहीति रामाय रामः साक्षाज्जनाईनः ।
 न शृणोति य मां उन्तुं भङ्गमुद्यम्य योक्तवान् ॥ ११ ॥
 धिक् त्वां गच्छेति मां उत्वा पदा पापिभिरावृतः ।
 यतुर्भिर्मन्त्रिभिः सार्धं रामं शरणमागतः ॥ १२ ॥
 तच्छ्रुत्वा कुम्भकर्णोऽपि ज्ञात्वा भ्रातरमागतम् ।
 समालिङ्ग्य य वत्स त्वं श्रुव रामपदाश्रयात् ॥ १३ ॥
 कुलसंरक्षणार्थाय राक्षसानां छिताय य ।
 मडाभागवतोऽसि त्वं पुरा मे नारदाश्छुतम् ॥ १४ ॥
 गच्छ तात ममेदानीं दृश्यते न य किञ्चन ।
 मदीयो वा परो वापि ममत्तविलोचनः ॥ १५ ॥
 छत्युक्तोऽश्रुमुष्णो भ्रातुश्चरणवामिवन्ध सः ।
 रामपार्श्वमुपागत्य चिन्तापर उपस्थितः ॥ १६ ॥
 कुम्भकर्णोऽपि उस्ताभ्यां पादाभ्यां पेषयन् उरीन् ।
 यथार वानरीं सेनां कालयन् गन्धुस्तिवत् ॥ १७ ॥

दृष्ट्वा तं राघवः क्रुद्धो वायव्यं शस्त्रमादरात् ।
 शिष्येण कुम्भकर्णाय तेन शिष्येण रक्षसः ॥ १८ ॥
 समुद्ररं दक्षदस्तं तेन धीरे ननाद सः ।
 स उस्तः पतितो भूमावनेकानर्दयन् कपीन् ॥ १९ ॥
 पर्यन्तमाश्रिताः सर्वे वानरा भयवेपिताः ।
 रामराक्षसयोर्युद्धं पश्यन्तः पर्यवस्थिताः ॥ २० ॥
 कुम्भकर्णश्छिन्नदस्तः शालमुद्यम्य वेगतः ।
 समरे राघवं उन्तुं दृष्ट्वा तमथोऽच्छिनत् ॥ २१ ॥
 शालेन सडितं वामदस्तमैन्द्रेण राघवः ।
 छिन्नबाहुमथायान्तं नर्दन्तं वीक्ष्य राघवः ॥ २२ ॥
 द्वावर्धयन्द्रौ निशितावादायास्य पदद्वयम् ।
 शिष्येण पतितौ पादौ लङ्काद्धारि मडास्वनौ ॥ २३ ॥
 निकृत्तपाणिपादोऽपि कुम्भकर्णोऽतिभीषणः ।
 वऽवामुभयद्रुक्त्रं व्यादाय रघुनन्दनम् ॥ २४ ॥
 अभिदुद्राव निनदन् राडुश्चन्द्रमसं यथा ।
 अपूरयच्छिताश्रौश्च सायकैस्तद्रघूत्तमः ॥ २५ ॥
 शरपूरितवक्रोऽसौ युक्रोशातिभयङ्करः ।
 अथ सूर्यप्रतीकाशमैन्द्रं शरमनुत्तमम् ॥ २६ ॥
 वज्रशानिसमं रामश्चिक्षेपासुरमुत्पवे ।
 स तत्पर्वतसङ्काशं स्फुरत्कुण्डलदंष्ट्रकम् ॥ २७ ॥
 यकर्त रक्षोऽधिपतेः शिरो वृत्रमिवाशनिः ।
 तच्छिरः पतितं लङ्काद्धारि कायो मडोदधौ ॥ २८ ॥
 शिरोऽस्य रोधयद्द्वारं कायो नकाधयूर्णयत् ।
 ततो देवाः सन्धयो गन्धर्वाः पन्नगाः भगाः ॥ २९ ॥
 सिद्धा यक्षा गुह्यकाश्च अप्सरोभिश्च राघवम् ।
 षडिरे कुसुमासारैर्वर्षन्तश्चाभिनन्दिताः ॥ ३० ॥
 आजगाम तदा रामं द्रष्टुं देवमुनीश्वरः ।

नारदो गगनात्तुर्णं स्वभासा भासयन् दिशः ॥ ३१ ॥

राममिन्दीवरश्याममुदाराङ्गं धनुर्धरम् ।

ऋषत्ताम्रविशावाक्षमैन्द्रास्त्राञ्चितबाहुकम् ॥ ३२ ॥

दयार्द्रदृष्ट्या पश्यन्तं वानराञ्छरपीडितान् ।

दृष्ट्वा गद्गदया वाया भक्त्या स्तोतुं प्रयत्नमे ॥ ३३ ॥

नारद उवाच ।

देवदेव जगन्नाथ परमात्मन् सनातन ।

नारायणाभिलाधार विश्वसाक्षिन्नमोडस्तु ते ॥ ३४ ॥

विशुद्धज्ञानरूपोऽपि त्वं लोकानतिवञ्चयन् ।

मायया मनुजाकारः सुभृद्भ्रादिमानिव ॥ ३५ ॥

त्वं मायया गुह्यमानः सर्वेषां हृदि संस्थितः ।

स्वयञ्ज्योतिः स्वभावस्त्वं व्यक्त भेवामलात्मनाम् ॥ ३६ ॥

उन्मीलयन् सृजस्येतन्नेत्रे राम जगत्त्रयम् ।

उपसंख्रियते सर्वं त्वया यक्षुर्निमीलनात् ॥ ३७ ॥

यस्मिन् सर्वमिदं भाति यतश्चैतव्यरायरम् ।

यस्मान्न किञ्चिल्लोकेऽस्मिंस्तस्मै ते ब्रह्मणो नमः ॥ ३८ ॥

प्रकृतिं पुरुषं कालं व्यक्ताव्यक्तस्वरूपिणाम् ।

यं जानन्ति मुनिश्रेष्ठास्तस्मै रामाय ते नमः ॥ ३९ ॥

विकाररहितं शुद्धं ज्ञानरूपं श्रुतिर्जगौ ।

त्वां सर्वजगदाकारमूर्तिं याच्याह सा श्रुतिः ॥ ४० ॥

विरोधो दृश्यते देव वैदिको वेदवादिनाम् ।

निश्चयं नाधिगच्छन्ति त्वत्प्रसादं विना बुधाः ॥ ४१ ॥

मायया क्रीडतो देव न विरोधो मनागपि ।

रश्मिजालं स्वेर्यद्भृद्दृश्यते जलवद् भ्रमात् ॥ ४२ ॥

भ्रान्तिज्ञानात्तथा राम त्वयि सर्वं प्रकल्प्यते ।

मनसोऽविषयो देव रूपं ते निर्गुणं परम् ॥ ४३ ॥

कथं दृश्यं भवेद्देव दृश्याभावे भजेत्कथम् ।

अतस्तवावतारेषु रूपाणि निरूपणा भुवि ॥ ४४ ॥

भजन्ति बुद्धिसम्पन्नास्तस्मिन्नेव भवार्णवम् ।
 कामक्रोधाद्यस्तत्र बलवः परिपन्थिनः ॥ ४५ ॥
 भीषयन्ति सदा येतो मार्जार मूषकं यथा ।
 त्वन्नाम स्मरतां नित्यं त्वद्रूपमपि मानसे ॥ ४६ ॥
 त्वत्पूजानिरतानां ते कथामृतपरात्मनाम् ।
 त्वद्भक्तसङ्गिनां राम संसारो गोष्पदायते ॥ ४७ ॥
 अतस्ते सगुणं रूपं ध्यात्वाऽर्च्य सर्वदा वृद्धि ।
 मुक्तश्चरामि लोकेषु पूजयोऽर्च्य सर्वदैवतैः ॥ ४८ ॥
 राम त्वया मलत्कार्यं कृतं देवहितेऽर्थाय ।
 कुम्भकर्णवधेनाद्य भूभारोऽयं गतः प्रभो ॥ ४९ ॥
 श्वोऽहनिष्यति सौमित्रिरिन्द्रजैतारमाहवे ।
 अहनिष्यसेऽथ राम त्वं परश्वो दशकन्धरम् ॥ ५० ॥
 पश्यामि सर्वं देवेश सिद्धैः सह नभोगतः ।
 अनुगृह्णीष्व मां देव गमिष्यामि सुरालयम् ॥ ५१ ॥
 एतद्युक्त्वा राममामन्थ्य नारदो भगवानृषिः ।
 ययौ देवैः पूज्यमानो ब्रह्मलोकमकल्मषम् ॥ ५२ ॥
 भ्रातरं निहतं श्रुत्वा कुम्भकर्णं मलाजलम् ।
 रावणः शोकसन्तप्तो रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ५३ ॥
 मूर्च्छितः पतितो भूमावुत्थाय विललाप ह ।
 पितृव्यं निहतं श्रुत्वा पितरं यातिविह्वलम् ॥ ५४ ॥
 एन्द्रजित्प्राण शोकार्तं त्यज शोकं मलाजले ।
 व्येतु ते दृग्भ्रमणिलं स्वस्थो भव महीपते ॥ ५५ ॥
 सर्वं समीकरिष्यामि अहनिष्यामि य वै रिपून् ।
 गत्वा निकुम्भिलां सद्यस्तर्पयित्वा लुताशनम् ॥ ५६ ॥
 लब्ध्वा रथादिकं तस्मादज्जेयोऽर्च्य भवाम्यरेः ।
 एतद्युक्त्वा त्वरितं गत्वा निर्दिष्टं लवनस्थलम् ॥ ५७ ॥
 रक्तमाल्याम्बरधरो रक्तगन्धानुलेपनः ।

निङ्कुम्भिलास्थले मौनी उवनायोपयङ्कमे ॥ ५८ ॥

विभीषणोऽथ तच्छ्रुत्वा मेघनादस्य चेष्टितम् ।

प्राड रामाय सकलं ङोमारम्भं दुरात्मनः ॥ ६० ॥

समाप्यते चेद्धोमोऽयं मेघनादस्य दुर्मतेः ।

तदाज्येयो भवेद्राम मेघनादः सुरासुरैः ॥ ६१ ॥

अतः शीघ्रं लक्ष्मणेन धातयिष्यामि रावणिम् ।

आज्ञापय मया सार्धं लक्ष्मणं बलिनां वरम् ।

उनिष्यति न सन्देशो मेघनादं तवानुजः ॥ ६२ ॥

श्रीरामयन्द्र उवाच ।

अडमेवागमिष्यामि ङन्तुमिन्द्रजितं रिपुम् ।

आग्नेयेन मडास्त्रेण सर्वराक्षसघातिना ॥ ६३ ॥

विभीषणोऽपि तं प्राड नासावन्धैर्निङ्ग्यते ।

यस्तु द्वादश वर्षाणि निद्राडारविवर्जितः ॥ ६४ ॥

तेनैव मृत्युर्निर्दिष्टो ब्रह्मणास्य दुरात्मनः ।

लक्ष्मणास्तु अयोध्याया निर्गम्यायात्वया सह ॥ ६५ ॥

तदादि निद्राडारादीन् जनाति रघूत्तम ।

सेवार्थं तव राजेन्द्र ज्ञातं सर्वमिदं मया ॥ ६६ ॥

तदाज्ञापय देवेश लक्ष्मणं त्वरया मया ।

उनिष्यति न सन्देशः शेषः साक्षाद्धराधरः ॥ ६७ ॥

त्वमेव साक्षाज्जगतामधीशो

नारायणो लक्ष्मण एव शेषः ।

युवां धराभारनिवारणार्थं

जातौ जगन्नाटकसूत्रधारौ ॥ ६८ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे अष्टमः

सर्गः ॥ ८ ॥

॥ नवमः सर्गः ॥

श्रीमलादेव उवाच ।

विभीषणवचः श्रुत्वा रामो वाक्यमथाब्रवीत् ।

जानामि तस्य रौद्रस्य मायां कृत्स्नां विभीषण ॥ १ ॥

स हि ब्रह्मास्त्रविच्छूरो मायावी य मलाबलः ।

जानामि लक्ष्मणस्यापि स्वरूपं मम सेवनम् ॥ २ ॥

ज्ञात्वैवासमलं तूष्णीं भविष्यत्कार्यगौरवात् ।

धृत्युक्त्वा लक्ष्मणं प्राह रामो ज्ञानवतां वरः ॥ ३ ॥

गच्छ लक्ष्मण सैन्येन मडता जहि रावणिम् ।

हनूमत्प्रभुषैः सर्वैर्यूथपैः सल लक्ष्मण ॥ ४ ॥

जाम्भवानृक्षराजोऽयं सल सैन्येन संवृतः ।

विभीषणश्च सचिवैः सल त्वामभियास्यति ॥ ५ ॥

अभिज्ञस्तस्य देशस्य जानाति विवराणि सः ।

रामस्य वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणः सविभीषणः ॥ ६ ॥

जग्राह कार्मुकं श्रेष्ठमन्यद्भीमपराङ्मः ।

रामपादाभ्युजं स्पृष्ट्वा लृष्टः सौमित्रिरब्रवीत् ॥ ७ ॥

अध मत्कार्मुकान्मुक्ताः शरा निर्भिध रावणिम् ।

गमिष्यन्ति हि पातालं स्नातुं भोगवतीजले ॥ ८ ॥

अवेवमुक्त्वा स सौमित्रिः परिक्रम्य प्राणम्य तम् ।

धन्द्रजिन्निधनाकाङ्क्षी यथौ त्वरितविक्रमः ॥ ९ ॥

वानरैर्बहुसाहस्रैर्हनूमान् पृष्ठतोऽन्वगात् ।

विभीषणश्च सलितो मन्त्रिभिस्त्वरितं यथौ ॥ १० ॥

जाम्भवत्प्रभुषा ऋक्षाः सौमित्रि त्वरथान्वयुः ।

गत्वा निडुम्बिलादेशं लक्ष्मणो वानरैः सल ॥ ११ ॥

अपश्यद्बलसङ्घातं दूराद्राक्षससङ्घुलम् ।

धनुरायम्य सौमित्रिर्यत्तोऽभूद्भूरिविक्रमः ॥ १२ ॥

अङ्गदेन य वीरेण जाम्भवान् राक्षसाधिपः ।

तदा विभीषणः प्राह सौमित्रि पश्य राक्षसान् ॥ १३ ॥

यद्वेतद्राक्षसानीकं मेघश्यामं विलोक्यते ।
 अस्यानीकस्य मलतो भेदने यत्नवान् भव ॥ १४ ॥
 राक्षसेन्द्रसुतोऽप्यस्मिन् भिन्ने दृश्यो भविष्यति ।
 अभिद्रवाशु यावद्वै नैतत्कर्म समाप्यते ॥ १५ ॥
 जडी वीर दुरात्मानं लिंसापरमधार्मिकम् ।
 विभीषणवयः श्रुत्वा लक्ष्मणः शुभलक्ष्मणः ॥ १६ ॥
 ववर्ष शरवर्षाणि राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ।
 पाषाणैः पर्वताग्रैश्च वृक्षैश्च हरियूथपाः ॥ १७ ॥
 निर्जघ्नुः सर्वतो दैत्यांस्तेऽपि वानरयूथपान् ।
 परश्वधैः शितैर्बाणैरसिभिर्ब्रह्मिष्ठितोमरैः ॥ १८ ॥
 निर्जघ्नुर्वानरानीकं तदा शब्दो मलानभूत् ।
 स सम्प्रहारस्तुमुलः सञ्जज्ञे हरिरक्षसाम् ॥ १९ ॥
 छन्द्रजित्स्वबलं सर्वमर्धमानं विलोक्य सः ।
 निकुम्भिलां य लोभं य त्यक्त्वा शीघ्रं विनिर्गतः ॥ २० ॥
 रथमारुह्य सधनुः क्रोधेन मलतागमत् ।
 समाह्वयन् स सौमित्रिं युद्धाय रणमूर्धनि ॥ २१ ॥
 सौमित्रे मेघनादोऽहं मया जुवन्न मोक्ष्यसे ।
 तत्र दृष्ट्वा पितृव्यं स प्राह निष्ठुरभाषणम् ॥ २२ ॥
 एतैव जातः संवृद्धः साक्षाद् भ्राता पितुर्मम ।
 यस्त्वं स्वजनमुत्सृज्य परभृत्यत्वमागतः ॥ २३ ॥
 कथं द्रुह्यसि पुत्राय पापीयानसि दुर्मतिः ।
 एत्युक्त्वा लक्ष्मणं दृष्ट्वा हनूमत्पृष्ठतः स्थितम् ॥ २४ ॥
 उद्यदायुधनिस्त्रिशो रथे मलति संस्थितः ।
 मलाप्रमाणमुधम्य घोरं विस्फुरयन् धनुः ॥ २५ ॥
 अध वो मामका बाणाः प्राणान् पास्यन्ति वानराः ।
 ततः शरं दाशरथिः सन्ध्यायामित्रकर्षणः ॥ २६ ॥
 ससर्ज राक्षसेन्द्राय कुम्भः सर्पं एव श्वसन् ।

छन्द्रजिद्रक्तनयनो लक्ष्मणं समुद्वैक्षत ॥ २७ ॥

शकाशानिसमस्पर्शैर्लक्ष्मणोनाडतः शरैः ।

मुडूर्तमभवन्मूढः पुनः प्रत्यावृत्तेन्द्रियः ॥ २८ ॥

ददृश्वस्थितं वीरं वीरो दशरथात्मजम् ।

सोऽभियङ्गाम सौमित्रिं क्रोधसंरक्तलोचनः ॥ २९ ॥

शरान् धनुषि सन्धाय लक्ष्मणं येदमब्रवीत् ।

यदि ते प्रथमे युद्धे न दृष्टो मे पराङ्मः ॥ ३० ॥

अद्य त्वां दर्शयिष्यामि तिष्ठेदानीं व्यवस्थितः ।

छत्युक्त्वा सप्तभिर्बाणैरभिविधाय लक्ष्मणम् ॥ ३१ ॥

दशभिश्च ङनूमन्तं तीक्ष्णधारैः शरोत्तमैः ।

ततः शरशतेनैव सम्प्रयुक्तेन वीर्यवान् ॥ ३२ ॥

क्रोधद्विगुणसंरब्धो निर्भिभेद विभीषणम् ।

लक्ष्मणोऽपि तथा शत्रुं शरवर्षैरेवाकिरत् ॥ ३३ ॥

तस्य बाणैः सुसंविद्धं क्वयं काञ्चनप्रभम् ।

व्यशीर्यत रथोपस्थे तिलशः पतितं भुवि ॥ ३४ ॥

ततः शरसङ्घ्रेण सङ्कुद्धो रावणात्मजः ।

भिभेद समरे वीरं लक्ष्मणं भीमविङ्गमम् ॥ ३५ ॥

व्यशीर्यतापतद्विष्यं क्वयं लक्ष्मणस्य च ।

कृतप्रतिकृताभ्योभ्यं बभूवतुरभिद्रुतौ ॥ ३६ ॥

अभीक्ष्णं निःश्वसन्तौ तौ युध्येतां तुमुलं पुनः ।

शरसंवृतसर्वाङ्गौ सर्वतो रुधिरोक्षितौ ॥ ३७ ॥

सुदीर्घकालं तौ वीरावन्योभ्यं निशितैः शरैः ।

अयुध्येतां मडासत्त्वौ जयाजयविवर्जितौ ॥ ३८ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे वीरो लक्ष्मणः पञ्चभिः शरैः ।

रावणोः सारथिं साश्वं रथं च समशूर्णयत् ॥ ३९ ॥

शिर्येद कार्मुकं तस्य दर्शयन् उस्तवाधवम् ।

सोऽन्यत्तु कार्मुकं भद्रं सज्यं यत्के त्वरान्वितः ॥ ४० ॥

तथ्यापमपि चिच्छेद लक्ष्मणस्त्रिभिराशुगैः ।
 तमेव छिन्नधन्वानं विव्याधानेकसायकैः ॥ ४१ ॥
 पुनरन्यत्समादाय कार्मुकं भीमविक्रमः ।
 छन्द्रजिह्वलक्ष्मणं भाषौः शितैरादित्यसन्निलैः ॥ ४२ ॥
 भिभेद वानरान् सर्वान् भाषौरापूरयन् दिशः ।
 तत ऐन्द्रं समादाय लक्ष्मणो रावणं प्रति ॥ ४३ ॥
 सन्धायाकृष्य कर्णान्तं कार्मुकं दृढनिष्ठुरम् ।
 उवाच लक्ष्मणो वीरः स्मरन् रामपदाम्बुजम् ॥ ४४ ॥
 धर्मात्मा सत्यसन्धश्च रामो दाशरथिर्यदि ।
 त्रिलोक्यामप्रतिद्वन्द्वस्तदेनं जलि रावणम् ॥ ४५ ॥
 छत्युक्त्वा भाणामाकर्णद्विकृष्य तमजिभुगम् ।
 लक्ष्मणः समरे वीरः ससर्जन्द्रजितं प्रति ॥ ४६ ॥
 स शरः सशिरस्त्राणं श्रीमज्ज्वलितकुण्डलम् ।
 प्रमथ्येन्द्रजितः कायात्पातयामास भूतले ॥ ४७ ॥
 ततः प्रमुदिता देवाः कीर्तयन्तो रघूत्तमम् ।
 ववर्षुः पुष्पवर्षाणि स्तुवन्तश्च मुहुर्मुहुः ॥ ४८ ॥
 जडर्ष शङ्को भगवान् सल देवैर्मलर्षिभिः ।
 आकाशेऽपि य देवानां शुश्रुवे दुन्दुभिरुवनः ॥ ४९ ॥
 विमलं गगनं यासीत्स्थिराभूद्विश्वधारिणी ।
 निडतं रावणं दृष्ट्वा जयजल्पसमन्वितः ॥ ५० ॥
 गतश्रमः स सौमित्रिः शङ्भमापूरयद्राणे ।
 सिंहानादं ततः कृत्वा जयाशब्दमकरोद्विभुः ॥ ५१ ॥
 तेन नादेन संलृष्टा वानराश्च गतश्रमाः ।
 वानरेन्द्रैश्च सलितः स्तुवद्भिर्लृष्टमानसैः ॥ ५२ ॥
 लक्ष्मणः परितुष्टात्मा ददृशाभ्येत्य राघवम् ।
 ङनूमद्राक्षसाभ्यां य सलितो विनयान्वितः ॥ ५३ ॥
 ववन्दे भ्रातरं रामं जयेषे नारायणं विभुम् ।
 त्वत्प्रसादाद्गद्युश्रेष्ठ उतो रावणिराखवे ॥ ५४ ॥

श्रुत्वा तल्लक्ष्मणाद्भक्त्या तमाविद्ग्य रघूत्तमः ।
 भूर्ध्र्वायघ्राय मुदितः सस्नेहमिदमब्रवीत् ॥ ५५ ॥
 साधु लक्ष्मणा तुष्टोऽस्मि कर्म ते दृष्टरं कृतम् ।
 मेघनादस्य निधने जितं सर्वमस्मिन् ॥ ५६ ॥
 अडोरात्रैस्त्रिभिर्वीरैः कथञ्चिद्विनिपातितः ।
 निःसपत्नः कृतोऽस्म्यद्ये निर्यास्यति हि रावणः ॥ ५७ ॥
 पुत्रशोकान्मया योद्धुं तं लनिष्यामि रावणम् ॥ ५८ ॥
 मेघनादं हतं श्रुत्वा लक्ष्मणेन मडाबलम् ।
 रावणः पतितो भूमौ मूर्च्छितः पुनरुत्थितः ।
 विललापातिदीनात्मा पुत्रशोकेन रावणः ॥ ५९ ॥
 पुत्रस्य गुणकर्माणि संस्मरन् पर्यटवयत् ।
 अद्य देवगणाः सर्वे लोकपाला मदर्षयः ॥ ६० ॥
 हतमिन्द्रजितं ज्ञात्वा सुभं स्वप्स्यन्ति निर्भयाः ।
 इत्यादि बहुशः पुत्रलावसो विललाप ह ॥ ६१ ॥
 ततः परमसङ्कुद्धो रावणो राक्षसाधिपः ।
 उवाच राक्षसान् सर्वान्निनाशयिषुराहवे ॥ ६२ ॥
 स पुत्रवधसन्तमः शूरः क्रोधवशं गतः ।
 संवीक्ष्य रावणो बुद्ध्युत्तुं सीतां प्रदुद्रुवे ॥ ६३ ॥
 भद्रगपाणिमथायान्तं कुब्धं दृष्ट्वा दशाननम् ।
 राक्षसीमध्यगा सीता भयशोकाकुलाभवत् ॥ ६४ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तस्य सशिवो बुद्धिमान् शुचिः ।
 सुपाश्र्वा नाम मेधावी रावणं वाक्यमब्रवीत् ॥ ६५ ॥
 ननु नाम दशग्रीव साक्षाद्भ्रवणानुजः ।
 वेदविधाप्रतस्नातः स्वकर्मपरिनिष्ठितः ॥ ६६ ॥
 अनेकगुणसम्पन्नः कथं स्त्रीवधमिच्छसि ।
 अस्माभिः सडितो युद्धे हत्वा रामं च लक्ष्मणम् ।
 प्राप्स्यसे जनकीं शीघ्रमित्युक्तः स न्यवर्तत ॥ ६७ ॥

ततो दुरात्मा सुहृदा निवेदितं

वयः सुधर्म्यं प्रतिगृह्य रावणः ।

गुहं जगामाशु शुचा विमूढधीः

पुनः सत्मां य प्रययौ सुहृद्भृतः ॥ ६८ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे नवमः

सर्गः ॥ ६ ॥

॥ दशमः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।

स विचार्य सभामध्ये राक्षसैः सल मन्त्रिभिः ।

निर्ययौ येऽवशिष्टास्तै राक्षसैः सल राघवम् ॥ १ ॥

शलभः शलभैर्युक्तः प्रज्वलन्तमिवानलम् ।

ततो रामेण निहताः सर्वे ते राक्षसा युधि ॥ २ ॥

स्वयं रामेण निहतस्तीक्ष्णबाणेन वक्षसि ।

व्यथितस्त्वरितं लङ्कां प्रविवेश दशाननः ॥ ३ ॥

दृष्ट्वा रामस्य बडुशः पौरुषं याप्यमानुषम् ।

रावणो मारुतेश्चैव शीघ्रं शुक्रान्तिकं ययौ ॥ ४ ॥

नमस्कृत्य दशग्रीवः शुक्रं प्राञ्जलिरब्रवीत् ।

भगवन् राघवेणैवं लङ्का राक्षसयुथपैः ॥ ५ ॥

विनाशिता महाद्वैत्या निहताः पुत्रबान्धवाः ।

कथं मे दुःखसन्धोऽस्त्वयि तिष्ठति सद्गुरौ ॥ ६ ॥

एति विज्ञापितो द्वैत्यगुरुः प्राह दशाननम् ।

डोमं कुरु प्रयत्नेन रलसि त्वं दशानन ॥ ७ ॥

यदि विद्मो न येद्धोमे तर्हि डोमानलोत्थितः ॥ ८ ॥

महान् रथश्च वाडाश्च चापतूष्णीरसायकाः ।

सम्भविष्यन्ति तैर्युक्तस्त्वमज्जेयो भविष्यसि ॥ ९ ॥

गुडाण मन्त्रान् मद्गतान् गच्छ डोमं कुरु द्रुतम् ।

धृत्युक्तस्त्वरितं गत्वा रावणो राक्षसाधिपः ॥ १० ॥

गुहां पातालसदृशीं मन्दिरे स्वे यकार ७ ।

लङ्काद्वारकपाटादि बद्ध्वा सर्वत्र यत्नतः ॥ ११ ॥

डोमद्रव्याणि सम्पाद्य यान्युक्ताभ्याभियारिके ।

गुहां प्रविश्य चैकान्ते मौनी डोमं प्रयङ्गमे ॥ १२ ॥

उत्थितं धूममालोड्य मडान्तं रावणानुजः ।

रामाय दर्शयामास डोमधूमं भयाकुलः ॥ १३ ॥

पश्य राम दशग्रीवो डोमं कर्तुं समारभत् ।

यदि डोमः समाप्तः स्यात्तदाऽज्यो भविष्यति ॥ १४ ॥

अतो विधाय डोमस्य प्रेषयाशु डरीश्वरान् ।

तथेति रामः सुग्रीवसम्भतेनाङ्गदं कपिम् ॥ १५ ॥

डनूमत्प्रभुभान् वीरानादिदेश मडाभवान् ।

प्राकारं लङ्घयित्वा ते गत्वा रावणमन्दिरम् ॥ १६ ॥

दशकोटयः प्लवङ्गानां गत्वा मन्दिररक्षकान् ।

यूर्णयामासुरश्चांश्च गजैश्च न्यडनन् क्षणात् ॥ १७ ॥

ततश्च सरमा नाम प्रभाते उस्तसञ्ज्ञया ।

विभीषणस्य भार्या सा डोमस्थानमसूययत् ॥ १८ ॥

गुडापिधानपाषाणमङ्गदः पादघट्टनैः ।

यूर्णयित्वा मडासत्त्वः प्रविवेश मडागुडाम् ॥ १९ ॥

दृष्ट्वा दृशाननं तत्र भीखिताक्षं दृढासनम् ।

ततोऽङ्गदाज्ञया सर्वे वानरा विविशुर्दुतम् ॥ २० ॥

तत्र कोलाडलं यकुस्ताडयन्तश्च सेवकान् ।

सम्भारांश्चिक्षिपुस्तस्य डोमकुण्डे समन्ततः ॥ २१ ॥

स्रुवमाच्छिद्ये उस्ताय्य रावणस्य भवाद्रुषा ।

तेनैव सञ्जघानाशु डनूमान् प्लवगाग्रणीः ॥ २२ ॥

घ्नन्ति दन्तैश्च काष्ठैश्च वानरास्तमितस्ततः ।

न जडौ रावणो ध्यानं उतोऽपि विजिगीषया ॥ २३ ॥

प्रविश्यान्तःपुरे वेश्मन्यङ्गदो वेगवत्तरः ।
 समानयत्केशभन्धे धृत्वा मन्दोदरीं शुभाम् ॥ २४ ॥
 रावणस्यैव पुरतो विलपन्तीमनाथवत् ।
 विददाराङ्गदस्तस्याः कञ्चुकं रत्नभूषितम् ॥ २५ ॥
 मुक्ता विमुक्ताः पतिताः समन्ताद्भ्रमसञ्चयैः ।
 श्रोणिस्त्रुं निपतितं त्रुटितं रत्नचित्रितम् ॥ २६ ॥
 कटिप्रदेशाद्विस्त्रस्ता नीवी तस्यैव पश्यतः ।
 भूषणानि य सर्वाणि पतितानि समन्ततः ॥ २७ ॥
 देवगन्धर्वकन्याश्च नीता लृष्टैः प्लवङ्गमैः ।
 मन्दोदरी रुरोदाथ रावणस्याग्रतो भृशम् ॥ २८ ॥
 क्रोशन्ती करुणं दीना जगाद दशकन्धरम् ।
 निर्लज्जोऽसि परैरेवं केशपाशे विकृष्यते ॥ २९ ॥
 भार्या तवैव पुरतः किं जुलोषि न लज्जसे ।
 उच्यते पश्यतो यस्य भार्या पापैश्च शत्रुभिः ॥ ३० ॥
 मर्तव्यं तेन तत्रैव ज्वितान्मरणं वरम् ।
 डा मेघनाद ते माता क्लिश्यते भत वानरैः ॥ ३१ ॥
 त्वयि ज्वति मे द्रुःभमीदृशं य कथं भवेत् ।
 भार्या लज्जा य सन्त्यक्ता भर्त्रा मे ज्विताशया ॥ ३२ ॥
 श्रुत्वा तद्देवितं राजा मन्दोदर्या दशाननः ।
 उत्तस्थौ षड्गमादाय त्यज देवीमिति भ्रुवन् ॥ ३३ ॥
 जघानाङ्गदमव्यग्रः कटिदेशे दशाननः ।
 तदोत्सृज्य ययुः सर्वे विध्वंस्य उवनं मडत् ॥ ३४ ॥
 रामपार्श्वमुपागम्य तस्थुः सर्वे प्रलर्षिताः ॥ ३५ ॥
 रावणस्तु ततो भार्यामुवाच परिसान्त्वयन् ।
 दैवाधीनमिदं भद्रे ज्वता किं न दृश्यते ।
 त्यज शोकं विशालाक्षि ज्ञानमालम्ब्य निश्चितम् ॥ ३६ ॥
 अज्ञानप्रभवः शोकः शोको ज्ञानविनाशकृत् ।
 अज्ञानप्रभववाङ्मन्थीः शरीरादिष्यन्तात्मसु ॥ ३७ ॥

तन्मूलः पुत्रदारोऽसिम्भान्धः संसृतिस्ततः ।
उर्ध्वशोकमयक्रोधलोभमोहस्फुडादयः ॥ ३८ ॥
अज्ञानप्रभवो ज्येते जन्ममृत्युजरादयः ।
आत्मा तु केवलं शुद्धो व्यतिरिक्तो ज्येतेपकः ॥ ३९ ॥
आनन्दरूपो ज्ञानात्मा सर्वभावविवर्जितः ।
न संयोगो वियोगो वा विद्यते केनचित्सतः ॥ ४० ॥
अेवं ज्ञात्वा स्वमात्मानं त्यज शोकमनिन्दिते ।
छेदानीमेव गच्छामि उत्वा रामं सलक्ष्मणाम् ॥ ४१ ॥
आगमिष्यामि नो येन्मां दारयिष्यति सायकैः ।
श्रीरामो वञ्चकल्पैश्च ततो गच्छामि तत्पदम् ॥ ४२ ॥
तदा त्वया मे कर्तव्या क्रिया मच्छासनात्प्रिये ।
सीतां उत्वा मया सार्धं त्वं प्रवेक्ष्यसि पावकम् ॥ ४३ ॥
अेवं श्रुत्वा वयस्तस्य रावणस्यातिदुःप्रिता ।
उवाच नाथ मे वाक्यं शृणु सत्यं तथा कुरु ॥ ४४ ॥
शक्यो न राघवो जेतुं त्वया यान्यैः कदाचन ।
रामो देववरः साक्षात्प्रधानपुरुषेश्वरः ॥ ४५ ॥
मत्स्थो भूत्वा पुरा कल्पे मनुं वैवस्वतं प्रभुः ।
ररक्ष सकलापद्भ्यो राघवो भक्तवत्सलः ॥ ४६ ॥
रामः कूर्मोऽभवत्पूर्वं लक्ष्योऽजनिविस्तृतः ।
समुद्रमथने पृष्ठे धार कनकायलम् ॥ ४७ ॥
छिरण्याक्षोऽतिदुर्बुधोऽततोऽनेन मडात्मना ।
कोऽरुणेण वपुषा क्षोणीमुद्धरता क्वचित् ॥ ४८ ॥
त्रिलोककण्ठकं दैत्यं छिरण्यकशिपुं पुरा ।
उतवान्नारसिंहेन वपुषा रघुनन्दनः ॥ ४९ ॥
विष्णुमैस्त्रिभिरेवासौ बलिं बद्ध्वा जगत्त्रयम् ।
आकम्पादात्सुरेन्द्राय भृत्याय रघुसत्तमः ॥ ५० ॥
राक्षसाः क्षत्रियाकारा जाता भूमैर्भरावहाः ।

तान् लत्वा बलुशो रामो लुवं जित्वा ल्यदान्मुनेः ॥ ५१ ॥

स अेव साम्प्रतं जातो रघुवंशे परात्परः ।

लवदर्थे रघुश्रेष्ठो मानुषत्वमुपागतः ॥ ५२ ॥

तस्य लार्या डिमर्थं वा लृता सीता वनाद्धलात् ।

मम पुत्रविनाशार्थं स्वस्यापि निधनाय य ॥ ५३ ॥

धतः परं वा वैदेर्डी प्रेषयस्व रघूत्तमे ।

विभीषणाय राज्यं तु दत्त्वा गच्छामले वनम् ॥ ५४ ॥

मन्दोदरीवयः श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् ।

कथं लभ्रे रणे पुत्रान् ल्रातृन् राक्षसमण्डलम् ॥ ५५ ॥

घातयित्वा राघवेण जुवामि वनगोचरः ।

रामेण सल योत्स्यामि रामलारैः सुशीघ्रगैः ॥ ५६ ॥

विदार्यमाणो यास्यामि तद्विषणोः परमं पदम् ।

जानामि राघवं विषणुं लक्ष्मीं जानामि जानकीम् ।

ज्ञात्वैव जानकी सीता मयानीता वनाद्धलात् ॥ ५७ ॥

रामेण निधनं प्राप्य यास्यामीति परं पदम् ।

विमुच्य त्वां तु संसारदुमिष्यामि सल प्रिये ॥ ५८ ॥

परानन्दमयी शुद्धा सेव्यते या मुमुक्षुभिः ।

तां गतिं तु गमिष्यामि लतो रामेण संयुगे ॥ ५९ ॥

प्रक्षाल्य कलमषाणील मुक्तिं यास्यामि दुर्ललाम् ॥ ६० ॥

कलेशादिपञ्चकतरङ्गयुतं ल्रमाढ्यं

दारात्मजामधनबन्धुलषाभियुक्तम् ।

और्वानलालभनिजरोषमनङ्गजालं

संसारसागरमतीत्य लरिं व्रजामि ॥ ६१ ॥

धति श्रीमदध्यात्मरामायणे उलामलेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे दशमः

सर्गः ॥ १० ॥

॥ अेकादशः सर्गः ॥

श्रीमलदेव उवाच ।

धृत्युक्त्वा वयनं प्रेमणा राज्ञीं मन्दोदरीं तदा ।

रावणः प्रथयौ योद्धुं रामेण सह संयुगे ॥ १ ॥

दृढं स्यन्ममास्थाय वृत्तो धीरैर्निशाचरैः ।

यकैः षोडशभिर्युक्तं सवज्ञं सकूबरम् ॥ २ ॥

पिशाचवदनैर्घोरैः भरैर्युक्तं भयावहम् ।

सर्वास्त्रशस्त्रसहितं सर्वोपस्करसंयुतम् ॥ ३ ॥

निश्चक्रामाथ सहसा रावणो भीषणाकृतिः ।

आयान्तं रावणं दृष्ट्वा भीषणं राजर्कडशम् ॥ ४ ॥

सन्त्रस्ताभूत्तदा सेना वानरी रामपालिता ॥ ५ ॥

हनूमानथ योत्सुत्य रावणं योद्धुमाययौ ।

आगत्य हनुमान् रक्षोवक्षस्यतुलविक्रमः ॥ ६ ॥

मुष्टिबन्धं दृढं बद्ध्वा ताडयामास वेगतः ।

तेन मुष्टिप्रहारेण जनुभ्यामपतद्रथे ॥ ७ ॥

मूर्च्छितोऽथ मुहूर्तेन रावणः पुनरुत्थितः ।

उवाच य हनुमन्तं शूरोऽसि मम सम्मतः ॥ ८ ॥

हनूमानाह तं धिःश्रमां यस्त्वं श्रुवसि रावण ।

त्वं तावन्मुष्टिना वक्षो मम ताडय रावण ॥ ९ ॥

पश्चान्मया उतः प्राणान्मोक्ष्यसे नात्र संशयः ।

तथेति मुष्टिना वक्षो रावणेनापि ताडितः ॥ १० ॥

विधूर्णमाननयनः डिम्बिच्छमलमाययौ ।

सन्नामवाप्य कपिराड् रावणं हन्तुमुद्यतः ॥ ११ ॥

ततोऽन्यत्र गतो भित्त्वा रावणो राक्षसाधिपः ।

हनूमानङ्गदशैव नलो नीलस्तथैव य ॥ १२ ॥

यत्वारः समवेत्याग्ने दृष्ट्वा राक्षसपुङ्गवान् ।

अग्निवर्णं तथा सर्परोमाणं षङ्गरोमकम् ॥ १३ ॥

तथा वृश्चिकरोमाणं निर्जघ्नुः कृमशोऽसुरान् ।
 यत्वारश्चतुरो लुत्वा राक्षसान् भीमविक्रमान् ।
 सिंलनादं पृथक् कृत्वा रामपार्श्वमुपागताः ॥ १४ ॥
 ततः कुड्रो दशग्रीवः सन्दश्य दशनख्यदम् ॥ १५ ॥
 विवृत्य नयने कूरो राममेवान्वधावत ।
 दशग्रीवो रथस्थस्तु रामं वज्रोपमैः शरैः ॥ १६ ॥
 आजघान मलाघोरैर्धाराम्बिरिव तोयदः ।
 रामस्य पुरतः सर्वान् वानरानपि विव्यधे ॥ १७ ॥
 ततः पावकसङ्काशैः शरैः काञ्चनभूषणैः ।
 अब्यवर्षद्गणो रामो दशग्रीवं समाहितः ॥ १८ ॥
 रथस्थं रावणं दृष्ट्वा भूमिष्ठं रघुनन्दनम् ।
 आलूय मातलिं शङ्को वचनं येदमब्रवीत् ॥ १९ ॥
 रथेन मम भूमिष्ठं शीघ्रं याहि रघूत्तमम् ।
 त्वरितं भूतलं गत्वा कुरु कार्यं ममानघ ॥ २० ॥
 अेवमुक्तोऽथ तं नत्वा मातलिर्वैवसारथिः ।
 ततो लयैश्च संयोज्य हरितैः स्यन्दनोत्तमम् ॥ २१ ॥
 स्वर्गाञ्जिज्यार्थं रामस्य ल्युपचक्राम मातलिः ।
 प्राञ्जलिर्वैवराजेन प्रेषितोऽस्मि रघूत्तम ॥ २२ ॥
 रथोऽयं देवराजस्य विजयाय तव प्रभो ।
 प्रेषितश्च मलाराज धनुर्द्वयं भूषितम् ॥ २३ ॥
 अत्सेधं कवयं ऋग्ं द्रिव्यतूणीयुगं तथा ।
 आरुलय य रथं राम रावणं जहि राक्षसम् ॥ २४ ॥
 मया सारथिना देव वृत्रं देवपतिर्यथा ।
 धृत्युक्तस्तं परिक्रम्य नमस्कृत्य रथोत्तमम् ॥ २५ ॥
 आरुरोह रथं रामो लोका-ल्लक्ष्या नियोजयन् ।
 ततोऽभवन्मलायुद्धं भैरवं रोमलर्षणम् ॥ २६ ॥
 मलात्मनो राघवस्य रावणस्य य धीमतः ।
 आग्नेयेन य आग्नेयं दैवं दैवेन राघवः ॥ २७ ॥

अस्त्रं राक्षसराजस्य जघान परमास्त्रवित् ।
ततस्तु ससृजे धोरं राक्षसं यास्त्रमस्त्रवित् ।
कोधेन मलताविष्टो रामस्थोपरि रावणः ॥ २८ ॥

रावणस्य धनुर्मुक्ताः सर्पा भूत्वा मलाविषाः ।
शराः काञ्चनपुङ्गवात्मा राघवं परितोऽपतन् ॥ २९ ॥

तैः शरैः सर्पवदनेर्वमद्भिरनलं मुषैः ।
द्विशश्च विद्विशश्चैव व्यासास्तत्र तदाभवन् ॥ ३० ॥

रामः सर्पास्ततो दृष्ट्वा समन्तात्परिपूरितान् ।
सौपर्णमस्त्रं तद्दोरं पुरः प्रावर्तयद्राणे ॥ ३१ ॥

रामेण मुक्तास्ते आणा भूत्वा गरुडरुपिणः ।
शिच्छिष्टुः सर्पआणांस्तान् समन्तात् सर्पशत्रवः ॥ ३२ ॥

अस्त्रे प्रतिष्ठते युद्धे रामेण दशकन्धरः ।
अभ्यवर्षत्ततो रामं धोराभिः शरवृष्टिभिः ॥ ३३ ॥

ततः पुनः शरानीकै राममक्लिष्टकारिणाम् ।
अर्दयित्वा तु धोरेण मातलिं प्रत्यविध्यत ॥ ३४ ॥

पातयित्वा रथोपरस्थे रथकेतुं च काञ्चनम् ।
अैन्द्रानश्चानभ्यडनद्रावणः कोधमूर्च्छितः ॥ ३५ ॥

विषेर्दुर्द्वैवगन्धर्वाश्चारणाः पितरस्तथा ।
आर्ताकारं हरिं दृष्ट्वा व्यथिताश्च मदर्षयः ॥ ३६ ॥

व्यथिता वानरेन्द्राश्च बभूवुः सविभीषणाः ।
दशास्थो विंशतिभुजः प्रगृहीतशरासनः ॥ ३७ ॥

ददृशे रावणस्तत्र मैनाडं ध्रुवपर्वतः ।
रामस्तु भ्रुकुटिं बद्ध्वा कोधसंरक्तलोचनः ॥ ३८ ॥

कोपं यकार सदृशं निर्दलन्नैव राक्षसम् ।
धनुरादाय देवेन्द्रधनुराकारमद्भुतम् ॥ ३९ ॥

गृहीत्वा पाणिना आणां कालानलसमप्रभम् ।
निर्दलन्नैव यक्षुर्व्यां ददृशे रिपुमन्तिके ॥ ४० ॥

पराङ्गमं दर्शयितुं तेजसा प्रज्वलन्निव ।
 प्रयङ्गमे कालरूपी सर्वलोकस्य पश्यतः ॥ ४१ ॥
 विदुष्यथापं रामस्तु रावणं प्रतिविध्य य ।
 उर्षयन् वानरानीकं कालान्तकं धवाभ्रौ ॥ ४३ ॥
 कुङ्कुमस्य वदनं दृष्ट्वा शत्रुं प्रधावतः ।
 तत्रसुः सर्वभूतानि यथाव य वसुन्धरा ॥ ४३ ॥
 रामं दृष्ट्वा मळारौद्रमुत्पातांश्च सुदारुणान् ।
 त्रस्तानि सर्वभूतानि रावणं याविशद्भयम् ॥ ४४ ॥
 विमानस्था सुरगणाः सिद्धगन्धर्वकिन्नराः ।
 दृष्टुः सुमलयुद्धं लोकसंवर्तकोपमम् ।
 अन्द्रमस्त्रं समादाय रावणस्य शिरोऽस्थिनत् ॥ ४५ ॥
 मूर्धानो रावणस्याथ बलवो रुषिरोक्षिताः ।
 गगनात्प्रपतन्ति स्म तावाटिव हृलानि छि ॥ ४६ ॥
 न दिनं न य वै रात्रिर्न सन्ध्यां न दिशोऽपि वा ।
 प्रकाशन्ते न तद्रूपं दृश्यते तत्र सङ्गरे ॥ ४७ ॥
 ततो रामो बभूवाथ विस्मयाविष्टमानसः ।
 शतमेकोत्तरं छिन्नं शिरसां यैकवर्षसाम् ॥ ४८ ॥
 न यैव रावणः शान्तो दृश्यते श्रुवितक्षयात् ।
 ततः सर्वास्त्रविद्धीरः कौसल्यानन्दवर्धनः ॥ ४९ ॥
 अस्त्रैश्च बहुभिर्युक्तश्चिन्तयामास राघवः ।
 यैर्यैर्बाणैर्लता दैत्या मलासत्त्वपराङ्गमाः ॥ ५० ॥
 तथेते निष्कूलं याता रावणस्य निपातने ।
 एति चिन्ताकुले रामे समीपस्थो विभीषणः ॥ ५१ ॥
 उवाच राघवं वाङ्मयं ब्रह्मदत्तवरो ऽयसौ ।
 विच्छिन्ना बाहवोऽप्यस्य विच्छिन्नानि शिरांसि य ॥ ५२ ॥
 उत्पत्स्यन्ति पुनः शीघ्रमित्याह भगवानजः ।
 नाभिदेशेऽमृतं तस्य कुण्डलाकारसंस्थितम् ॥ ५३ ॥
 तस्थौषयानवास्त्रेण तस्य मृत्युस्ततो भवेत् ।

विभीषणवचः श्रुत्वा रामः शीघ्रपराक्रमः ॥ ५४ ॥
 पावकास्त्रेण संयोज्य नाभिं विव्याध रक्षसः ।
 अनन्तरं च शिख्रेण शिरांसि च मडाभलः ॥ ५५ ॥
 आडूनपि च संरब्धो रावणस्य रघूत्तमः ।
 ततो घोरं मडाशक्तिमादाय दशकन्धरः ॥ ५६ ॥
 विभीषणवधार्थाय शिष्येण क्रोधविह्वलः ।
 शिख्रेण राघवो आण्वैस्तां शितैर्लभभूषितैः ॥ ५७ ॥
 दशग्रीवशिरश्छेदात्तदा तेजो विनिर्गतम् ।
 भ्लानरूपो बभूवाथ छिन्नैः शीर्षैर्भयङ्करैः ॥ ५८ ॥
 ओकेन मुष्यशिरसा आडुभ्यां रावणो बभौ ।
 रावणस्तु पुनः क्रुद्धो नानाशस्त्रास्त्रवृष्टिभिः ॥ ५९ ॥
 ववर्ष रामं तं रामस्तथा आण्वैर्ववर्ष च ।
 ततो युद्धमभूद्धोरं तुमुलं लोमहर्षणम् ॥ ६० ॥
 अथ संस्मारयामास मातली राघवं तदा ।
 विसृजस्त्रं वधायास्य ब्राह्मं शीघ्रं रघूत्तम ॥ ६१ ॥
 विनाशकालः प्रथितो यः सुरैः सोऽद्य वर्तते ।
 उत्तमाङ्गं न चैतस्य छेत्तव्यं राघव त्वया ॥ ६२ ॥
 नैव शीर्ष्णिं प्रभो वध्यो वध्य एव हि मर्मणि ।
 ततः संस्मारितो रामस्तेन वाक्येन मातलेः ॥ ६३ ॥
 जग्राह स शरं दीप्तं निःश्वसन्तमिवोरगम् ।
 यस्य पार्श्वे तु पवनः हृले भास्करपावकौ ॥ ६४ ॥
 शरीरमाकाशमयं गौरवे मेरुमन्दरौ ।
 पर्वस्वपि च विन्यस्ता लोकावाला मडौजसः ॥ ६५ ॥
 जज्वल्यमानं वपुषा भातं भास्करवर्षसा ।
 तमुग्रमस्त्रं लोकानां भयनाशनमदृभुतम् ॥ ६६ ॥
 अस्मिन्त्र्य ततो रामस्तं मडेषु मडाभुजः ।
 वेदप्रोक्तेन विधिना सन्दधे कार्मुके बली ॥ ६७ ॥

तस्मिन् सन्धीयमाने तु राघवेण शरोत्तमे ।
 सर्वभूतानि वित्रेसुश्चयाल य वसुन्धरा ॥ ६८ ॥
 स रावणाय सङ्कुद्धो भृशमानभ्य कार्मुकम् ।
 शिक्षेप परमायत्तस्तमस्त्रं मर्मघातिनम् ॥ ६९ ॥
 स वज्रं ध्रुवर्षो वज्रपाणिविसर्जितः ।
 कृतान्तं ध्रुवघोरास्यो न्यपतद्रावाणोरसि ॥ ७० ॥
 स निमग्नो मडाघोरः शरीरान्तकरः परः ।
 बिभेद लृष्टयं तूर्णं रावणस्य मडात्मनः ॥ ७१ ॥
 रावणस्यालरत्नान् विवेश धरणि तले ।
 स शरो रावणं लत्वा रामतूष्णीरमाविशत् ॥ ७२ ॥
 तस्य उस्तात्पपाताशु सशरं कार्मुकं मलत् ।
 गतासुर्भ्रमिवेगेन राक्षसेन्द्रोऽपतद्भुवि ॥ ७३ ॥
 तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ लतशेषाश्च राक्षसाः ।
 लतनाथा भयत्रस्ता द्रुद्रुवुः सर्वतोदिशम् ॥ ७४ ॥
 दशग्रीवस्य निधनं विजयं राघवस्य य ।
 ततो विनेदुः संलृष्टा वानरा जितकाशिनः ॥ ७५ ॥
 वदन्तो रामविजयं रावणस्य य तद्दधम् ।
 अथान्तरिक्षे व्यनदत्सौम्यस्त्रिदशदुन्दुभिः ॥ ७६ ॥
 पपात पुष्पवृष्टिश्च समन्ताद्राघवोपरि ।
 तुष्टुवुर्भुनयः सिद्धाश्चारणाश्च दिवौकसः ॥ ७७ ॥
 अथान्तरिक्षे ननृतुः सर्वतोऽप्सरसो मुदा ।
 रावणस्य य देवोत्थं जयोतिरादित्यवत्स्फुरत् ॥ ७८ ॥
 प्रविवेश रघुश्रेष्ठे देवानां पश्यतां सताम् ।
 देवा विचुरडो भाग्यं रावणस्य मडात्मनः ॥ ७९ ॥
 वयं तु सात्त्विका देवा विष्णोः कारुण्यभाजनाः ।
 भयदुःखादिभिव्यामाः संसारे परिवर्तिनः ॥ ८० ॥
 अयं तु राक्षसः क्रूरो ब्रह्मलडातीव तामसः ।
 परदाररतो विष्णुद्वेषी तापसखिसकः ॥ ८१ ॥

पश्यत्सु सर्वभूतेषु राममेव प्रविष्टवान् ।
 अेवं ब्रुवत्सु देवेषु नारदः प्राड सुस्मितः ॥ ८२ ॥
 शृणुतात्र सुरा यूयं धर्मतत्त्वविद्यक्षाणाः ।
 रावणो राघवद्वेषादनिशं लृष्टि भावयन् ॥ ८३ ॥
 भृत्यैः सड सदा रामचरितं द्वेषसंयुतः ।
 श्रुत्वा रामात्स्वनिधनं भयात्सर्वत्र राघवम् ॥ ८४ ॥
 पश्यन्ननुदिनं स्वप्ने राममेवानुपश्यति ।
 क्रोधोऽपि रावणस्याशु गुरुभोधाधिकोऽभवत् ॥ ८५ ॥
 रामेण निहतश्चान्ते निर्धूताशेषकल्मषः ।
 रामसायुज्यमेवाप रावणो मुक्तबन्धनः ॥ ८६ ॥
 पापिष्ठो वा दुरात्मा परधनपरदारेषु सक्तो यदि स्या-
 न्नित्यं स्नेहाद्भयाद्वा रघुकुलतिलकं भावयन् सम्परेतः ।
 भूत्वा शुद्धान्तरङ्गो भवशतजनितानेकदोषैर्विमुक्तः
 सद्यो रामस्य विष्णोः सुवरविनुतं याति वैकुण्ठमाद्यम् ॥ ८७ ॥
 उत्वा युद्धे दशास्यं त्रिभुवनविषमं वामलस्तेन थापं
 भुमौ विष्टभ्य तिष्ठन्नितरकरधृतं भ्रामयन् भाणमेकम् ।
 आरक्तोपान्तनेत्रः शरदलितवपुः सूर्यकोटिप्रकाशो
 वीरश्रीबन्धुराङ्गस्त्रिदशपतिनुतः पातु मां वीररामः ॥ ८८ ॥
 एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे
 अेकादशः सर्गः ॥ ११ ॥

॥ द्वादशः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।
 रामो विभीषणं दृष्ट्वा हनूमन्तं तथाङ्गदम् ।
 लक्ष्मणं कपिराजं च जाम्बवन्तं तथा परान् ॥ १ ॥
 परितुष्टेन मनसा सर्वानेवाब्रवीद्भयः ।

भवतां बालुवीर्येण निहतो रावणो मया ॥ २ ॥
 कीर्तिः स्थास्यति वः पुण्या यावन्न्यन्द्रदिवकरौ
 कीर्तयिष्यन्ति भवतां कथां त्रैलोक्यपावनीम् ॥ ३ ॥
 मयोपेतां कलिडरां यास्यन्ति परमां गतिम् ।
 अेतस्मिन्नन्तरे दृष्ट्वा रावणं पतितं भुवि ॥ ४ ॥
 मन्दोदरीमुष्पाः सर्वाः स्त्रियो रावणपालिताः ।
 पतिता रावणस्याग्रे शोचन्त्यः पर्यद्वेषन् ॥ ५ ॥
 विभीषणः शुशोचार्तः शोकेन मडतावृतः ।
 पतितो रावणस्याग्रे बहुधा पर्यद्वेषत् ॥ ६ ॥
 रामस्तु लक्ष्मणं प्राड् बोधयस्व विभीषणम् ।
 करोतु भ्रातृसंस्कारं किं विलम्बेन मानद ॥ ७ ॥
 स्त्रियो मन्दोदरीमुष्पाः पतिता विलपन्ति य ।
 निवारयतु ताः सर्वा राक्षसी रावणप्रियाः ॥ ८ ॥
 अेवमुक्तोऽथ रामेण लक्ष्मणोऽगाद्धिभीषणम् ।
 उवाच मृतकोपान्ते पतितं मृतकोपमम् ॥ ९ ॥
 शोकेन मडताविष्टं सौमित्रिरिदमब्रवीत् ।
 यं शोचसि त्वं दृग्भेन कोऽयं तव विभीषण ॥ १० ॥
 त्वं वास्य कतमः सृष्टेः पुरेदानीमतः परम् ।
 यद्भक्तोयौघपतिताः सिक्ता यान्ति तद्द्रशाः ॥ ११ ॥
 संयुज्यन्ते वियुज्यन्ते तथा कालेन देहिनः ।
 यथा धानासु वै धाना भवन्ति न भवन्ति य ॥ १२ ॥
 अेवं भूतेषु भूतानि प्रेरितानीशमायया ।
 त्वं येमे वयमन्ये य तुल्याः कालवशोद्भवाः ॥ १३ ॥
 जन्ममृत्यू यदा यस्मात्तदा तस्माद्भवविष्यतः ।
 ईश्वरः सर्वभूतानि भूतैः सृजति हन्त्यजः ॥ १४ ॥
 आत्मसृष्टैरस्वतन्त्रैर्निरपेक्षोऽपि बालवत् ।
 देहेन देहिनो ज्जुवा देहाद्देहोऽभिजायते ॥ १५ ॥

बीजादेव यथा बीजं देहान्य एव शाश्वतः ।
 देहिदेहविभागेऽयमविवेककृतः पुरा ॥ १६ ॥
 नानात्वं जन्म नाशश्च क्षयो वृद्धिः क्रियाङ्गलम् ।
 द्रष्टुराभान्त्यतद्दर्मा यथाग्नेर्दासुर्विक्रियाः ॥ १७ ॥
 त एमे देहसंयोगादात्मना भान्त्यसद्गुहात् ।
 यथा यथा तथा चान्यद्ध्यायतोऽसत्सदागुहात् ॥ १८ ॥
 प्रसुप्तस्यानलम्भावात्तदा भाति न संसृतिः ।
 श्रुवतोऽपि तथा तद्भ्रिमुक्तस्यानलङ्कृतेः ॥ १९ ॥
 तस्मान्मायामनोधर्मं जल्यलम्भमताम्रमम् ।
 रामभद्रे भगवति मनो धेख्यात्मनीश्वरे ॥ २० ॥
 सर्वभूतात्मनि परे मायामानुषरूपिणि ।
 आख्येन्द्रियार्थसम्बन्धात्याजयित्वा मनः शनैः ॥ २१ ॥
 तत्र दोषान् दर्शयित्वा रामानन्दे नियोजय ।
 देहबुद्ध्या भवेद्भ्राता पिता माता सुहृत्प्रियः ॥ २२ ॥
 विलक्षणं यदा देहाज्जानात्यात्मानमात्मना ।
 तदा कः कस्य वा बन्धुर्भ्राता माता पिता सुहृत् ॥ २३ ॥
 मिथ्याज्ञानवशाज्जता दारागारादयः सदा ।
 शब्दादयश्च विषया विविधाश्चैव सम्पदः ॥ २४ ॥
 बलं कोशो भृत्यवर्गो राज्यं भूमिः सुतादयः ।
 अज्ञानजत्वात्सर्वे ते क्षणसङ्गमभङ्गुराः ॥ २५ ॥
 अथोत्तिष्ठ लृटा रामं भावयन् भक्तिभावितम् ।
 अनुवर्तस्व राज्यादि भुञ्जन् प्रारब्धमन्वलयम् ॥ २६ ॥
 भूतं भविष्यदभजन् वर्तमानमथाचरन् ।
 विहरस्व यथान्यायं भवदोषैर्न लिप्यसे ॥ २७ ॥
 आज्ञापयति रामस्त्वां यद्भ्रातुः साम्पराधिकम् ।
 तत्कुरुष्व यथाशास्त्रं रुदतीश्चापि योषितः ॥ २८ ॥
 निवारय मलाबुद्धे लङ्गां गच्छन्तु मा शिरम् ।
 श्रुत्वा यथावद्भयनं लक्ष्मणस्य विभीषणः ॥ २९ ॥

त्यक्त्वा शोकं य मोक्षं य रामपार्श्वमुपागमत् ।
 विमृश्य बुद्ध्या धर्मज्ञो धर्मार्थसहितं वयः ॥ ३० ॥
 रामस्यैवानुवृत्त्यर्थमुत्तरं पर्यभाषत ।
 नृशंसमनृतं कूरं त्यक्तधर्मव्रतं प्रभो ॥ ३१ ॥
 नार्होऽस्मि देव संस्कृतं परदारामिर्शिनम् ।
 श्रुत्वा तद्भयनं प्रीतो रामो वयनमब्रवीत् ॥ ३२ ॥
 मरणान्तानि वैराणि निवृत्तं नः प्रयोजनम् ।
 छिद्यतामस्य संस्कारो ममाप्येष यथा तव ॥ ३३ ॥
 रामाज्ञां शिरसा धृत्वा शीघ्रमेव विभीषणः ।
 सान्त्ववाञ्छयैर्महाबुद्धिं राज्ञीं मन्दोदरीं तदा ॥ ३४ ॥
 सान्त्वयामास धर्मात्मा धर्मबुद्धिर्विभीषणः ।
 त्वरयामास धर्मज्ञः संस्कारार्थं स्वबान्धवान् ॥ ३५ ॥
 शित्यां निवेश्य विधिवत्पितृमेधविधानतः ।
 आहिताग्नेर्यथा कार्यं रावणस्य विभीषणः ॥ ३६ ॥
 तथैव सर्वमकरोद्धन्धुभिः सल मन्त्रिभिः ।
 ददौ य पावकं तस्य विधियुक्तं विभीषणः ॥ ३७ ॥
 स्नात्वा यैवारद्रवस्त्रेण तिलान् दर्भाभिर्मिश्रितान् ।
 उदकेन य सम्मिश्रान् प्रदाय विधिपूर्वकम् ॥ ३८ ॥
 प्रदाय योदकं तस्मै मुष्ठां यैनं प्रणम्य य ।
 ताः स्त्रियोऽनुनयामास सान्त्वमुञ्ज्या पुनः पुनः ॥ ३९ ॥
 गम्यतामिति ताः सर्वा विविशुर्नगरं तदा ।
 प्रविष्टासु य सर्वासु राक्षसीषु विभीषणः ॥ ४० ॥
 रामपार्श्वमुपागत्य तदातिष्ठद्विनीतवत् ।
 रामोऽपि सल सैन्येन ससुग्रीवः सलक्ष्मणः ॥ ४१ ॥
 उर्षं लेभे शिपून् उत्वा यथा वृत्रं शतकृतुः ।
 मातलिश्च तदा रामं परिक्कम्बाम्बिवन्ध य ॥ ४२ ॥
 अनुज्ञातश्च रामेण यथौ स्वर्गं विहायसा ।

ततो वृष्टमना रामो लक्ष्मणं येदमब्रवीत् ॥ ४३ ॥
 विभीषणाय मे लङ्काराज्यं दत्तं पुरैव हि ।
 छद्मानीमपि गत्वा त्वं लङ्कामध्ये विभीषणम् ॥ ४४ ॥
 अभिषेचय विप्रैश्च मन्त्रवद्विधिपूर्वकम् ।
 छत्युक्तो लक्ष्मणस्तूर्णं जगाम सः वानरैः ॥ ४५ ॥
 लङ्कां सुवर्णाकलशैः समुद्रजलसंयुतैः ।
 अभिषेकं शुभं यके राक्षसेन्द्रस्य धीमतः ॥ ४६ ॥
 ततः पौरजनैः सार्धं नानोपायनपाणिभिः ।
 विभीषणः ससौमित्रिरुपायनपुरस्कृतः ॥ ४७ ॥
 दण्डप्रणाममकरोद्रामस्याङ्घ्रिचर्मणः ।
 रामो विभीषणं दृष्ट्वा प्रामराज्यं मुदान्वितः ॥ ४८ ॥
 कृतकृत्यमिवात्मानमन्यत सः सदानुजः ।
 सुग्रीवं च समालिङ्ग्य रामो वाक्यमथाब्रवीत् ॥ ४९ ॥
 सहायेन त्वया वीर जितो मे रावणो मदान् ।
 विभीषणोऽपि लङ्कायामभिषिक्तो मयानघ ॥ ५० ॥
 ततः प्राड्ढनूमन्तं पार्श्वस्थं विनयान्वितम् ।
 विभीषणस्यानुमतेर्गच्छ त्वं रावणालयम् ॥ ५१ ॥
 जनक्यै सर्वमाभ्याहि रावणस्य वधादिकम् ।
 जनक्याः प्रतिवाक्यं मे शीघ्रमेव निवेदय ॥ ५२ ॥
 अवेमाज्ञापितो धीमान् रामेण पवनात्मजः ।
 प्रविवेश पुरीं लङ्कां पूज्यमानो निशाचरैः ॥ ५३ ॥
 प्रविश्य रावणगृहं शिंशपामूलमाश्रिताम् ।
 ददर्श जनकीं तत्र कृशां दीनामनिन्दिताम् ॥ ५४ ॥
 राक्षसीभिः परिवृतां ध्यायन्तीं राममेव हि ।
 विनयावनतो भूत्वा प्राणम्य पवनात्मजः ॥ ५५ ॥
 कृताञ्जलिपुटो भूत्वा प्रह्वो भक्त्याऽऽगतः स्थितः ।
 तं दृष्ट्वा जनकी तूष्णीं स्थित्वा पूर्वस्मृतिं ययौ ॥ ५६ ॥

ज्ञात्वा तं रामदूतं सा लर्षात्सौम्यमुभी बभौ ।
 सा तां सौम्यमुभीं दृष्ट्वा तस्यै पवननन्दनः ।
 रामस्य भाषितं सर्वमाध्यातुमुपचक्रमे ॥ ५७ ॥
 देवि रामः ससुग्रीवो विभीषणसहायवान् ।
 कुशली वानराणां य सैन्यैश्च सलक्ष्मणः ॥ ५८ ॥
 रावाणं ससुतं उत्वा सबलं सल मन्त्रिभिः ।
 त्वामाह कुशलं रामो राज्ञे कृत्वा विभीषणम् ॥ ५९ ॥
 श्रुत्वा भर्तुः प्रियं वाक्यं लर्षगद्गदया गिरा ।
 किं ते प्रियं करोम्यद्य न पश्यामि जगत्त्रये ॥ ६० ॥
 समं ते प्रियवाक्यस्य रत्नान्याभरणानि य ।
 अवेमुक्तस्तु वैदेख्या प्रत्युवाच प्लवङ्गमः ॥ ६१ ॥
 रत्नौघाद्विधाद्वापि देवराज्याद्विशिष्यते ।
 उतशत्रुं विजयिनं रामं पश्यामि सुस्थिरम् ॥ ६२ ॥
 तस्य तद्ग्रथनं श्रुत्वा मैथिली प्राह मारुतिम् ।
 सर्वे सौम्या गुणा सौम्य त्वय्येव परिनिष्ठिताः ॥ ६३ ॥
 रामं द्रक्ष्यामि शीघ्रं मामाज्ञापयतु राघवः ।
 तथेति तां नमस्कृत्य ययौ द्रष्टुं रधूतमम् ॥ ६४ ॥
 जानक्या भाषितं सर्वं रामस्याग्ने न्यवेदयत् ।
 यन्निमित्तोऽयमारम्भः कर्मणां य कुलोदयः ॥ ६५ ॥
 तां देवीं शोकसन्तप्तां द्रष्टुमर्हसि मैथिलीम् ।
 अवेमुक्तो लनुमता रामो ज्ञानवतां वरः ॥ ६६ ॥
 मायासीतां परित्यक्तुं जानकीमनले स्थिताम् ।
 आदातुं मनसा ध्यात्वा रामः प्राह विभीषणम् ॥ ६७ ॥
 गच्छ राजन् जनकजामानयाशु ममान्तिङ्कम् ।
 स्नातां विरजवस्त्राढ्यां सर्वाभरणभूषिताम् ॥ ६८ ॥
 विभीषणोऽपि तश्चुत्वा जगाम सलमारुतिः ।
 राक्षसीभिः सुवृद्धाभिः स्नापयित्वा तु मैथिलीम् ॥ ६९ ॥
 सर्वाभरणसम्पन्नामारोप्य शिबिकोत्तमे ।

याष्टीर्देर्भुभिर्गुमां कञ्चुकोष्णीषिभिः शुभाम् ॥ ७० ॥

तां द्रष्टुमागताः सर्वे वानरा जनकात्मजाम् ।

तान् वारयन्तो बलवः सर्वतो वेत्रपाणयः ॥ ७१ ॥

कोलाडलं प्रकुर्वन्तो रामपार्श्वमुपाययुः ।

दृष्ट्वा तां शिबिकादृढां दूरादथ रघूत्तमः ॥ ७२ ॥

विभीषण किमर्थं ते वानरान् वारयन्ति हि ।

पश्यन्तु वानराः सर्वे मैथिलीं मातरं यथा ॥ ७३ ॥

पादयारेण साऽऽयातु जानकी मम सन्निधिम् ।

श्रुत्वा तद्रामवचनं शिबिकादवरुड्य सा ॥ ७४ ॥

पादयारेण शनकैरागता रामसन्निधिम् ।

रामोऽपि दृष्ट्वा तां मायासीतां कार्यार्थनिर्मिताम् ॥ ७५ ॥

अवाच्यवादान् बलुशः प्राड तां रघुनन्दनः ।

अमृश्यामाणा सा सीता वचनं राघवोदितम् ॥ ७६ ॥

लक्ष्मणां प्राड मे शीघ्रं प्रज्वालय लुताशनम् ।

विश्वसार्थं हि रामस्य लोकानां प्रत्ययाय य ॥ ७७ ॥

राघवस्य मतं ज्ञात्वा लक्ष्मणोऽपि तदैव हि ।

मडाकाष्ठययं कृत्वा ज्वालयित्वा लुताशनम् ॥ ७८ ॥

रामपार्श्वमुपागम्य तस्थौ तूष्णीमस्मिन्मः ।

ततः सीता परिक्रम्य राघवं भक्तिसंयुता ॥ ७९ ॥

पश्यतां सर्वलोकानां देवराक्षसयोषिताम् ।

प्रणम्य देवताभ्यश्च ब्राह्मणोभ्यश्च मैथिली ॥ ८० ॥

बद्धाञ्जलिपुटा येदमुवायात्रिसमीपगा ।

यथा मे लृष्टयं नित्यं नापसर्पति राघवात् ॥ ८१ ॥

तथा लोकस्य साक्षी मां सर्वतः पातु पावकः ।

येवमुक्त्वा तदा सीता परिक्रम्य लुताशनम् ॥ ८२ ॥

विवेश ज्वलनं दीप्तं निर्भयेन लृटा सती ॥ ८३ ॥

दृष्ट्वा ततो भूतगणाः ससिद्धाः

सीतां मडावह्निगतां भृशार्ताः ।

परस्परं प्रादुरखो स सीतां

रामः श्रियं स्वां कथमत्यजजूषः ॥ ८४ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे

द्वादशः सर्गः ॥ १२ ॥

॥ त्रयोदशः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।

ततः शकः सडस्राक्षो यमश्च वरुणस्तथा ।

कुबेरश्च मडातेजाः पिनाकी वृषवाहनः ॥ १ ॥

ब्रह्मा ब्रह्मविदां श्रेष्ठो मुनिभिः सिद्धयारणैः ।

ऋषयः पितरः साध्या गन्धर्वाप्सरसोरगाः ॥ २ ॥

अते यान्ये विमानाञ्चैराजगमुर्यत्र राघवः ।

अब्रुवन् परमात्मानं रामं प्राञ्जलयश्च ते ॥ ३ ॥

कर्ता त्वं सर्वलोकानां साक्षी विज्ञानविग्रहः ।

वसूनामष्टमोऽसि त्वं रुद्राणां शङ्करो भवान् ॥ ४ ॥

आदिकर्तासि लोकानां ब्रह्मा त्वं यतुराननः ।

अश्विनौ द्वाणामूतौ ते यक्षुषी चन्द्रभास्करौ ॥ ५ ॥

लोकानामादिरन्तोऽसि नित्य ऐकः सदोदितः ।

सदा शुद्धः सदा बुद्धः सदा मुक्तोऽगुणोऽद्भयः ॥ ६ ॥

त्वन्मायासंवृतानां त्वं भासि मानुषविग्रहः ।

त्वन्नाम स्मरतां राम सदा भासि चिदात्मकः ॥ ७ ॥

रावणेन हृतं स्थानमस्माकं तेजसा सड ।

त्वयाधे निहतो दृष्टः पुनः प्राप्तं पदं स्वकम् ॥ ८ ॥

अवं स्तुवत्सु देवेषु ब्रह्मा साक्षात्पितामहः ।

अब्रवीत्प्राणतो भूत्वा रामं सत्यपथे स्थितम् ॥ ९ ॥

ब्रह्मोवाच

वन्दे देवं विष्णुमशेषस्थितिहेतुं
त्वाभध्यात्मज्ञानिभिरन्तर्हृदि भाव्यम् ।

उयाडेयद्भ्रविहीनं परमेकं
सत्तामात्रं सर्वलृष्टिस्थं दृशिःपम् ॥ १० ॥

प्राणापानौ निश्चयबुद्ध्या लृष्टि रुद्ध्या
छित्वा सर्वं संशयबन्धं विषयौघान् ।

पश्यन्तीशं यं गतमोडा यतयस्तं
वन्दे रामं रत्नकिरीटं रविभासम् ॥ ११ ॥

मायातीतं माधवमाद्यं जगदादिं
मानातीतं मोहविनाशं मुनिवन्द्यम् ।
योगिध्येयं योगविधानं परिपूर्णां
वन्दे रामं रञ्जितलोकं रमणीयम् ॥ १२ ॥

भावाभावप्रत्ययहीनं भवमुष्यैः
योगासक्तैरर्चितपादाभ्युज्युगम् ।
नित्यं शुद्धं बुद्धमनन्तं प्राणवाप्यं
वन्दे रामं वीरमशेषासुरदावम् ॥ १३ ॥

त्वं मे नाथो नाथितकार्याभिलकारी
मानातीतो माधवरूपोऽभिलधारी ।
भक्त्या गम्यो भावितरूपो भवकारी
योगाभ्यासैर्भावितयेतःसल्यारी ॥ १४ ॥

त्वामाधन्तं लोकततीनां परमीशं
लोकानां नो लौकिकमानैरधिगम्यम् ।
भक्तिश्रद्धाभावसमेतैर्भजनीयं
वन्दे रामं सुन्दरमिन्दीवरनीलम् ॥ १५ ॥

को वा ज्ञातुं त्वामतिमानं गतमानं
मायासक्तो माधव शक्तो मुनिमान्यम् ।
वृन्दारण्ये वन्दितवृन्दारकवृन्दं
वन्दे रामं भवमुभवन्धं सुभक्तम् ॥ १६ ॥

नानाशास्त्रैर्वेदकण्डम्भैः प्रतिपाद्यं
नित्यानन्दं निर्विषयज्ञानमनादिम् ।

मत्सेवार्थं मानुषभावं प्रतिपन्नं
वन्दे रामं मरकतवर्णं मथुरेशम् ॥ १७ ॥

श्रद्धायुक्तो यः पठतीमं स्तवमाद्यं
ब्राह्मं ब्रह्मज्ञानविधानं भुवि मर्त्यः ।
रामं श्यामं कामितकामप्रदमीशं
ध्यात्वा ध्याता पातकजालैर्विगतः स्यात् ॥ १८ ॥

श्रुत्वा स्तुतिं लोकगुरोर्विभावसुः
स्वाङ्गे समादाय विदेहपुत्रिकाम् ।
विभ्राजमानां विमलारुणद्युतिं
रक्ताम्बरां दिव्यविभूषणान्विताम् ॥ १९ ॥

प्रोवाच साक्षी जगतां रघूत्तमं
प्रपन्नसर्वार्तिहरं दुताशनः ।
गृहाण देवीं रघुनाथ जनकीं
पुरा त्वया मय्यवरोपितां वने ॥ २० ॥

विधाय मायाजनकात्मजां हरे
दृशाननप्राणविनाशनाथ य ।
हतो दशास्यः सः पुत्रबान्धवै-
र्निराकृतोऽनेन भरो भुवः प्रभो ॥ २१ ॥

तिरोहिता सा प्रतिबिम्बरूपिणी
कृता यदर्थं कृतकृत्यतां गता ।
ततोऽतिदृष्टां परिगृह्य जनकीं
रामः प्रदृष्टः प्रतिपूज्य पावकम् ॥ २२ ॥

स्वाङ्गे समावेश्य सदाऽनपायिनीं
श्रियं त्रिलोकीजननीं श्रियः पतिः ।
दृष्ट्वाथ रामं जनकात्मजायुतं
श्रिया स्फुरन्तं सुरनायको मुदा ।
भक्त्या गिरा गद्गदया समेत्य
कृताञ्जलिः स्तोतुमथोपयङ्गमे ॥ २३ ॥

धन्द्र उवाच ।
भजेऽहं सदा राममिन्दीवराभं

भवाराण्यदावानलाभाभिधानम् ।
 भवानीलुटा भावितानन्दरूपं
 भवाभावलेतुं भवाद्विप्रपन्नम् ॥ २४ ॥
 सुरानीकदुःखौघनाशैकलेतुं
 नराकारदेहं निराकारमीज्यम् ।
 परेशं परानन्दरूपं वरेण्यं
 उरिं राममीशं भजे भारनाशम् ॥ २५ ॥
 प्रपन्नाभिलानन्ददोहं प्रपन्नं
 प्रपन्नार्तिनिःशेषनाशाभिधानम् ।
 तपोयोगयोगीशाभावाभिभाव्यं
 कपीशाद्विमित्रं भजे राममित्रम् ॥ २६ ॥
 सदा भोगभाजां सुदूरे विभान्तं
 सदा योगभाजामदूरे विभान्तम् ।
 विद्वानन्दकन्दं सदा राघवेशं
 विदेहात्मजनन्दरूपं प्रपद्ये ॥ २७ ॥
 मलायोगमायाविशेषानुयुक्तो
 विभासीश वीलानराकारवृत्तिः ।
 त्वदानन्दलीलाकथापूर्णाकर्षाः
 सदानन्दरूपा भवन्तीह लोके ॥ २८ ॥
 अहं मानपानाभिमतप्रमत्तो
 न वेदाभिवेशाभिमानाभिमानः ।
 छदानीं भवत्याद्यपन्नप्रसादात्
 त्रिलोकाधिपत्याभिमानो विनष्टः ॥ २९ ॥
 स्फुरद्भक्तैयूरुलाराभिरामं
 धराभारभूतासुरानीकदावम् ।
 शरय्यन्द्रवक्त्रं लसत्पद्मनेत्रं
 दुरावारपारं भजे राघवेशम् ॥ ३० ॥
 सुराधीशनीलाभनीलाङ्गकान्तिं
 विराधाद्विरक्षोवधात्वोक्शान्तिम् ।
 किरीटाद्विशोभं पुरारातिवाभं

भजे रामचन्द्रं रघूणामधीशम् ॥ ३१ ॥

लसथ्यन्द्रकोटिप्रकाशादिपीठे

समासीनमङ्गे समाधाय सीताम् ।

स्फुरद्धेमवर्णा तडित्युज्ज्वासां

भजे रामचन्द्रं निवृत्तार्तितन्द्रम् ॥ ३२ ॥

ततः प्रोवाय भगवान् भवान्या सखितो भवः ।

रामं डमलपत्राक्षं विमानस्थो नभःस्थले ॥ ३३ ॥

आगमिष्याम्ययोध्यायां द्रष्टुं त्वां राज्यसत्कृतम् ।

धृष्टकेतुं पश्य पितरमस्य देवस्य राघव ॥ ३४ ॥

ततोऽपश्यद्विमानस्थं रामो दशरथं पुरः ।

ननाम शिरसा पादौ मुदा भक्त्या सलानुजः ॥ ३५ ॥

आलिङ्ग्य मूर्ध्निवद्वाय रामं दशरथोऽब्रवीत् ।

तारितोऽस्मि त्वया वत्स संसाराद्दुःखसागरात् ॥ ३६ ॥

धृत्युक्त्वा पुनरालिङ्ग्य ययौ रामेण पूजितः ।

रामोऽपि देवराजं तं दृष्ट्वा प्राह कृताञ्जलिम् ॥ ३७ ॥

मत्कृते निहतान् सङ्घ्ये वानरान् पतितान् भुवि ।

शुवयाशु सुधावृष्ट्या सलस्राक्ष ममाज्ञया ॥ ३८ ॥

तथेत्यभूतवृष्ट्या तान् शुवयाभास वानरान् ।

ये ये मृता मृधे पूर्व ते ते सुमोत्थिता धव ।

पूर्ववद्भलिनो दृष्ट्वा रामपार्श्वमुपाययुः ॥ ३९ ॥

नोत्थिता राक्षसास्तत्र पीयूषस्पर्शनादपि ।

विभीषणस्तु साष्टाङ्गं प्रणिपत्याब्रवीद्ध्रियः ॥ ४० ॥

देव मामनुगृहीष्व मयि भक्तिर्यथा तव ।

मङ्गलस्नानमधे त्वं कुरु सीतासमन्वितः ॥ ४१ ॥

अलङ्कृत्य सल भ्रात्रा श्वो गमिष्यामहे वयम् ।

विभीषणवचः श्रुत्वा प्रत्युवाच रघूत्तमः ॥ ४२ ॥

सुकुमारोऽतिभक्तो मे भरतो मामवेक्षते ।

जटावल्कलधारी स शब्दब्रह्मसमाहितः ॥ ४३ ॥

कथं तेन विना स्नानमलङ्कारादिकं मम ।
 अतः सुग्रीवमुष्यांस्त्वं पूजयाशु विशेषतः ॥ ४४ ॥
 पूजितेषु कपीन्द्रेषु पूजितोऽहं न संशयः ।
 धृत्युक्तो राघवेणाशु स्वर्णरत्नाम्भराणि य ॥ ४५ ॥
 ववर्ष राक्षसश्रेष्ठो यथाकामं यथारुचि ।
 ततस्तान् पूजितान् दृष्ट्वा रामो रत्नैश्च यूथपान् ॥ ४६ ॥
 अभिनन्द्य यथान्यायं विससर्ज हरीश्वरान् ।
 विभीषणसमानीतं पुष्पकं सूर्यवर्धसम् ॥ ४७ ॥
 आरुरोह ततो रामस्तद्विमानमनुत्तमम् ।
 अङ्गे निधाय वैदेहीं लज्जमानां यशस्विनीम् ॥ ४८ ॥
 लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा विहान्तेन धनुष्मता ।
 अब्रवीच्च विमानस्थः श्रीरामः सर्ववानरान् ॥ ४९ ॥
 सुग्रीवं हरिराजं य अङ्गदं य विभीषणम् ।
 मित्रकार्यं कृतं सर्वं भवद्भिः सह वानरैः ॥ ५० ॥
 अनुज्ञाता मया सर्वे यथेष्टे गन्तुमर्हथ ।
 सुग्रीव प्रतिधाड्याशु डिङ्घ्रिन्ध्यां सर्वसैनिकैः ॥ ५१ ॥
 स्वराज्ये वस लङ्कायां मम भक्तो विभीषण ।
 न त्वां धर्षयितुं शक्ताः सेन्द्रा अपि द्विवीकसः ॥ ५२ ॥
 अयोध्यां गन्तुमिच्छामि राजधानीं पितुर्मम ।
 अेवमुक्त्वास्तु रामेण वानरास्ते मलाभलाः ॥ ५३ ॥
 त्रियुः प्राञ्जलयः सर्वे राक्षसश्च विभीषणः ।
 अयोध्यां गन्तुमिच्छामस्त्वया सह रघूत्तम ॥ ५४ ॥
 दृष्ट्वा त्वामभिषिक्तं तु कौसल्यामभिवाद्य य ।
 पश्चाद्दृष्ट्वा मले राज्यमनुज्ञां देहि नः प्रभो ॥ ५५ ॥
 रामस्तथेति सुग्रीव वानरैः सविभीषणः ।
 पुष्पकं सहनूमांश्च शीघ्रमारोह साम्प्रतम् ॥ ५६ ॥
 ततस्तु पुष्पकं दिव्यं सुग्रीवः सह सेनया ।
 विभीषणश्च सामात्यः सर्वे यारुरुर्दुर्दुतम् ॥ ५७ ॥

तेष्वावृद्धेषु सर्वेषु कौबेरं परमासनम् ।
राघवेण्णाभ्यनुष्ठातमुत्पपात विडायसा ॥ ५८ ॥

अभौ तेन विमानेन हंसयुक्तेन भास्वता ।
प्रलृष्टश्च तदा रामश्चतुर्भुज एवापरः ॥ ५९ ॥

ततो अभौ भास्करबिम्बतुल्यं
कुबेरयानं तपसानुलब्धम् ।
रामेण शोभां नितरां प्रपेदे
सीतासमेतेन सडानुजेन ॥ ६० ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे
त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥

॥ यत्तुर्दशः सर्गः ॥

श्रीमलादेव उवाच ।
पातयित्वा ततश्चक्षुः सर्वतो रघुनन्दनः ।
अभ्रवीन्मैथिलीं सीतां रामः शशिनिभाननाम् ॥ १ ॥
त्रिकूटशिखराग्रस्थां पश्य लङ्कां मलाप्रभाम् ।
अेतां रणभुवं पश्य मांसकर्दमपङ्किलाम् ॥ २ ॥
असुराणां प्लवङ्गानामत्र वैशसनं मलत् ।
अत्र मे निहतः शेते रावणो राक्षसेश्वरः ॥ ३ ॥
कुम्भकर्णोन्द्रजिम्बुष्याः सर्वे यात्र निपातिताः ।
अेष सेतुर्भया बद्धः सागरे सलिलाशये ॥ ४ ॥
अेतस्य दृश्यते तीर्थं सागरस्य मलात्मनः ।
सेतुबन्धमिति प्यातं त्रैलोक्येन य पूजितम् ॥ ५ ॥
अेतत्पवित्रं परमं दर्शनात्पातकापहम् ।
अत्र रामेश्वरो देवो मया शम्भुः प्रतिष्ठितः ॥ ६ ॥
अत्र मां शरणं प्राप्नो मन्त्रिभिश्च विभीषणः ।

अेषा सुग्रीवनगरी डिङ्खिन्धा चित्रकानना ॥ ७ ॥

तत्र रामाज्ञया ताराप्रभुषा हरियोषितः ।

आनयामास सुग्रीवः सीतायाः प्रियकाम्यया ॥ ८ ॥

ताभिः सङ्कोत्थितं शीघ्रं विमानं प्रेक्ष्य राघवः ।

प्राङ् चान्द्रिमृष्यमूकं पश्य वाल्यत्र मे उतः ॥ ९ ॥

अेषा पञ्चवटी नाम राक्षसा यत्र मे उताः ।

अगस्त्यस्य सुतीक्ष्णस्य पश्याश्रमपटे शुभे ॥ १० ॥

अेते ते तापसाः सर्वे दृश्यन्ते वरवर्णिनि ।

असौ शैलवरो देवि चित्रकूटः प्रकाशते ॥ ११ ॥

अत्र मां कैकयीपुत्रः प्रसाद्यितुमागतः ।

भरद्वाजाश्रमं पश्य दृश्यते यमुनातटे ॥ १२ ॥

अेषा भागीरथी गङ्गा दृश्यते लोकपावनी ।

अेषा सा दृश्यते सीते सरयूपमालिनी ॥ १३ ॥

अेषा सा दृश्यतेऽयोध्या प्रणामं कुरु भामिनि ।

अेवं क्रमेण सम्प्राप्तो भरद्वाजाश्रमं हरिः ॥ १४ ॥

पूर्णे चतुर्दशे वर्षे पञ्चम्यां रघुनन्दनः ।

भरद्वाजं मुनिं दृष्ट्वा ववन्दे सानुजः प्रभुः ॥ १५ ॥

पप्रच्छ मुनिमासीनं विनयेन रघूत्तमः ।

शृणोषि कस्मिद्भरतः कुशल्यास्ते सडानुजः ॥ १६ ॥

सुभिक्षा वर्ततेऽयोध्या ञ्जवन्ति य डि मातरः ।

श्रुत्वा रामस्य वचनं भरद्वाजः प्रदृष्टधीः ॥ १७ ॥

प्राङ् सर्वे कुशालिनो भरतस्तु मडामनाः ।

इलमूलकृताडारो जटावल्कलधारकः ॥ १८ ॥

पादुके सकलं न्यस्य राज्यं त्वां सुप्रतीक्षते ।

यद्यत्कृतं त्वया कर्म दण्डके रघुनन्दन ॥ १९ ॥

राक्षसानां विनाशं य सीताडरणपूर्वकम् ।

सर्वं ज्ञातं मया राम तपसा ते प्रसादतः ॥ २० ॥

त्वं ब्रह्म परमं साक्षादादिमध्यान्तवर्जितः ।

त्वमग्रे सविलं सृष्ट्वा तत्र सुभोऽसि भूतकृत् ॥ २१ ॥

नारायणोऽसि विश्वात्मन्नराणामन्तरात्मकः ।

त्वन्नाभिकमलोत्पन्नो ब्रह्मा लोकपितामहः ॥ २२ ॥

अतस्त्वं जगतामीशः सर्वलोकनमस्कृतः ।

त्वं विष्णुर्जनकी लक्ष्मीः शेषोऽयं लक्ष्मणाभिधः ॥ २३ ॥

आत्मना सृजसीदं त्वमात्मन्येवात्ममायया ।

न सज्जसे नभोवत्त्वं त्रिच्छक्त्या सर्वसाक्षिकः ॥ २४ ॥

अदिरन्तश्च भूतानां त्वमेव रघुनन्दन ।

पूर्वोऽपि मूढदृष्टीनां विच्छिन्न एव लक्ष्यसे ॥ २५ ॥

जगत्त्वं जगदाधारस्त्वमेव परिपालकः ।

त्वमेव सर्वभूतानां भोक्ता भोज्यं जगत्पते ॥ २६ ॥

दृश्यते श्रूयते यद्यत्स्मर्यते वा रघूत्तम ।

त्वमेव सर्वमभिलं त्वद्विनान्यत्र किञ्चन ॥ २७ ॥

माया सृजति लोकांश्च स्वगुणैरुडमादिभिः ।

त्वच्छक्तिप्रेरिता राम तस्मात्त्वय्युपययते ॥ २८ ॥

यथा युम्भकसान्निध्याञ्चलन्त्येवायसाद्यः ।

जडास्तथा त्वया दृष्टा माया सृजति वै जगत् ॥ २९ ॥

द्वेदद्रयमद्वेदस्य तव विश्वं शिरक्षिणोः ।

विराट् स्थूलं शरीरं ते सूत्रं सूक्ष्ममुदाहृतम् ॥ ३० ॥

विराजः सम्भवन्त्येते अवताराः सदस्रशः ।

कार्यान्ते प्रविशन्त्येव विराजं रघुनन्दन ॥ ३१ ॥

अवतारकथां लोके ये गायन्ति गृणन्ति च ।

अनन्यमनसो मुक्तिस्तोषामेव रघूत्तम ॥ ३२ ॥

त्वं ब्रह्मणो पुरा भूमेर्भारुडाराय राघव ।

प्रार्थितस्तपसा तुष्टस्त्वं जतोऽसि रघोः कुले ॥ ३३ ॥

देवकार्यमशेषेण कृतं ते राम दृष्टरम् ।

अद्भुवर्षसहस्राणि मानुषं देवमाश्रितः ॥ ३४ ॥

कुर्वन् दृष्टरकर्माणि लोकाद्भयङ्किताय च ।
 पापहारीणि भुवनं यशसा पूरयिष्यसि ॥ ३५ ॥
 प्रार्थयामि जगन्नाथ पवित्रं कुरु मे गृहम् ।
 स्थित्वाद्ये भुङ्क्वा सभलः श्वो गमिष्यसि पत्तनम् ॥ ३६ ॥
 तथेति राघवोऽतिष्ठत्स्मिन्नाश्रम उत्तमे ।
 ससैन्यः पूजितस्तेन सीतया लक्ष्मणेन च ॥ ३७ ॥
 ततो रामश्चिन्तयित्वा भुङ्क्तं प्राह मारुतिम् ।
 एतो गच्छ हनूमंस्त्वमयोध्यां प्रति सत्वरः ॥ ३८ ॥
 जानीहि कुशली कश्चिज्जनो नृपतिमन्दिरे ।
 शृङ्गवेरपुरं गत्वा ब्रूहि मित्रं गुह्यं मम ॥ ३९ ॥
 जनकीलक्ष्मणोपेतमागतं मां निवेद्य ।
 नन्दिग्रामं ततो गत्वा भ्रातरं भरतं मम ॥ ४० ॥
 दृष्ट्वा ब्रूहि सभार्यस्य सभ्रातुः कुशलं मम ।
 सीतापडरणादीनि रावणस्य वधादिकम् ॥ ४१ ॥
 ब्रूहि कमेण मे भ्रातुः सर्वं तत्र विद्येष्टितम् ।
 इत्वा शत्रुगणान् सर्वान् सभार्यः सलक्ष्मणः ॥ ४२ ॥
 उपयाति समुद्गार्थः सल ऋक्षडरीश्वरैः ।
 एत्युक्त्वा तत्र वृत्तान्तं भरतस्य विद्येष्टितम् ॥ ४३ ॥
 सर्वं ज्ञात्वा पुनः शीघ्रमागच्छ मम सन्निधिम् ।
 तथेति हनुमांस्तत्र मानुषं वपुरास्थितः ॥ ४४ ॥
 नन्दिग्रामं ययौ तूर्णं वायुवेगेन मारुतिः ।
 गरुत्मानिव वेगेन जिघृक्षन् भुजगोत्तमम् ॥ ४५ ॥
 शृङ्गवेरपुरं प्राप्य गुह्यमासाद्य मारुतिः ।
 उवाचा मधुरं वाक्यं प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥ ४६ ॥
 रामो दाशरथिः श्रीमान् सभा ते सल सीतया ।
 सलक्ष्मणस्त्वां धर्मात्मा क्षेमी कुशलमब्रवीत् ॥ ४७ ॥
 अनुज्ञातोऽद्य मुनिना भरद्वाजेन राघवः ।

आगमिष्यति तं देवं द्रक्ष्यसि त्वं रघूत्तमम् ॥ ४८ ॥
 अवेवमुक्त्वा मडातेजाः सम्प्रहृष्टतनूरुडम् ।
 उत्पपात मडावेगो वायुवेगेन मारुतिः ॥ ४९ ॥
 सोऽपश्यद्रामतीर्थं यं सरथं यं मडानदीम् ।
 तामतिक्रम्य ङनुमानन्दिग्रामं ययौ मुदा ॥ ५० ॥
 क्रोशमात्रे त्वयोध्यायाश्चीरकृष्णाजिनाम्बरम् ।
 ददृशे भरतं दीनं क्रुशमाश्रमवासिनम् ॥ ५१ ॥
 मलपङ्कविटिङ्घाङ्गं जटिलं वल्कलाम्बरम् ।
 इलमूलकृताडारं रामयिन्तापरायणम् ॥ ५२ ॥
 पादुके ते पुरस्कृत्य शासयन्तं वसुन्धराम् ।
 मन्त्रिभिः पौरमुष्यैश्च काषायाम्बरधारिभिः ॥ ५३ ॥
 वृतदेहं मूर्तिमन्तं साक्षाद्धर्ममिव स्थितम् ।
 उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं ङनुमानमारुतात्मजः ॥ ५४ ॥
 यं त्वं यिन्तयसे रामं तापसं दण्डके स्थितम् ।
 अनुशोयसि काकुत्स्थः स त्वां कुशलमब्रवीत् ॥ ५५ ॥
 प्रियमाभ्यामि ते देव शोकं त्यज सुदारुणम् ।
 अस्मिन्मुहूर्ते भ्रात्रा त्वं रामेण सह सङ्गतः ॥ ५६ ॥
 समरे रावणं उत्वा रामः सीतामवाप्य य ।
 उपयाति समृद्धार्थः ससीतः सहलक्ष्मणः ॥ ५७ ॥
 अवेवमुक्तो मडातेजा भरतो ऽर्षमूर्च्छितः ।
 पपात भुवि यास्वस्थः डैकयीप्रियनन्दनः ॥ ५८ ॥
 आलिङ्ग्य भरतः शीघ्रं मारुतिं प्रियवादिनम् ।
 आनन्दजैरश्रुजलैः सिषेय भरतः उपिम् ॥ ५९ ॥
 देवो वा मानुषो वा त्वमनुक्रोशादिडागतः ।
 प्रियाभ्यानस्य ते सौम्य ददामि भ्रुवतः प्रियम् ॥ ६० ॥
 गवां शतसहस्रं यं ग्रामाणां यं शतं वरम् ।
 सर्वाभरणसम्पन्ना भुग्धाः ङन्यास्तु षोडश ॥ ६१ ॥

अवेमुक्त्वा पुनः प्राड् भरतो मारुतात्मजम् ।
 भङ्गनीमानि वर्षाणि गतस्य सुमडङ्गनम् ॥ ६२ ॥
 शृणोम्यहं प्रीतिकरं मम नाथस्य कीर्तनम् ।
 कल्याणी भत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे ॥ ६३ ॥
 अेति श्रुवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ।
 राघवस्य उरीणां यं कथमासीत्समागमः ॥ ६४ ॥
 तत्त्वमाख्याडि भद्रं ते विश्वसेयं वयस्तव ।
 अवेमुक्तोऽथ उनुमान् भरतेन मडात्मना ॥ ६५ ॥
 आचयक्षेऽथ रामस्य यरितं कृत्स्नशः क्मात् ।
 श्रुत्वा तु परमानन्दं भरतो मारुतात्मजात् ॥ ६६ ॥
 आज्ञापयच्छत्रुडणं मुदा युक्तं मुदान्वितः ।
 दैवतानि यं यावन्ति नगरे रघुनन्दन ॥ ६७ ॥
 नानोपहारबलिभिः पूजयन्तु मडाधियः ।
 सूता वैतालिकाश्चैव वन्दिनः स्तुतिपाठकाः ॥ ६८ ॥
 वारमुभ्याश्च शतशो निर्यान्त्वधैव सङ्घशः ।
 राजदारास्तथामात्याः सेना उस्त्यश्चपत्तयः ॥ ६९ ॥
 ब्राह्मणान्श्च तथा पौरा राजानो ये समागताः ।
 निर्यान्तु राघवस्याद्य द्रष्टुं शशिनभाननम् ॥ ७० ॥
 भरतस्य वयः श्रुत्वा शत्रुघ्नपरिचोदिताः ।
 अलग्नकुश्रुश्च नगरीं मुक्त्वारत्नमयोज्ज्वलैः ॥ ७१ ॥
 तोरणैश्च पताकाभिर्विचित्राभिरनेकधा ।
 अलङ्कुर्वन्ति वेश्मानि नानाबलिविद्यक्षणाः ॥ ७२ ॥
 निर्यान्ति वृन्दशः सर्वे रामदर्शनलावसाः ।
 उथानां शतसाडस्रं गजानामयुतं तथा ॥ ७३ ॥
 रथानां दशसाडस्रं स्वर्णसूत्रविभूषितम् ।
 पारमेष्ठीन्युपादाय द्रव्याण्युभ्यावथानि यं ॥ ७४ ॥
 ततस्तु शिबिकाडुढा निर्ययू राजयोषितः ।
 भरतः पादुके न्यस्य शिरस्येव कृताञ्जलिः ॥ ७५ ॥

शत्रुघ्नसहितो रामं पादयारेण निर्ययौ ।
 तदैव दृश्यते दूराद्धिमानं यन्द्रसन्निभम् ॥ ७६ ॥
 पुष्पकं सूर्यसङ्काशं मनसा ब्रह्मनिर्मितम् ।
 अेतस्मिन् भ्रातरौ वीरौ वैदेख्या रामलक्ष्मणौ ॥ ७७ ॥
 सुग्रीवश्च कपिश्रेष्ठो मन्त्रिभिश्च विभीषणः ।
 दृश्यते पश्यत जना षत्याड पवनात्मजः ॥ ७८ ॥
 ततो षर्षसमुद्भूतो निःस्वनो द्विवमस्पृशत् ।
 स्त्रीबालयुववृद्धानां रामोऽयमिति कीर्तनात् ॥ ७९ ॥
 रथकुञ्जरवाञ्छिस्था अवतीर्य मर्डी गताः ।
 ददृशुस्ते विमानस्थं जनाः सोममिवाम्भरे ॥ ८० ॥
 प्राञ्जलिर्भरतो भूत्वा प्रहृष्टो राघवोन्मुषः ।
 ततो विमानाग्रगतं भरतो राघवं मुदा ॥ ८१ ॥
 ववन्ते प्रणतो रामं मेरुस्थमिव भास्करम् ।
 ततो रामाभ्यनुज्ञातं विमानमपतद्भुवि ॥ ८२ ॥
 आरोपितो विमानं तद्भरतः सानुजस्तदा ।
 राममासाध मुदितः पुनरेवाभ्यवाद्यत् ॥ ८३ ॥
 समुत्थाय त्रिरादृष्टं भरतं रघुनन्दनः ।
 भ्रातरं स्वाङ्गमारोप्य मुदा तं परिषस्वजे ॥ ८४ ॥
 ततो लक्ष्मणमासाध वैदेर्ली नाम कीर्तयन् ।
 अभ्यवाद्यत प्रीतो भरतः प्रेमविह्वलः ॥ ८५ ॥
 सुग्रीवं जाम्भवन्तं य युवराजं तथाङ्गदम् ।
 मैन्दद्विविदनीलांश्च ऋषभं यैव सस्वजे ॥ ८६ ॥
 सुषेणं य नलं यैव गवाक्षं गन्धमादनम् ।
 शरभं पनसं यैव भरतः परिषस्वजे ॥ ८७ ॥
 सर्वे ते मानुषं रूपं कृत्वा भरतमादृताः ।
 पप्रच्छुः कुशलं सौम्याः प्रहृष्टाश्च प्लवङ्गमाः ॥ ८८ ॥
 ततः सुग्रीवमालिङ्ग्य भरतः प्राड भञ्जितः ।

त्वत्सहायेन रामस्य जयोऽभूद्रावणो हतः ॥ ८८ ॥

त्वमस्माकं यतुर्णां तु भ्राता सुग्रीव पञ्चमः ।

शत्रुघ्नश्च तदा राममभिवाद्य सलक्ष्मणाम् ॥ ८९ ॥

सीतायाश्चरणौ पश्चाद्भवन्ते विनयान्वितः ।

रामो मातरमासाद्य विवर्णां शोकविह्वलाम् ॥ ९० ॥

जग्राह प्रणतः पादौ मनो मातुः प्रसाद्यन् ।

कैकेयीं च सुमित्रां च ननामेतरमातरौ ॥ ९१ ॥

भरतः पादुके ते तु राघवस्य सुपूजिते ।

योजयामास रामस्य पादयोर्भक्तिसंयुतः ॥ ९२ ॥

राज्यमेतन्त्यासभूतं मया निर्यातितं तव ।

अद्य मे सकलं जन्म कृतितो मे मनोरथः ॥ ९३ ॥

यत्पश्यामि समायातमयोध्यां त्वामहं प्रभो ।

कोष्ठागारं बलं कोशं कृतं दशगुणं मया ॥ ९४ ॥

त्वत्तेजसा जगन्नाथ पालयस्व पुरं स्वकम् ।

एति भ्रुवाणं भरतं दृष्ट्वा सर्वे कपीश्वराः ॥ ९५ ॥

मुमुयुर्नेत्रजं तोयं प्रशशंसुर्मुद्यान्विताः ।

ततो रामः प्रहृष्टात्मा भरतं स्वाङ्गुलं मुदा ॥ ९६ ॥

यथौ तेन विमानेन भरतस्थाश्रमं तदा ।

अवरुज्य तदा रामो विमानाग्रान्महीतलम् ॥ ९७ ॥

अभ्रवीत्पुष्पकं देवो गच्छ वैश्रवाणं वल ।

अनुगच्छानुजानामि कुबेरं धनपालकम् ॥ ९८ ॥

रामो वसिष्ठस्य गुरोः पदाम्भुजं

नत्वा यथा देवगुरोः शतकृतुः ।

दत्त्वा मण्डार्दासनमुत्तमं गुरो-

रुपाविवेशाय गुरोः समीपतः ॥ १०० ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे

यतुर्दशः सर्गः ॥ १४ ॥

॥ पञ्चदशः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।

ततस्तु कैकयीपुत्रो भरतो भक्तिसंयुतः ।

शिरस्यञ्जलिमाधाय ज्येष्ठं भ्रातरमब्रवीत् ॥ १ ॥

माता मे सत्कृता राम दत्तं राज्यं त्वया मम ।

ददामि तत्ते य पुनर्यथा त्वमददा मम ॥ २ ॥

धृत्युक्त्वा पादयोर्भक्त्या साष्टाङ्गं प्रणिपत्य च ।

बहुधा प्रार्थयामास कैकेय्या गुरुणा सख ॥ ३ ॥

तथेति प्रतिजग्राह भरताद्राज्यमीश्वरः ।

मायामाश्रित्य सकलां नश्येष्टामुपागतः ॥ ४ ॥

स्वाराज्यानुभवो यस्य सुभङ्गानैकत्रुपिणः ।

निरस्तातिशयानन्दत्रुपिणः परमात्मनः ॥ ५ ॥

मानुषेण तु राजयेन किं तस्य जगदीशितुः ।

यस्य भ्रूभङ्गमात्रेण त्रिलोकी नश्यति क्षणात् ॥ ६ ॥

यस्यानुग्रहमात्रेण भवन्त्याभाण्डलश्रियः ।

लीलासृष्टमडासृष्टेः किञ्चिद्व्यभिचारः ॥ ७ ॥

तथापि भजतां नित्यं कामपूरविधित्सया ।

लीलामानुषदेहेन सर्वमभ्यनुवर्तते ॥ ८ ॥

ततः शत्रुघ्नवचनात्त्रिपुणः श्मश्रुकृन्तकः

सम्भाराश्चाभिषेकार्थमानीता राघवस्य हि ॥ ९ ॥

पूर्वं तु भरते स्नाते लक्ष्मणे च मडात्मनि ।

सुग्रीवे वानरेन्द्रे च राक्षसेन्द्रे विभीषणे ॥ १० ॥

विशोधितजटः स्नातश्चित्रमाल्यानुलेपनः ।

मडावसन्नोपेतस्तस्थौ तत्र श्रिया ज्वलन् ॥ ११ ॥

प्रतिकर्म य रामस्य लक्ष्मणश्च मडामतिः ।

कारयामास भरतः सीताया राजयोषितः ॥ १२ ॥

मडावस्त्राभरणैरलञ्चकुः सुमध्यमाम् ।

ततो वानरपत्नीनां सर्वासामेव शोभना ॥ १३ ॥

अकारयत कौसल्या प्रहृष्टा पुत्रवत्सला ।

ततः स्थन्तनमादाय शत्रुघ्नवचनात्सुधीः ॥ १४ ॥

सुमन्त्रः सूर्यसङ्काशं योजयित्वाग्रतः स्थितः ।

आरुरोड रथं रामः सत्यधर्मपरायणः ॥ १५ ॥

सुग्रीवो युवराजश्च उनुमांश्च विभीषणः ।

स्नात्वा दिव्याम्बरधरा दिव्याभरणभूषिताः ॥ १६ ॥

राममन्वीयुरग्रे य रथाश्चगजवाहनाः ।

सुग्रीवपत्न्यः सीता य ययुथनैः पुरं मडत् ॥ १७ ॥

वज्रपाणिर्यथा दैवैर्दरिताश्चरथे स्थितः ।

प्रथयौ रथमास्थाय तथा रामो मडत्पुरम् ॥ १८ ॥

सारथ्यं भरतश्चके रत्नदण्डं मडाद्युतिः ।

श्वेतातपत्रं शत्रुघ्नो लक्ष्मणो व्यजनं दधे ॥ १९ ॥

यामरं य समीपस्थो न्यवीजयदरिन्दमः ।

शशिप्रकाशं त्वपरं जग्राडासुरनायकः ॥ २० ॥

दिविजैः सिद्धसङ्घैश्च ऋषिभिर्दिव्यदर्शनैः ।

स्तूयमानस्य रामस्य शुश्रुवे मधुरध्वनिः ॥ २१ ॥

मानुषं रूपमास्थाय वानरा गजवाहनाः ।

भेरीशङ्खनिनादैश्च मृदङ्गपाणवानकैः ॥ २२ ॥

प्रथयौ राघवश्रेष्ठस्तां पुरीं समलङ्कृताम् ।

ददृशुस्ते समायान्तं राघवं पुरवासिनः ॥ २३ ॥

दूर्वादलश्यामतनुं मडार्ड-

किरीटरत्नाभरणाञ्चिताङ्गम् ।

आरक्तकञ्जायतलोचनान्तं

दृष्ट्वा ययुर्मोदमतीव पुण्याः ॥ २४ ॥

विचित्ररत्नाञ्चितसूत्रनद्ध-

पीताम्बरं पीनभुजान्तरालम् ।

अनर्घ्यमुक्ताङ्गुलदिव्यहारैः

विरोयमानं रघुनन्दनं प्रजाः ॥ २५ ॥

सुग्रीवमुष्यैर्हरिभिः प्रशान्तैः

निषेव्यमाणं रवितुल्यभासम् ।

कस्तूरिकायन्तलिप्तगात्रं

निवीतकल्पद्रुमपुष्पमालम् ॥ २६ ॥

श्रुत्वा स्त्रियो राममुपागतं मुदा

प्रदर्षवेगोत्कलिताननश्रियः ।

अपास्य सर्वं गृहकार्यमाहितं

उभ्यांश्चि यैवारुरुडुः स्वलङ्कृताः ॥ २७ ॥

दृष्ट्वा हरिं सर्वदृगुत्सवाकृतिं

पुष्पैः किरन्त्यः स्मितशोभिताननाः ।

दृग्भिः पुनर्नेत्रमनोरसायनं

स्वानन्दमूर्तिं मनसाभिरेभिरे ॥ २८ ॥

रामः स्मितस्निग्धदृशा प्रजास्तथा

पश्यन् प्रजानाथं धृवापरः प्रभुः ।

शनैर्जगामाथ पितुः स्वलङ्कृतं

गृहं महेन्द्रालयसन्निभं हरिः ॥ २९ ॥

प्रविश्य वेशमान्तरसंस्थितो मुदा

रामो ववन्दे यरणौ स्वमातुः ।

कमेण सर्वाः पितृयोषितः प्रभुः

ननाम भक्त्या रघुवंशकेतुः ॥ ३० ॥

ततो भरतमाडेहं रामः सत्यपराक्रमः ।

सर्वसम्पत्समायुक्तं मम मन्दिरमुत्तमम् ॥ ३१ ॥

मित्राय वानरेन्द्राय सुग्रीवाय प्रदीयताम् ।

सर्वेभ्यः सुभवासार्थं मन्दिराणि प्रकल्पय ॥ ३२ ॥

रामेणैवं समादिष्टो भरतश्च तथाकरोत् ।

उवाच य मडातेजाः सुग्रीवं राघवानुजः ॥ ३३ ॥

राघवस्याभिषेकार्थं यतुःसिन्धुजलं शुभम् ।

आनेतुं प्रेषयस्वाशु दूतांस्त्वरितविक्रमान् ॥ ३४ ॥

प्रेषयामास सुग्रीवो जाम्बवन्तं मरुत्सुतम् ।
 अङ्गदं च सुषेणं च ते गत्वा वायुवेगतः ॥ ३५ ॥
 जलपूर्णां शतकुम्भकलशांश्च समानयन् ।
 आनीतं तीर्थसलिलं शत्रुघ्नो मन्त्रिभिः सः ॥ ३६ ॥
 राघवस्याभिषेकार्थं वसिष्ठाय न्यवेदयत् ।
 ततस्तु प्रयतो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सः ॥ ३७ ॥
 रामं रत्नमये पीठे ससीतं संन्यवेशयत् ।
 वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिर्गौतमस्तथा ॥ ३८ ॥
 वाल्मीकिश्च तथा यदुः सर्वे रामाभिषेचनम् ।
 कुशाग्रतुलसीयुक्तपुण्यगन्धजलैर्मुदा ॥ ३९ ॥
 अब्यषिञ्चन् रघुश्रेष्ठं वासवं वसवो यथा ।
 ऋत्विग्भिर्ब्राह्मणैः श्रेष्ठैः कन्याभिः सः मन्त्रिभिः ॥ ४० ॥
 सर्वौषधिरसैश्चैव देवतैर्नभसि स्थितैः ।
 यतुर्बिलोकापलैश्च स्तुवद्भिः सगाणैस्तथा ॥ ४१ ॥
 छत्रं च तस्य जग्राह शत्रुघ्नः पाण्डुरं शुभम् ।
 सुग्रीवराक्षसेन्द्रौ तौ दधतुः श्वेतयामरे ॥ ४२ ॥
 मालां च काञ्चनीं वायुर्ददौ वासवयोदितः ।
 सर्वरत्नसमायुक्तं मणिंकाञ्चनभूषितम् ॥ ४३ ॥
 ददौ डारं नरेन्द्राय स्वयं शकस्तु भक्तितः ।
 प्रजगुर्देवगन्धर्वा ननृतुश्चाप्सरोगणाः ॥ ४४ ॥
 देवदुन्दुभयो नेदुः पुष्पवृष्टिः पपात भ्रातृ ।
 नवदूर्वादलश्यामं पद्मपत्रायतेक्षणम् ॥ ४५ ॥
 रविकोटिप्रभायुक्तकिरीटेन विराजितम् ।
 कोटिकन्दर्पलावण्यं पीताम्बरसमावृतम् ॥ ४६ ॥
 दिव्याभरणसम्पन्नं दिव्यचन्दनलेपनम् ।
 अयुतादित्यसङ्काशं द्विभुजं रघुनन्दनम् ॥ ४७ ॥
 वामभागे समासीनां सीतां काञ्चनसन्निभाम् ।
 सर्वाभरणसम्पन्नां वामाङ्गे समुपस्थिताम् ॥ ४८ ॥

रक्तोत्पलकशम्भोजं वामेनाविङ्ग्य संस्थितम् ।
सर्वातिशयशोभाढ्यं दृष्ट्वा भक्तिसमन्वितः ॥ ४८ ॥

उभया सङ्घितो देवः शङ्करो रघुनन्दनम् ।
सर्वदेवगणैर्युक्तः स्तोतुं समुपयङ्कमे ॥ ५० ॥

श्रीमहादेव उवाच ।
नमोऽस्तु रामाय सशक्तिकाय
नीलोत्पलश्यामलकोमलाय ।
किरीटधाराङ्गदम्बूषणाय
सिंहासनस्थाय महाप्रभाय ॥ ५१ ॥

त्वमादिमध्यान्तविहीन श्रेकः
सृजस्यवस्यत्सि य लोकजातम् ।
स्वमायथा तेन न लिप्यसे त्वं
यत्स्वे सुभेऽजस्रतोऽनवधः ॥ ५२ ॥

वीलां विधत्से गुणसंवृतस्त्वं
प्रपन्नभक्तानुविधानहेतोः ।
नानावतारैः सुरमानुषाद्यैः
प्रतीयसे ज्ञानिभिरेव नित्यम् ॥ ५३ ॥

स्वांशेन लोकं सकलं विधाय तं
बिभर्षि य त्वं तदधः इण्डीश्वरः ।
उपर्यधो भान्वनिलोऽुपौषधि-
प्रवर्षदुपोऽवसि नैकधा जगत् ॥ ५४ ॥

त्वमिह देहभृतां शिषिदुपः
पयसि भुक्तमशेषमजस्रम् ।
पवनपञ्चकदुपसहायो
जगदभ्यर्द्धमनेन बिभर्षि ॥ ५५ ॥

यन्द्रसूर्यशिषिमध्यगतं यत्
तेज एष शिदशेषतनूनाम् ।
प्राभवत्तनुभृतामिव धैर्यं
शौर्यमायुरभिलं तव सत्त्वम् ॥ ५६ ॥

त्वं विशिष्यशिवविष्णुविभेदात्
 कालकर्मशशिसूर्यविभागात् ।
 वाटिनां पृथगिवेश विभासि
 भ्रष्टम निश्चितमनन्यद्विडैकम् ॥ ५७ ॥
 मत्स्याद्विरुपेण यथा त्वमेकः
 श्रुतौ पुराणेषु य लोकासिद्धः ।
 तथैव सर्वं सदसद्विभाग-
 स्त्वमेव नान्यद्विभवतो विभाति ॥ ५८ ॥
 यद्यत्समुत्पन्नमनन्तसृष्टा-
 वुत्पत्स्यते यच्च भवच्च यच्च ।
 न दृश्यते स्थावरजङ्गमाद्यौ
 त्वया विनातःपरतः परस्त्वम् ॥ ५९ ॥
 तत्त्वं न जानन्ति परात्मनस्ते
 जनाः समस्तास्तव माययातः ।
 त्वद्विभक्तसेवाऽमलमानसानां
 विभाति तत्त्वं परमेकमैशम् ॥ ६० ॥
 भ्रष्टमाद्यस्ते न विदुः स्ववृषं
 चिदात्मतत्त्वं अखिर्यभावाः ।
 ततो बुधस्त्वामिदमेव वृषं
 भक्त्या भजन्मुक्तिमुपैत्यदुःखः ॥ ६१ ॥
 अहं भवन्नाम गुणान् कृतार्थी
 वसामि काश्यामनिशं भवान्या ।
 मुमूर्षुमाणस्य विमुक्तयेऽहं
 दिशामि मन्त्रं तव राम नाम ॥ ६२ ॥
 धर्मं स्तवं नित्यमनन्यभक्त्या
 शृण्वन्ति गायन्ति लिभन्ति ये वै ।
 ते सर्वसौख्यं परमं य लब्ध्वा
 भवत्पदं यान्तु भवत्प्रसादात् ॥ ६३ ॥
 धन्द्र उवाच ।

रक्षोऽधिपेनाभिलदेव सौम्यं

दृतं य मे ब्रह्मवरेण देव ।

पुनश्च सर्वं भवतः प्रसादात्

प्राप्तं उतो राक्षसदुष्टशत्रुः ॥ ६४ ॥

देवा ऋयुः

दृता यज्ञभागा धरादेवदत्ता

मुरारे भलेनादित्येन विष्णो ।

उतोऽध त्वया नो वितानेषु भागाः

पुरावद्भविष्यन्ति युष्मत्प्रसादात् ॥ ६५ ॥

पितर ऋयुः

उतोऽध त्वया दृष्टद्वैत्यो मडात्मन्

गयादौ नरैर्दत्तपिण्डादिकात्रः ।

बलादन्ति उत्वा गृहीत्वा समस्ता-

निदानीं पुनर्लब्धसत्त्वा भवामः ॥ ६६ ॥

यक्षा ऋयुः

सदा विष्टिकर्मण्यनेनाभियुक्ता

वडामो दशास्यं बलाद्दुःभयुक्ताः ।

दुरात्मा उतो रावणो राघवेश

त्वया ते वयं दुःभजाताद्विमुक्ताः ॥ ६७ ॥

गन्धर्वा ऋयुः

वयं सङ्गीतनिपुणा गायन्तस्ते कथामृतम् ।

आनन्दामृतसन्दोडयुक्ताः पूर्णाः स्थिताः पुरा ॥ ६८ ॥

पश्चाद्दुरात्मना राम रावणेनाभिविद्रुताः ।

तमेव गायमानाश्च तदारोधनतत्पराः ॥ ६९ ॥

स्थितास्त्वया परित्राता उतोऽयं दृष्टराक्षसः ।

अेवं मडोरगाः सिद्धाः किन्नरा मरुतस्तथा ॥ ७० ॥

वसवो मुनयो गावो गुह्यकाश्च पतत्रिणः ।

सप्रजापतयश्चैते तथा याप्सरसां गणाः ॥ ७१ ॥

सर्वे रामं समासाधे दृष्ट्वा नेत्रमडोत्सवम् ।

स्तुत्वा पृथक् पृथक् सर्वे राघवेषाम्बिवन्दिताः ॥ ७२ ॥

ययुः स्वं स्वं पदं सर्वे ब्रह्मरुद्राद्यस्तथा ।

प्रशंसन्तो मुदा रामं गायन्तस्तस्य चेष्टितम् ॥ ७३ ॥

ध्यायन्तस्त्वभिषेकार्द्रं सीतालक्ष्मणसंयुतम् ।

सिंहासनस्थं राजेन्द्रं ययुः सर्वे हृदि स्थितम् ॥ ७४ ॥

पे वाद्येषु ध्वनत्सु प्रमुदितलृद्यैर्देववृन्दैः स्तुवद्भिः

वर्षद्भिःपुष्पवृष्टिं द्रिवि मुनिनिकरैरीज्यमानः समन्तात् ।

रामः श्यामः प्रसन्नस्मितरुचिरमुग्धः सूर्यकोटिप्रकाशः

सीतासौमित्रिवातात्मजमुनिहरिभिः सेव्यमानो विभाति ॥ ७५ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामठेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे

पञ्चदशः सर्गः ॥ १५ ॥

॥ षोडशः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।

रामेऽभिषिक्ते राजेन्द्रे सर्वलोकसुभावले ।

वसुधा सस्यसम्पन्ना कुलवन्तो महीरुहाः ॥ १ ॥

गन्धर्वाणाम् पुष्पाणि गन्धवन्ति यकाशिरे ।

सहस्रशतमश्वानां धेनूनां च गवां तथा ॥ २ ॥

ददौ शतवृषान् पूर्वं द्विजेभ्यो रघुनन्दनः ।

त्रिंशत्कोटिं सुवर्णस्य ब्राह्मणैर्भ्यो ददौ पुनः ॥ ३ ॥

वस्त्राभरणरत्नानि ब्राह्मणैर्भ्यो मुदा तथा ।

सूर्यकान्तिसमप्रभ्यां सर्वरत्नमयीं स्रजम् ॥ ४ ॥

सुग्रीवाय ददौ प्रीत्या राघवो भक्तवत्सलः ।

अङ्गुदाय ददौ दिव्ये ङ्यङ्गदे रघुनन्दनः ॥ ५ ॥

यन्द्रकोटिप्रतीकाशं मणिरत्नविभूषितम् ।

सीतायै प्रददौ डारं प्रीत्या रघुकुलोत्तमः ॥ ६ ॥

अवमुश्यात्मनः कण्ठाद्धारं जनकनन्दिनी ।

अवैक्षत उरीन् सर्वान् भर्तारं च मुहुर्मुहुः ॥ ७ ॥

रामस्तामाल वैदेहीमिङ्गितज्ञो विलोकयन् ।

वैदेहि यस्य तुष्टासि देहि तस्मै वरानने ॥ ८ ॥

उनूमते ददौ डारं पश्यतो राघवस्य च ।

तेन डारेण शुशुभे मारुतिर्गौरवेण च ॥ ९ ॥

रामोऽपि मारुतिं दृष्ट्वा कृताञ्जलिमुपस्थितम् ।

भक्त्या परमया तुष्टं वचनमब्रवीत् ॥ १० ॥

उनूमंस्ते प्रसन्नोऽस्मि वरं वरय कङ्क्षितम् ।

दास्यामि देवैरपि यद्दुर्लभं भुवनत्रये ॥ ११ ॥

उनूमानपि तं प्राड नत्वा रामं प्रदृष्टधीः ।

त्वन्नाम स्मरतो राम न तृप्यति मनो मम ॥ १२ ॥

अतस्त्वन्नाम सततं स्मरन् स्थास्यामि भूतले ।

यावत्स्थास्यति ते नाम लोके तावत्कलेवरम् ॥ १३ ॥

मम तिष्ठतु राजेन्द्र वरोऽयं मेऽभिकाङ्क्षितः ।

रामस्तथेति तं प्राड मुक्तस्तिष्ठ यथाशुभम् ॥ १४ ॥

कल्पान्ते मम सायूज्यं प्राप्स्यसे नात्र संशयः ।

तमाल जानकी प्रीता यत्र कुत्रापि मारुते ॥ १५ ॥

स्थितं त्वामनुयास्यन्ति भोगाः सर्वे ममाज्ञया ।

धृत्युक्तो मारुतिस्ताभ्यामीश्वराभ्यां प्रदृष्टधीः ॥ १६ ॥

आनन्दाश्रुपरीताक्षो भूयो भूयः प्राणम्य तौ ।

कृश्राद्यथौ तपस्तप्तुं डिमवन्तं मडामतिः ॥ १७ ॥

ततो गुडं समासाध रामः प्राञ्जलिमब्रवीत् ।

सभे गच्छ पुरं रम्यं शृङ्गवेरमनुत्तमम् ॥ १८ ॥

मामेव चिन्तयन्नित्यं भुङ्क्ष्व भोगान्निर्जार्जितान् ।

अन्ते ममैव सादृश्यं प्राप्स्यसे त्वं न संशयः ॥ १९ ॥

धृत्युक्त्वा प्रददौ तस्मै दिव्यान्याभरणानि च ।

राज्यं च विपुलं दत्त्वा विज्ञानं च ददौ विभुः ॥ २० ॥

रामेणालिङ्गितो लृष्टो यथौ स्वभवन् गुडः ।
 ये यान्ये वानराः श्रेष्ठा अयोध्यां समुपागताः ॥ २१ ॥
 अमूल्याभरणैर्वस्त्रैः पूजयामास राघवः ।
 सुग्रीवप्रमुखाः सर्वे वानराः सविभीषणाः ॥ २२ ॥
 यथार्हं पूजितास्तेन रामेण परमात्मना ।
 प्रलृष्टमनसः सर्वे जग्मुरेव यथागतम् ॥ २३ ॥
 सुग्रीवप्रमुखाः सर्वे किञ्चिन्धां प्रययुर्मुदा ।
 विभीषणस्तु सम्प्राप्य राज्यं निहतकण्ठकम् ॥ २४ ॥
 रामेणः पूजितः प्रीत्या यथौ लङ्कामनिन्दितः ।
 राघवो राज्यमपिलं शशासाप्पिलवत्सलः ॥ २५ ॥
 अनिच्छन्नपि रामेण यौवराज्येऽभिषेचितः ।
 लक्ष्मणः परया भक्त्या रामसेवापरोऽभवत् ॥ २६ ॥
 रामस्तु परमात्मापि कर्माध्यक्षोऽपि निर्भलः ।
 कर्तृत्वादि विडीनोऽपि निर्विकारोऽपि सर्वदा ॥ २७ ॥
 स्वानन्देनापि तुष्टः सन् लोकानामुपदेशकृत् ।
 अश्वमेधादियज्ञैश्च सर्वैर्विपुलदक्षिणैः ॥ २८ ॥
 अयजत्परमानन्दो मानुषं वपुराश्रितः ।
 न पर्यद्वेवन् विधवा न य व्यालकृतं भयम् ॥ २९ ॥
 न व्याधिजं भयं यासीद्रामे राज्यं प्रशासति ।
 लोके दस्युभयं नासीदनर्थो नास्ति कश्चन ॥ ३० ॥
 वृद्धेषु सत्सु बालानां नासीन्मृत्युभयं तथा ।
 रामपूजापराः सर्वे सर्वे राघवचिन्तकाः ॥ ३१ ॥
 ववर्षुर्जलदास्तोयं यथाकालं यथारुचि ।
 प्रजाः स्वधर्मनिरता वार्णाश्रमगुणान्विताः ॥ ३२ ॥
 औरसानिव रामोऽपि जुगोप पितृवत्प्रजाः ।
 सर्वलक्षणसंयुक्तः सर्वधर्मपरायणः ॥ ३३ ॥
 दशवर्षसहस्राणि रामो राज्यमुपास्त सः ॥ ३४ ॥

छंदं रत्नस्य धनधान्यऋद्धिम-

द्विर्घायुरारोग्यकरं सुपुण्यदम् ।

पवित्रमाध्यात्मिकसंस्थितं पुरा

रामायणं भाषितमादृशम्भुना ॥ ३५ ॥

शृणोति भक्त्या मनुजः समाहितो

भक्त्या पठेद्वा परितुष्टमानसः ।

सर्वाः समाप्नोति मनोगताशिषो

विभूयते पातककोटिभिः क्षणात् ॥ ३६ ॥

रामाभिषेकं प्रयतः शृणोति यो

धनाभिलाषी लभते मल्लनम् ।

पुत्राभिलाषी सुतमार्यसम्मतं

प्राप्नोति रामायणमादितः पठन् ॥ ३७ ॥

शृणोति योऽध्यात्मिकरामसंछितां

प्राप्नोति राजा भुवमृद्धसम्पदम् ।

शत्रून् विजित्यारिभिरप्रधर्षितो

व्यपेतद्गुणो विजयी भवेन्नृपः ॥ ३८ ॥

स्त्रियोऽपि शृण्वन्त्यधिरामसंछितां

भवन्ति ता श्रुतिसुताश्च पूजिताः ।

वन्द्यापि पुत्रं लभते सुरूपिणं

कथामिमां भक्तियुता शृणोति या ॥ ३९ ॥

श्रद्धान्वितो यः शृणुयात्पठेन्नरो

विजित्य कोपं य तथा विमत्सरः ।

दुर्गाणि सर्वाणि विजित्य निर्भयो

भवेत्सुष्पी राघवभक्तिसंयुतः ॥ ४० ॥

सुराः समस्ता अपि यान्ति तुष्टतां

विद्वाः समस्ता अपयान्ति शृण्वताम् ।

अध्यात्मरामायणमादितो नृणां

भवन्ति सर्वा अपि सम्पदः पराः ॥ ४१ ॥

रजस्वला वा यद्वि रामतत्परा

शृणोति रामायणमेतदादितः ।

पुत्रं प्रसूते ऋषभं शिरायुषं

पतिव्रता लोकसुपूजिता भवेत् ॥ ४२ ॥

पूजयित्वा तु ये भक्त्या नमस्कुर्यन्ति नित्यशः ।

सर्वैः पापैर्विनिर्मुक्ता विष्णोर्यान्ति परं पदम् ॥ ४३ ॥

अध्यात्मरामचरितं कृत्स्नं शृण्वन्ति भक्तिः ।

पठन्ति वा स्वयं वङ्गत्रातेषां रामः प्रसीदति ॥ ४४ ॥

राम एव परं ब्रह्म तस्मिंस्तुष्टेऽपिवात्मनि ।

धर्मार्थकाममोक्षाणां यद्यद्विच्छति तद्भवेत् ॥ ४५ ॥

श्रोतव्यं नियमेनैतद्रामायणमभ्युदितम् ।

आयुष्यमारोग्यकरं कल्पकोट्यघनाशनम् ॥ ४६ ॥

देवाश्च सर्वे तुष्यन्ति ग्रहाः सर्वे मङ्गलयः ।

रामायणस्य श्रवणे तृप्यन्ति पितरस्तथा ॥ ४७ ॥

अध्यात्मरामायणमेतदद्भुतं

वैराग्यविज्ञानयुतं पुरातनम् ।

पठन्ति शृण्वन्ति लिपन्ति ये नराः

तेषां भवेऽस्मिन्न पुनर्भवो भवेत् ॥ ४८ ॥

आलोऽप्याभिलषेद्दराशिमसकृद्यत्तारकं ब्रह्म तद्-

रामो विष्णुगुहस्यमूर्तिरिति यो विज्ञाय भूतेश्वरः ।

उद्धृत्याभिलसारसङ्ग्रहमिदं सङ्क्षेपतः प्रस्कृष्टं

श्रीरामस्य निगूढतत्त्वमभिलं प्राड प्रियायै भवः ॥ ४९ ॥

इति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे युद्धकाण्डे षोडशः

सर्गः ॥ १६ ॥

॥ समाप्तमिदं युद्धकाण्डम् ॥

Encoded and proofread by

Vishwas Bhide vishwas underscore bhide at yahoo.com

Revised by Agne Easwaran easwaranpsa at rediffmail.com and

ahimsasoldier at gmail.com

——
adhyAtmarAmAyaNe yuddhakANDam
pdf was typeset on October 19, 2024
——

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

